

“CUỐN SÁCH NÀY CHỨA Đựng
NHỮNG GÌ NGỌT NGÀO NHẤT
VỀ MÙA HÈ-TRONG-MƠ CỦA
MỌI CÔ GÁI”

mùa thiên hè đường

THE
SUMMER
I TURNED
PRETTY

the summer i turned pretty / JENNY HAN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

JENNY HAN

Mục lục

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Tập 3: We'll Always Have Summer

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Trong lúc anh Conrad vào trường làm bài kiểm tra, Jeremiah và tôi đi mua bánh mì kẹp thịt gà tây và lê tàu, sau đó ra bãi cỏ ngồi ăn. Tôi ăn xong trước cả Jeremiah, vì quá đói. Về phần mình, sau khi ăn xong, Jeremiah vo tròn miếng giấy bạc trong tay, đứng dậy ném vào thùng rác. Kế đó, cậu ấy ngồi xuống cạnh tôi và đột nhiên hỏi, "Tại sao cậu không tới thăm mình sau khi mẹ mình mất?"

Quá bất ngờ, tôi chỉ biết lắp bắp, "M-m-ình c-c-có m-m-à. Minh... mình đã tới đám tang còn gì." Jeremiah vẫn nhìn chằm chằm vào mặt tôi. "Ý mình không phải như thế, cậu biết mà."

"Minh... mình đã nghĩ là cậu sẽ không muốn gặp mình khi đó." "Không phải, chính cậu mới là người không muốn có mặt ở đó. Mình đã rất hy vọng sẽ được nhìn thấy cậu ở đó."

Jeremiah nói đúng. Tôi đã không muốn có mặt ở đó. Tôi đã không muốn tới gần khu vực nhà cô, chứ đừng nói là đứng ở trong nhà cô. Chỉ riêng việc nghĩ tới cô thôi cũng đã đủ khiến trái tim tôi đau nhói; chuyện đó quả thực quá sức chịu đựng đối với tôi. Nhưng giờ đây, khi nghe những lời này của Jeremiah, rằng cậu ấy đã đợi tôi gọi điện, rằng cậu ấy đã rất cần có người để trò chuyện, tôi lại càng thấy đau lòng hơn. "Cậu nói đúng," cuối cùng tôi thừa nhận. "Đáng ra mình phải tới đó mới phải." Jeremiah đã luôn có mặt khi mọi người cần. Vì anh Conrad, vì cô Susannah. Vì tôi. Nhưng thử hỏi ai đã có mặt khi cậu ấy cần tôi nhất? Không một ai cả. Tôi rất muốn nói với Jeremiah rằng giờ tôi đang ở đây rồi.

Cậu ấy ngửa mặt nhìn lên trời. "Chuyện này thực sự rất khó khăn đối với mình, cậu có biết không? Bởi vì mình rất muốn nói về mẹ. Nhưng anh Conrad lại không muốn, cậu thì chẳng thấy đâu. Và mình cũng không thể nói chuyện này với bố được. Mình biết, mọi người ai cũng yêu thương mẹ nhưng lại không có ai muốn nhắc về mẹ." "Cậu muốn nói về chuyện gì?"

Jeremiah trầm ngâm. "Rằng mình nhớ mẹ vô cùng. Mình thực sự rất nhớ mẹ. Mặc dù mẹ mới ra đi chưa đầy hai tháng nhưng mình có cảm tưởng như hàng thế kỷ đã trôi qua. Nhưng đồng thời cái cảm giác đau đớn ấy vẫn chỉ như mới vừa xảy ra ngày hôm qua." Tôi gật đầu công nhận. Tôi cũng có cảm giác giống y như thế.

"Cậu có nghĩ là mẹ sẽ vui không?" Ý cậu ấy là về chuyện của anh Conrad, liệu cô Susannah có vui không khi thấy chúng tôi giúp đỡ anh như thế này.

"Có chứ, tất nhiên rồi." "Mình cũng nghĩ thế." Jeremiah ngập ngừng một lát rồi nói tiếp. "Giờ thì sao?"

"Ý cậu là sao?" "Ý mình là... cậu có quay trở lại đó mùa Hè năm nay không?"

"Có chứ. Lúc nào mẹ mình tới, mình cũng sẽ đi theo mẹ." Jeremiah gật đầu đầy mãn nguyện. "Thế thì tốt. Bởi vì bố mình đã nói sai. Đó cũng là nhà của cậu. Của cô Laure, của anh Steven. Nó thuộc về tất cả chúng ta."

Đột nhiên trong tôi trào dâng một cảm giác rất lạ, một sự thôi thúc khó tả, muốn được dùng mu bàn tay vuốt nhẹ lên má Jeremiah... để cậu hiểu được, cảm nhận được những lời đó có ý nghĩa với tôi đến thế nào. Bởi vì đôi lúc có những từ nói ra là thừa thãi và tôi rất hiểu điều đó. Nhưng cuối cùng tôi vẫn nói, "Cám ơn cậu. Điều đó có ý nghĩa... rất lớn." Jeremiah nhún vai, "Mình chỉ nói sự thật thôi mà."

Chúng tôi nhìn thấy anh từ đằng xa đi lại. Hai đứa đứng bật dậy nín thở chờ đợi. "Trông có giống là tin tốt lành đối với cậu không? Mình thì nghĩ là có." Jeremiah thì thảo bên cạnh tôi.

Và tôi cũng nghĩ như vậy. Anh Conrad đi rất nhanh về phía hai đứa chúng tôi đang đứng, mặt mày rạng rỡ. "Anh làm bài ngon ơ." Anh nói giọng đắc thắng. Lần đầu tiên kể từ sau khi cô Susannah mất, tôi mới thấy anh cười rạng rỡ như thế này - một nụ cười thực sự, hân hoan và vô tư lự. Anh và Jeremiah đập tay vào nhau chan chất để ăn mừng. Sau đó anh quay sang mỉm cười nhìn tôi, và rồi bất ngờ nhấc bổng tôi lên xoay một vòng khiến tôi sém chút nữa thì ngã.

Tôi bật cười. "Thấy chưa? Thấy chưa? Em đã bảo anh rồi mà!" Anh Conrad bế thốc tôi lên, vác lên vai, giống như tối hôm trước, vừa chạy vừa lách sang bên trái, lại lạng sang bên phải cứ như thể đang ở trên sân bóng không bằng. Trên vai anh, tôi cười như nắc nẻ, gào thét âm ỹ, "Bỏ em xuống!" trong khi tay vẫn liên tục giữ váy.

Cuối cùng anh cũng chịu thả tôi xuống, một cách nhẹ nhàng. "Cảm ơn em," anh nói, tay vẫn đang vòng quanh eo tôi. "Vì đã tới." Trước khi tôi kịp nói thêm lời nào, Jeremiah đột nhiên từ đâu bước tới, "Anh vẫn còn một môn nữa đấy, Conrad," giọng cậu ấy đầy căng thẳng, có vẻ không thoải mái. Tôi đưa tay kéo lại váy cho phẳng.

Anh Conrad nhìn đồng hồ. "Ừ, đúng rồi. Giờ anh tới khoa Tâm lý luôn đây. Môn này sẽ xong nhanh thôi. Khoảng một tiếng nữa gặp lại hai đứa nhé." Tôi nhìn theo bóng anh khuất dần, với hàng triệu câu hỏi đang nhảy múa trong đầu. Tôi bỗng cảm thấy hơi váng vất, nhưng tôi biết nguyên nhân không phải chỉ vì mấy cú lắc khi nãy.

"Mình đi toa-let cái đã. Gặp lại cậu trên xe nhé." Nói rồi Jeremiah quăng cho tôi cái chìa khóa xe và đi thẳng. "Cậu có muốn mình đợi không?" tôi hỏi.

Không buồn quay đầu lại, cậu ấy chỉ nói, "Không, cứ ra xe trước đi." Thay vì ra thẳng bãi xe, tôi ghé qua căng-tin mua một lon soda và một cái áo có mũ in chữ BROWN trước ngực. Mặc dù trời không hề lạnh nhưng tôi vẫn quyết định khoác nó vào.

~*~ Jeremiah và tôi ngồi trong xe nghe đài. Trời bắt đầu tối dần. Tôi hạ hết cửa kính xuống, lắng nghe tiếng chim đầu đỏ riu rít gọi nhau. Anh Conrad có lẽ cũng sắp làm xong bài thi cuối cùng rồi.

"Cái áo đẹp đấy," Jeremiah nói. "Cảm ơn. Mình vẫn luôn muốn có một cái của trường Brown mà."

Jeremiah gạt đầu. "Ừ, mình vẫn nhớ." Tôi nghịch nghịch sợi dây chuyền trên cổ, cuốn vào ngón tay út, "Không hiểu..." tôi ngừng lại, đợi Jeremiah lên tiếng, hỏi xem tôi đang nghĩ cái gì. Nhưng cậu ấy đã không hỏi tôi lấy một lời.

Cậu ấy chỉ im lặng. Thở dài, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. "Anh ấy có bao giờ kể với cậu về mình không? Ý mình là... anh ấy đã bao giờ nói gì về mình..."

"Đừng!" Jeremiah đột nhiên cắt ngang. "Đừng gì cơ?" Tôi bối rối nhìn Jeremiah.

"Đừng hỏi mình chuyện đó. Đừng hỏi mình về anh ấy." Jeremiah hạ giọng nói đầy gay gắt. Cậu ấy chưa bao giờ nói với tôi bằng cái giọng giận giữ như thế. Mặt cậu ấy đanh lại. Tôi giật mình, thu người lại trên ghế, có cảm tưởng như vừa bị Jeremiah cho một cái bạt tai vào mặt. "Cậu bị làm sao thế?"

Jeremiah mở miệng tính nói câu gì đó, có thể là một lời xin lỗi, cũng có thể là không. Và rồi cậu ấy im bật, nghiêng người về phía tôi, kéo tôi lại - như một thứ lực hấp dẫn, không sao cưỡng lại nổi - và hôn lên môi tôi, mạnh bạo và quyết liệt. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi lúc đó là Sáng nay cậu ấy đã không có thời

gian cạo râu và tôi chợt nhận ra là mình cũng đang hôn lại Jeremiah, hai mắt nhắm nghiền, còn tay thì vuốt dọc theo mái tóc vàng mềm mại của cậu ấy. Jeremiah hôn tôi đắm đuối như một người đang bị chết đuối còn tôi chính là không khí. Đó là một nụ hôn cuồng nhiệt, đầy đam mê - một cảm giác tôi chưa từng trải qua bao giờ. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao mọi người lại nói cảm giác đó giống như khi Trái Đất ngừng xoay. Đường như thế giới bên ngoài xe không hề tồn tại. Chỉ có hai đứa chúng tôi.

Khi Jeremiah buông tôi ra, trông cậu ấy vẫn như chưa bừng tỉnh khỏi cơn mê. Ngượng ngùng hắng giọng, cậu ấy nói: "Belly..." Nhưng đó là tất cả những gì cậu ấy có thể thốt ra khi ấy, chỉ mỗi tên của tôi. "Cậu vẫn..." Quan tâm. Nghĩ về tôi. Muốn tôi.

Jeremiah gật đầu thừa nhận. "Có. Mình vẫn muốn." Và rồi chúng tôi lại tiếp tục hôn nhau.

~*~ Hẳn là anh đã gây ra tiếng động gì đó, bởi vì cả hai chúng tôi đã cùng lúc ngược mắt nhìn lên.

Chúng tôi lập tức buông nhau ra. Anh Conrad đang nhìn chăm chăm về phía chúng tôi, toàn thân anh bất động. Mặt anh trắng bệch. Anh nói, "Không, đừng dừng lại. Anh mới là người làm ngắt quãng hai đứa."

Nói xong anh quay người bỏ đi. Jeremiah và tôi hoảng hốt nhìn nhau. Gần như ngay lập tức, tôi mở cửa lao ra khỏi xe. Không ngoái đầu nhìn lại lấy một lần. Tôi chạy theo anh, gọi tên anh nhưng anh không hề dừng lại. Phải cho tới lúc tôi nắm tay anh kéo giật lại, anh mới chịu nhìn thẳng vào mắt tôi. Nỗi căm ghét chất chứa trong mắt anh khiến tôi thoáng rùng mình. Chẳng phải đây chính là điều tôi vẫn hằng mong đợi sao? Chẳng phải tôi vẫn luôn muốn làm cho anh bị tổn thương giống như cách anh đã làm tổn thương tôi đó sao? Hoặc chí ít cũng là khiến cho anh có một chút phản ứng gì đó đối với tôi, thay vì sự thương hại hay cái thái độ dửng dưng. Tôi muốn anh bộc lộ cảm xúc thực sự trong lòng anh, dù cho nó là tốt hay xấu.

"Thế là giờ em chuyển sang thích Jeremiah đấy hả?" Anh cố nói bằng cái giọng tàn nhẫn, cay độc nhất có thể. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được một chút cay đắng trong giọng nói của anh. Tôi biết, trái tim anh đang đau thực sự. Điều đó khiến tôi vừa vui lại vừa buồn.

"Em cũng không biết nữa. Nếu em nói có thì liệu anh có quan tâm không?" Anh nhìn tôi chăm chăm mất một lúc, sau đó đột nhiên anh tiến sát về phía tôi, giờ tay chạm vào sợi dây chuyền trên cổ tôi - sợi dây chuyền tôi đã giấu dưới áo cả ngày nay.

"Nếu em thích Jeremiah thì tại sao còn đeo sợi dây chuyền của anh?" Tôi liếm môi, ngần ngừ một lúc rồi trả lời, "Em tìm thấy nó hôm tới ký túc xá của anh lấy đồ. Nó chẳng có ý nghĩa gì hết."

"Em biết thừa là nó có ý nghĩa gì mà." Tôi lắc đầu. "Em chẳng biết gì hết." Trong khi sự thật là: Tôi biết, tất nhiên rồi. Tôi vẫn nhớ như in cái hôm anh giải thích ý nghĩa của ký hiệu vô cực này với tôi. Một thứ vô hạn, không thể đong đếm được, một khoảnh khắc kéo dài mãi mãi. Anh đã mua sợi dây chuyền đó cho tôi. Anh biết ý nghĩa của nó là gì.

"Thế thì hãy trả lại cho anh," anh chìa tay ra. Tôi thấy bàn tay anh run run. "Không," tôi từ chối.

"Nó không phải là của em. Anh chưa bao giờ tặng nó cho em. Em đã tự ý lấy nó ra." Phải tới khi ấy tôi mới sực tỉnh. Cuối cùng thì tôi đã hiểu ra một điều: Mọi sự quan tâm, lo lắng, nếu chỉ nghĩ trong đầu không thôi thì chưa đủ. Cần phải biến nó thành hành động thực ự, chứng tỏ rằng bạn sẵn sàng đứng ra đấu tranh vì người ấy. Còn nếu mọi thứ chỉ là những dự định đằng sau đó thôi thì chưa đủ. Ít ra là đối với tôi. Tôi không còn thấy đủ với ý nghĩ rằng tận sâu thẳm trong tim anh có yêu tôi. Đôi khi bạn cần phải nói ra lời yêu thương với người bạn yêu, để chứng minh cho họ thấy rằng bạn thực sự quan tâm. Nhưng anh Conrad thì không, chưa bao giờ anh nói yêu tôi lấy một lần. Và với tôi như thế là không đủ.

Tôi có thể cảm nhận được là anh đang chờ tôi lên tiếng phản đối, tranh luận, và thậm chí là năn nỉ. Nhưng tôi đã không làm bất cứ một điều nào như thế. Tôi vật lộn với cái móc đang sau gáy, không làm sao tháo nó ra được, nhất là trong hoàn cảnh hai tay đang run bần bật như thế này. Phải mất một lúc sau tôi mới tháo ra được cái móc và trả lại sợi dây chuyền cho anh. Tôi nhận thấy mặt anh hơi sững lại vì bất ngờ, mặc dù chỉ là trong một khoảnh khắc rất rất ngắn, trước khi trở lại với vẻ thản nhiên như mọi ngày. Phải chăng tôi đã tự tưởng tượng ra, rằng anh thực sự có quan tâm?

Anh nhét sợi dây chuyền vào trong túi quần. "Giờ em đi được rồi." Tôi vẫn không hề nhúc nhích, anh sẵn giọng quát lên, "Đi đi!" Toàn thân tôi giống như một cái cây, rễ đã bị ăn sâu xuống dưới lòng đất. Hai chân tôi đông cứng lại, không sao di chuyển được.

"Cứ tìm đến Jeremiah. Nó mới là người cần em," anh Conrad nói, "Anh thì không. Anh chưa bao giờ cần em." Và rồi tôi quay người chạy vụt đi, vừa chạy vừa vấp ngã dúi dụi.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tôi không quay trở lại xe ngay. Tôi đang phải đối mặt với những sự lựa chọn vô cùng khó khăn. Làm sao tôi có thể nhìn mặt Jeremiah sau những gì vừa xảy ra? Sau khi chúng tôi hôn nhau, sau khi tôi đuổi theo anh Conrad? Đầu óc tôi quay mòng mòng theo hàng trăm hướng, không biết phải quyết định như thế nào cho phải. Tôi liên tục đưa tay lên chạm vào môi, vào cổ - nơi mấy phút trước sợi dây chuyền vẫn còn đang ở đó. Tôi đi lòng vòng quanh sân trường thêm một lúc nữa, trước khi quay trở vào trong xe. Nếu không làm thế thì tôi còn biết phải làm sao? Tôi không thể tự ý bỏ đi mà không nói với ai câu nào. Hơn nữa tôi cũng chẳng có cách nào khác để về nhà. Có vẻ như anh Conrad cũng nghĩ giống như tôi, bởi vì khi tôi quay trở lại xe, đã thấy anh yên vị ở băng ghế sau từ bao giờ rồi. Jeremiah đang ngồi trên nóc capo đợi tôi. "Hey," cậu ấy nói.

"Hey," tôi ngập ngừng chào lại. Lần đầu tiên mối liên hệ thân giao cách cảm giữa hai chúng tôi đã không hoạt động, bởi vì tôi không sao đọc được suy nghĩ của Jeremiah. Nét mặt cậu ấy lúc này thật khó đoán định. Jeremiah trượt xuống khỏi nóc capo. "Về nhà thôi."

Tôi gật đầu, và cậu ấy ném cho tôi chùm chìa khóa. "Cậu lái đi." ~*~

Ở trong xe, anh Conrad hoàn toàn lơ tôi đi. Tôi dường như không còn hiện hữu trong mắt anh, và điều đó khiến tôi chỉ muốn chết quách đi cho xong. Đáng ra tôi không nên tới đây. Chúng tôi không ai nói với ai câu nào. Tôi đã đánh mất cả hai người bạn họ. Cô Susannah sẽ nói sau khi chứng kiến mối quan hệ phức tạp này của ba người chúng tôi? Cô hẳn sẽ rất thất vọng về tôi. Tôi không những không giúp đỡ được chuyện gì mà chỉ càng khiến cho tình hình tồi tệ hơn mà thôi.

Ngay khi mọi chuyện tưởng chừng như đã ổn trở lại thì tôi lại làm bung bét hết cả lên. Tôi cứ im lặng lái xe như thế cho tới khi trời bắt đầu đổ mưa. Mới đầu chỉ là vài giọt lất phất, càng về sau càng lớn dần, khiến cho cái cần gạt nước của tôi phải hoạt động hết công suất.

"Cậu có nhìn thấy gì không?" Jeremiah hỏi. "Có," tôi nói dối, trong khi thực tế là giờ lắm tôi cũng chỉ nhìn được khoảng 5m phía trước mà thôi.

Trời mưa lớn khiến cho giao thông cũng như bị ngừng trệ, hàng dài xe lữ lượt nối đuôi nhau vào thành phố. "Chắc là có tai nạn rồi," Jeremiah nói.

Trong suốt hơn một tiếng, chúng tôi gần như dậm chân tại chỗ không nhích thêm được chút nào. Tôi nhìn vào gương chiếu hậu xem phản ứng của anh Conrad nhưng nét mặt anh hoàn toàn dừng đọng. Anh như đang ở một nơi nào đó khác chứ không phải ở đây. Tôi hỏi, "Hay là chúng ta dừng đâu đó nghỉ tạm?"

"Ồ. Cứ dừng lại ở trạm nghỉ kế tiếp xem có tìm được trạm xăng nào không," Jeremiah sốt ruột nhìn đồng hồ. Khi đó đã 10 giờ rưỡi tối. ~*~

Trời vẫn tiếp tục đổ mưa như trút. Chúng tôi dừng lại nghỉ chân trong bãi đỗ xe của trạm xăng lâu tới mức tôi có cảm giác thời gian như ngừng lại. Ngoài trời mưa to là vậy nhưng vì trong xe chẳng ai nói với ai tiếng nào nên khi bụng tôi sôi lên ọc ọc vì đói, tôi biết chắc hai người kia cũng nghe thấy. Tôi đã phải giả vờ ho húng hắng vài tiếng để át nó đi. Jeremiah mở cửa chạy về phía trạm xăng. Một lát sau cậu ấy quay lại với mái tóc ướt nhẹp, nhỏ tong tong lên áo. Cậu ấy quăng cho tôi một gói bơ đậu phộng và bánh quy pho-mát, mắt vẫn không nhìn về phía tôi. "Có một cái nhà nghỉ cách đây vài dặm," Jeremiah vừa nói vừa lấy tay gạt nước mưa trên trán.

"Cứ đợi tạnh mưa xem đã," anh Conrad nói. Đây là lần đầu tiên anh chịu mở miệng kể từ lúc chúng tôi khởi hành tới giờ. "Anh không thấy người ta tạm thời cấm vào đường cao tốc rồi à? Giờ có tạnh mưa thì cũng không đi được. Em nghĩ chúng ta vào đâu đó nghỉ tạm vài tiếng rồi sáng sớm mai đi."

Anh Conrad không nói thêm gì nữa. Tôi cũng chẳng lên tiếng, bởi còn đang bận ăn bánh quy chấm bơ đậu phộng, hết cái này tới cái khác. Tôi thậm chí còn không buồn mời hai người kia ăn cùng.

"Belly, cậu thấy thế nào?" Jeremiah hỏi, giọng rất lịch sự, như thể tôi là cô em họ xa mới tới chơi vài hôm. Như thể chưa hề có chuyện hai đứa chúng tôi vừa hôn nhau mấy giờ trước ý. Tôi nuốt nốt miếng bánh cuối cùng rồi nhún vai nói, "Mình sao cũng được. Cậu muốn làm sao thì làm."

Lúc chúng tôi đến được chỗ nhà nghỉ kia thì cũng đã nửa đêm. Tôi đi vào phòng tắm gọi điện cho mẹ. Ngay lập tức mẹ nói, "Để mẹ tới đón con."

Thực lòng tôi cũng chỉ muốn nói Vâng, mẹ làm ơn tới đón con ngay đi nhưng khi nghe thấy giọng mẹ có vẻ mệt mỏi thì tôi lại không nỡ. Mẹ đã làm biết bao việc cho chúng tôi rồi. "Thôi không cần đâu mẹ." "Không sao đâu mà, Belly. Cũng không xa lắm."

"Con nói thật đấy, không cần đâu. Sáng sớm mai bọn con sẽ về." Mẹ vừa ngáp vừa nói, "Thế cái nhà nghỉ đó có an toàn không?"

"Có ạ," tôi cứ trả lời bừa, chứ tôi nào có biết mình đang ở đâu đâu. Nhưng nhìn quanh quẩn thấy có vẻ cũng khá an toàn. "Thế thì con ngủ sớm đi rồi còn dậy cho sớm. Nhớ gọi về cho mẹ ngay khi con bắt đầu khởi hành đấy."

Sau khi cúp máy, tôi ngồi dựa lưng vào tường mất mấy phút, lòng tự hỏi không hiểu tại sao mình lại đang ở đây. Tôi thay sang bộ pajama của Taylor và mặc chiếc áo có mũ mới mua ra bên ngoài.

Kể đó tôi nhả nhả đánh răng, tháo kính áp tròng, không cần biết bọn con trai có đang cần dùng toilet hay không. Tôi chỉ muốn có chút thời gian ở riêng một mình mà không phải đối mặt với hai người ngoài kia. Lúc tôi mở cửa đi ra, đã thấy Jeremiah và anh Conrad ngồi trên sàn nhà, hai bên giường, mỗi người ôm một cái gối, một chăn. "Hai người cứ nằm giường đi," tôi nói, mặc dù trong lòng không hề muốn. "Hai anh em nằm với nhau đi. Em nằm dưới sàn được rồi." Anh Conrad vẫn tiếp tục lơ tôi đi, chỉ có Jeremiah chịu trả lời, "Không, cậu nằm đi. Cậu là con gái mà."

Nếu trong hoàn cảnh bình thường có lẽ tôi sẽ ngồi tranh luận với cậu ấy tới cùng về quan điểm cho rằng con gái phải được ngủ ở trên giường. Con gái và con trai chẳng có gì khác nhau hết, đâu phải cứ con gái là vô dụng hết đâu. Nhưng hôm nay thì tôi chẳng còn hơi sức đâu để mà tranh luận với cậu ấy nữa. Tôi quá mệt. Và tôi quả thực rất muốn được ngủ trên giường. Tôi bò lên giường chui vào trong chăn. Jeremiah đặt chuông đồng hồ, sau đó với tay tắt đèn. Không ai nói lời chúc ngủ ngon, cũng không ai gợi ý bật TV xem cùng nhau.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng tôi vẫn không tài nào chợp mắt nổi. Tôi nằm nghĩ vẩn vơ về quãng thời gian ở Cousins, khi lần cuối cùng ba chúng tôi ngủ chung một phòng với nhau. Chúng tôi đã dựng một cái lều trên bãi biển, và tôi đã phải nài nỉ, van vỉ mãi mới được bọn con trai cho nhập hội. Tôi, anh Steven, Jeremiah và anh Conrad. Chúng tôi đã ngồi chơi bài Uno suốt mấy tiếng liền, và anh Steven đã đập tay ăn mừng với tôi sau khi tôi thắng liên tiếp hai ván. Đột nhiên tôi thấy nhớ anh Steven đến phát khóc. Nếu anh Steven có mặt ở đây, có lẽ mọi chuyện đã không ra tới nông nỗi này. Mà có khi tất cả những chuyện này đã không xảy ra, bởi tôi sẽ vẫn tiếp tục mãi chạy theo ba người bọn họ để xin chơi cùng, chứ không rơi vào thế mắc kẹt ở giữa như bây giờ.

Nhưng mọi chuyện giờ đã thay đổi và chúng tôi sẽ không bao giờ có thể quay trở lại như cũ. Tôi trần trọc, mắt mở chong chong nhìn lên trần nhà, trong khi ở phía dưới sàn, Jeremiah đã đang nằm ngáy o o rồi. Cậu ấy lúc nào cũng vậy, cứ đặt đầu xuống gối là ngủ ngay được. Trong mọi hoàn cảnh, Jeremiah không bao giờ để chuyện gì làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của cậu ấy. Và tôi nghĩ có lẽ mình cũng nên học Jeremiah. Tôi xoay người, nằm quay lưng lại với Jeremiah.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng anh Conrad nói rất khẽ, "Lúc này, khi anh nói rằng anh chưa bao giờ cần em, anh không hề có ý đó." Tôi nín thở nằm im, không biết nên nói gì cho phải. Nhưng tôi biết đây chính là điều tôi vẫn luôn muốn nghe. Và tôi đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

Tôi mở miệng tính lên tiếng thì lại nghe thấy anh nói, "Anh không hề có ý đó." Tôi nín thở chờ xem anh sẽ nói gì tiếp theo.

Nhưng tất cả những gì anh nói chỉ là, "Chúc em ngủ ngon, Belly." Và sau đó thì tôi không sao ngủ được nữa. Trong đầu tôi đang có quá nhiều thứ phải suy nghĩ. Anh nói thế nghĩa là sao? Không lẽ anh muốn chúng tôi... đến với nhau? Tôi và anh, thành một đôi thực sự? Đây vẫn luôn là ước mơ của cuộc đời tôi. Nhưng rồi tôi chợt nhớ tới khuôn mặt của Jeremiah lúc ở trên xe: Đầy chân thành, cậu ấy cần tôi, muốn tôi. Và khi ấy tôi cũng đã cảm thấy cần cậu ấy, muốn cậu ấy... một thứ cảm giác mãnh liệt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Bản thân tôi cũng không biết mình đã có cái cảm giác này với Jeremiah từ bao giờ nữa. Có điều, sau những gì vừa xảy ra chiều hôm nay, tôi không dám chắc là cậu ấy có còn muốn tôi nữa hay không. Có lẽ đã quá muộn.

Và còn anh Conrad nữa. Anh không hề có ý đó. Tôi nhắm mắt lại, trong bóng đêm yên tĩnh, câu nói của anh vẫn tiếp tục văng vẳng bên tai tôi, khiến cho trái tim tôi lại một lần nữa xốn xang, xúc động. Tôi cứ trần trọc như thế suốt cả đêm, tua đi tua lại từng lời nói, từng hành động của từng người. Trong khi hai anh em nhà kia đã say giấc nồng từ bao giờ, thì tôi vẫn tỉnh như sáo, nằm suy nghĩ vẩn vơ. Những gì đang xảy ra giống như một giấc mơ và tôi sợ phải thiếp đi, bởi tôi biết: Một khi tôi thức dậy, mọi thứ sẽ biến mất.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 43

NGÀY 7 THÁNG 7.

Tôi tỉnh dậy trước cả khi đồng hồ báo thức của Jeremiah đổ chuông. Tôi vào toa-lét tắm, sau đó đánh răng, và mặc bộ quần áo cũ của ngày hôm trước.

Lúc tôi đi ra, Jeremiah đang gọi điện thoại, còn anh Conrad đang gấp chăn. Tôi đợi anh ngược mắt nhìn tôi. Chỉ cần anh nhìn tôi một cái, mỉm cười với tôi và nói một câu gì đó thì tôi sẽ biết phải làm gì tiếp theo. Nhưng anh Conrad không hề nhìn lên. Anh cất mấy cái chăn vào trong tủ, sau đó xỏ chân vào đôi giày thể thao và buộc lại dây giày cho chặt hơn. Tôi vẫn tiếp tục đợi, và anh vẫn tiếp tục không nhìn tôi.

"Hey," tôi rụt rè lên tiếng. Phải tới khi ấy anh mới ngẩng đầu nhìn lên. "Hey," anh nói, "Một người bạn của anh sẽ tới đón anh."

"Tại sao?" "Như thế tiện hơn. Cậu ấy sẽ đưa anh quay lại Cousins lấy xe. Còn J sẽ đưa em về nhà."

"À," tôi ngạc nhiên tới mức còn không kịp thấy thất vọng, hay đau lòng. Phải mất vài giây tôi mới bắt đầu cảm nhận được những điều đó. Chúng tôi cứ đứng như vậy nhìn nhau, không ai nói thêm với ai câu nào. Nhưng sự im lặng đó đã nói lên tất cả. Tôi có thể nhìn thấy trong ánh mắt anh không còn đọng lại một chút dấu vết nào của những gì đã xảy ra trước đây giữa hai chúng tôi. Và tôi cảm nhận được có cái gì đó trong tôi bỗng dưng vỡ vụn.

Vậy là hết. Mọi thứ giữa hai chúng tôi cuối cùng cũng đã kết thúc, và lần này là kết thúc thực sự. Tôi nhìn anh mà lòng buồn vô hạn, bởi tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi lại có những suy nghĩ giống như bây giờ, rằng: Em sẽ không bao giờ còn nhìn anh giống như ngày xưa nữa. Em sẽ không còn là đứa con gái ngờ nghệch đó nữa. Đứa con gái luôn chạy lại bên anh mỗi khi anh tìm cách đẩy ra xa, đứa con gái luôn một lòng yêu anh vô điều kiện.

Tôi thậm chí cũng chẳng thể nổi giận với anh, bởi đó chính là con người thực của anh. Lâu nay anh vẫn luôn như vậy. Anh cũng chưa bao giờ giấu giếm điều đó. Anh cho đi và rồi lại lấy lại. Tôi cảm nhận được nỗi đau, sự hụt hẫng và cảm giác hối hận trong từng tế bào trong cơ thể mình. Và đó là tất cả những gì anh có thể mang lại cho tôi. Tôi không muốn phải trải qua những cảm giác đó thêm một lần nào nữa. Mỗi mãi không bao giờ. Có lẽ đây chính là lý do tại sao tôi tới đây, để tìm ra câu trả lời cho bản thân mình. Để tôi có thể nói lời từ biệt.

Tôi nhìn anh, lòng thầm nghĩ Nếu tôi có đủ dũng khí và thành thực hơn một chút, có lẽ tôi đã nói thẳng điều đó với anh. Tôi sẽ nói để anh biết và bản thân tôi biết, và tôi sẽ không bao giờ có thể rút lại được những gì đã nói. Nhưng sự thật là tôi đã không có đủ dũng khí hay thành thực, nên tất cả những gì tôi có thể làm khi ấy là... nhìn anh. Và tôi nghĩ anh cũng đọc được điều đó trong mắt tôi. Em giải thoát cho anh. Em xóa bỏ anh khỏi trái tim mình. Bởi vì em biết, nếu bây giờ em không làm điều đó, em sẽ không bao giờ có thể làm được.

Tôi là người quay đầu nhìn đi chỗ khác trước. Jeremiah đã nói điện thoại xong, và bước tới hỏi anh Conrad, "Anh Dan đã tới đón anh chưa?"

"Rồi. Anh sẽ ở lại đây đợi cậu ấy." Jeremiah nhìn tôi và hỏi, "Còn cậu muốn làm gì?"

"Mình muốn đi với cậu," tôi cúi xuống xách túi và đôi xăng đan của Taylor lên. Jeremiah đứng đây, cầm lấy cái túi trên vai tôi và nói, "Thế thì đi thôi." Sau đó cậu ấy quay sang gạt đầu với anh Conrad, "Gặp anh ở nhà."

Tôi cũng không biết ý cậu ấy là hẹn gặp ở căn nhà mùa Hè hay là căn nhà họ đang ở nữa. Nhưng tôi nghĩ điều đó chẳng quan trọng. "Chào anh, Conrad," tôi quay người đi ra cửa, đôi xăng đan của Taylor vẫn lủng lẳng trên tay. Tôi không hề ngoái đầu nhìn lại. Và tôi chợt cảm nhận được niềm hân hoan, sự thỏa mãn khi là người bỏ đi trước.

~*~ Trên đường ra bãi đỗ xe, Jeremiah quay sang bảo tôi, "Mình nghĩ cậu nên đi giày vào thì hơn. Nhỡ giẫm phải mảnh gương vỡ nào thì sao?"

Tôi nhún vai tỏ vẻ bất cần. "Đây là giày của Taylor. Mà giày của Taylor thì quá nhỏ." "Cậu có muốn cầm lái không?" Jeremiah hỏi.

Tôi nghĩ một hồi rồi trả lời, "Không. Cậu lái đi." "Nhưng cậu vẫn luôn thích lái xe của mình mà," vừa nói cậu ấy vừa chạy sang phía bên ghế dành cho khách và mở cửa cho tôi.

"Đành là vậy nhưng hôm nay mình thích được người khác chở cơ." "Cậu có muốn đi kiếm cái gì ăn sáng trước không?"

"Không," tôi lắc đầu. "Mình chỉ muốn về nhà thôi." Chẳng mấy chốc chúng tôi đã bon bon trên đường, cửa kính hạ xuống hết cỡ. Tôi ngó đầu ra ngoài, để mặc cho tóc bay phấp phất trong gió. Anh Steven từng dọa tôi rằng đang lái xe mà thò đầu ra ngoài cửa sổ sẽ bị đám bộ bay vào dính đầy trong tóc. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi thích cái cảm giác lúc này đây. Hoàn toàn tự do.

Jeremiah quay sang nhìn tôi và nói, "Cậu làm mình nhớ tới con chó Boogie ngày xưa. Mỗi lần lên xe là nó chỉ thích thò đầu ra ngoài cửa sổ." Cậu ấy vẫn đang nói với tôi bằng cái giọng lịch sự. Đây xa cách.

"Cậu vẫn chưa nói gì... về chuyện lúc trước," tôi liếc mắt nhìn trộm Jeremiah, tim đập thình thịch. "Còn chuyện gì để nói đâu?"

"Mình không biết. Còn nhiều mà." Tôi nói. "Belly..." Jeremiah ngập ngừng một giây sau đó im bặt, không nói thêm gì nữa, chỉ thờ dài và lắc đầu.

"Mình đang nghe đây. Cậu đang định nói gì hả Jere?" "Không có gì," cậu ấy nói.

Và rồi tôi nghiêng người nắm lấy tay Jeremiah và đan ngón tay vào tay cậu ấy. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy mình làm được một việc đúng đắn đến như vậy. Tôi đã lo rằng Jeremiah sẽ giằng tay ra, nhưng cậu ấy đã không làm vậy. Và chúng tôi cứ nắm tay nhau như vậy trong suốt quãng đường về nhà.

HẾT TẬP 2.

===

TRÍCH ĐOẠN

Mùa hè thiên đường Tập 3: WE'LL ALWAYS HAVE SUMMER

VÀI NĂM SAU

Trong trí tưởng tượng của tôi, luôn chỉ có người ấy. Trong các giấc mơ của tôi, tương lai luôn được định sẵn. Và đó là một điều chắc chắn. Nhưng những gì đang xảy ra không hề giống như tưởng tượng của

tôi. Tôi, trong chiếc váy trắng, dưới trời mưa tầm tã, đang hối hả chạy ra xe. Còn anh, đang chạy phía trước, mở cửa xe cho tôi.

"Em có chắc không?" Anh hỏi. "Không," tôi vừa nói vừa chui vào trong xe.

Tương lai phía trước không hề rõ ràng. Nhưng đâu sao đó cũng là tương lai của tôi..

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Tập 3: We'll Always Have Summer

(cre: diễn đàn Lê Quý Đôn)

Đã có quá nhiều thay đổi trong cuộc sống của Belly. Mùa Hè không bao giờ còn giống như xưa đối với Belly, Conrad, Jeremiah và cô Laurel - mẹ của Belly.

Một mùa Hè nữa lại đến... nhưng năm nay Belly không tới bãi biển Cousins nghỉ Hè như mọi năm, bởi cô Susannah đã qua đời. Mặc dù bề ngoài Belly vẫn đi chơi, gặp gỡ bạn bè như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong thâm tâm Belly có cảm giác như thế giới của cô đang dần sụp đổ. Trái tim cô luôn hướng về bãi biển Cousins khiến cho mỗi ngày Hè của Belly dài đằng đẵng như một năm.

Cô Susannah ra đi để lại một khoảng trống quá lớn trong tim của mọi người. Việc đối mặt với sự mất mát to lớn đó càng trở nên khó khăn hơn cho Belly khi mà anh Conrad hoàn toàn đóng sập mọi cảm xúc, mọi chia sẻ với mọi người xung quanh. Mọi thứ bắt đầu thay đổi khi cô nhận được cuộc điện thoại khẩn cấp từ Jeremiah Fisher. Anh Conrad đã biến mất, không một ai biết anh đi đâu và làm gì.

Không còn cách nào khác, Jeremiah đành gọi điện cầu cứu sự giúp đỡ của Belly, mặc dù lần cuối cùng khi Belly nói chuyện với anh Conrad tại buổi prom ở trường, hai người đã có một kết cục không hề vui vẻ gì. Belly và Jeremiah đã tìm thấy anh Conrad tại căn nhà bãi biển ở Cousins và ba người họ quyết định dành những ngày Hè cuối cùng nghỉ tại đây. Bao kỷ niệm và những cảm xúc của quá khứ chợt ùa về, đặt mối quan hệ giữa Belly và hai anh em nhà Fisher vào một phép thử mới, tạo ra một trang mới trong cuộc đời họ. Trong thời gian ở Cousins tìm cách thuyết phục anh Conrad quay trở lại trường học Belly và Jeremiah phát hiện ra rằng chú Fisher có ý định bán căn nhà bãi biển.

Và đó chính là lý do tại sao anh Conrad nhất quyết không chịu rời Cousins để quay lại trường. Chính mẹ của Belly đã thuyết phục được chú Fisher không bán căn nhà bãi biển nữa, với điều kiện Conrad sẽ quay trở lại trường học và hoàn thành đầy đủ các bài kiểm tra còn thiếu. Jeremiah và Belly đã giúp Conrad ôn bài. Sau khi làm xong bài kiểm tra thứ hai, Conrad từ trong trường bước ra và bắt gặp Jeremiah đang hôn Belly trong xe. Mặc dù Belly đã chạy theo giải thích nhưng Conrad đã nổi giận và nói những lời đầy tổn thương với Belly.

Trên đường đưa Belly trở về, trời đổ mưa quá to, ba người họ đành phải dừng chân nghỉ tạm ở một nhà nghỉ ven đường. Cuộc trò chuyện giữa Belly và Conrad ngày hôm đó đã chính thức đặt dấu chấm hết cho quan hệ của họ. Trên đường về, Belly đã nắm tay Jeremiah và họ cứ nắm tay nhau như vậy mãi suốt cả chặng đường. Mối quan hệ giữa Belly và Jere chính thức bước sang một chương mới.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1:

Tuần thi cử đã đến, và bạn đã ngồi học suốt 5 tiếng liền tù tì, và ba thứ có thể giúp bạn "sống sót" qua được một đêm dài. Một cốc Slurpee cỡ bự, nửa Coke nửa anh đào. Một chiếc quần ngủ siêu mềm mại và thoải mái, loại mà bạn đã giặt đi giặt lại không biết bao nhiêu lần và giờ chỉ còn mỏng như tờ giấy ăn. Cuối cùng là các điệu-nhảy-giải-lao. Khi hai mắt bạn bắt đầu nhắm tịt lại và tất cả những gì bạn muốn là làm đổ kèn ra giường, đánh một giấc đến sáng. . . thì một điệu-nhảy-giải-lao sẽ giúp bạn vượt qua được cơn thèm muốn đó. Cứ đứng dậy và "dậy" thôi, "dậy" bất kỳ kiểu gì điệu gì, miễn là "dậy".

Khi ấy đã là 4h sáng, và tôi đang ngồi cày cho môn thi cuối cùng, kết thúc năm thứ nhất của kinh tại trường Đại học Finch. Tôi, cùng cô bạn thân mới Anika Johnson và cô bạn thân cũ Taylor Jewel, hầu như đêm nào cũng "cắm trại" ở thư viện kí túc xá. Kỳ nghỉ hè đang ở gần đến nỗi tôi có cảm giác như sắp chạm được vào nó tới nơi. Chỉ còn 5 ngày nữa thôi. Tôi đã chờ mong kỳ nghỉ này suốt từ tháng 4 tới giờ.

"Đồ mình cái gì đi," - Taylor ra lệnh, giọng khản đặc.

Tôi lật đại một trang trong cuốn sổ ghi chép ra và hỏi: "Hãy định nghĩa hai từ anima và animus."

Taylor cắn môi dưới, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Cho một chút gợi ý đi."

"Ờ. . . trong tiếng La-tinh." - tôi nói.

"Mình có đăng kí học tiếng La-tinh đâu! Đừng nói là bài thi sắp tới sẽ hỏi gì liên quan tới tiếng La-tinh nhá?"

"Không, mình chỉ là gợi ý cho cậu thế thôi. Bởi vì trong tiếng La-tinh, tên của con trai kết thúc bằng đuôi -us còn con gái kết thúc bằng -a, và như thế có nghĩ là từ amima được dùng để chỉ nữ giới, còn từ animus để chỉ nam giới. Hiểu chưa?"

Taylor thờ dài cái thượt: "Vẫn chẳng hiểu gì ý. Chắc là mình trượt môn này quá."

Ngước mắt lên từ cuốn sổ ghi chép của mình, Anika thùng thảng nói: "Nếu cậu ngừng nhấn tin và chịu khó ngồi học đi thi chắc cũng không đến nỗi trượt đâu."

Taylor nguýt Anika một cái rõ dài: "Mình đang phải giúp chị mình lên kế hoạch cho bữa sáng mai, vì thế tối nay mình phải trực."

"Trực á?" - Anika mỉm cười đầy tò mò - "Như kiểu trực bác sĩ á?"

"Ồ đấy, như kiểu trực bác sĩ, được chưa?" - Taylor gắt lên.

"Thế chị cậu định làm món bánh kẹp hay bánh quế?"

"Bánh mỳ nướng kiểu Pháp, cậu thật nhiều chuyện."

Trong năm thứ nhất này, ba đứa chúng tôi cũng đăng ký học chung lớp tâm lí với nhau, tôi và Taylor sẽ thi ngày mai, còn Anika phải ngày kia mới tới lượt. Ở trường, ngoài Taylor ra thì tôi thân nhất Anika. Bản tính của Taylor xưa nay vẫn luôn thích mình phải hơn người khác, vì thế cũng dễ hiểu khi cậu ấy có

chút ghen tị với tình bạn của tôi với Anika, mặc dù cậu ấy sẽ không bao giờ chịu thừa nhận điều ấy.

Tình bạn giữa tôi và Anika khác với tình bạn giữa tôi và Taylor. Anika tính rất thoải mái và dễ gần. Cậu ấy không phải dạng hồ đồ, thích lên giọng với người khác. Và hơn tất cả là cậu ấy luôn dành cho tôi một khoảng không gian riêng để thở. Chúng tôi cũng mới quen nhau, nên cả hai vẫn còn nề nang nhau ra phết. Cậu ấy cũng không giống như các bạn tôi ở nhà. Cậu ấy đến từ New York, bố cậu ấy là một nghệ sĩ nhạc Jazz còn mẹ là nhà văn.

Vài tiếng sau, Mặt Trời bắt đầu mọc và những tia nắng đầu tiên của ngày mới cũng len lỏi chiếu sáng cả căn phòng. Taylor đã ngủ gục trên bàn từ bao giờ, còn Anika mắt mũi lơ đãng như một cây ma.

Tôi vớ lấy mấy tờ giấy nháp và thành hai quả bóng và nhắm thẳng vào đầu hai cô bạn thân mà ném. "Đến tiết mục nhảy-giải-lao nào!!!" - toii nhấn nút "play" trên máy tính, hồ hởi kêu gọi Anika và Taylor.

Anika nhú mồm hỏi: "Sao cậu vẫn có thể lú lo thế hả Belly?"

"Bởi vì," - tôi vỗ vỗ hai tay vào nhau - "chỉ vài tiếng nữa thôi là mọi thứ sẽ kết thúc." Phải tới một giờ chiều nay tôi mới phải đi thi, vì thế tôi định là sẽ quay về phòng, chọn mất một lúc rồi dậy ôn lại bài thêm một lượt nữa.

Tôi đã ngủ quên, nhưng cũng may vẫn còn đủ một tiếng để đọc lại bài. Không còn thời gian xuống căng-tin ăn sáng, tôi đành lót dạ bằng một cốc Coke vị anh đào mua tạm ở cái máy bán hàng tự động cuối hành lang.

Đúng như dự đoán của tụi tôi, bài thi không hề dễ một tẹo nào, nhưng chắc tôi cũng phải được điểm B là ít. Đến Taylor còn tự tin là sẽ không trượt cơ mà. Sau buổi thi, cả hai đứa tã tơi như hai cái chổi quét nhà sắp vứt đi, và bởi vì không còn sức nghĩ tới chuyện ăn mừng nên chúng tôi chỉ kịp vãn tay chào nhau rồi đường ai người nấy đi.

Tôi chạy về phòng, định rằng sẽ làm một giấc tới tối luôn, và ngay khi vừa mở cửa ra đã thấy Jeremiah đang ngủ ngon lành trên giường của mình. Lúc ngủ, trông anh không khác gì một cậu bé con. Chân hai gác lên thành giường, hai tay ôm chặt chú gấu bông Junior Mint của tôi trước ngực.

Tôi cởi giày và nhẹ nhàng bò vào chiếc giường đôi kế bên anh. Anh trở mình, mở mắt ra và mỉm cười với tôi. "Chào em."

"Chào anh," - tôi nói.

"Em làm bài thế nào?"

"Cũng tạm tạm."

"Vậy là tốt rồi." - anh buông con Junior Mint ra và kéo tôi vào lòng - "Anh mang cho em một nửa bữa trưa của anh đây."

"Anh đáng yêu thế" - tôi dụi đầu vào vai anh.

Anh dịu dàng hôn lên tóc tôi. "Làm sao anh để bạn gái mình bỏ bữa được."

"Chỉ là một bữa sáng thôi" - tôi đính chính lại. Nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ, tôi đành thừa nhận - "Và bữa trưa."

"Em muốn ăn luôn bây giờ không? Anh để trong túi xách ý."

Giờ nghe anh ấy nói tôi mới nhận ra là mình cũng hơi đòi hỏi thật, nhưng nếu phải chọn giữa ăn và ngủ thì tôi muốn ngủ hơn. "Lát em ăn," - tôi thì thầm nói, mắt nhắm nghiền.

Và thế là cả hai chúng tôi ôm nhau ngủ theo hình thức lịm dần đều. Khi tôi tỉnh dậy, ngoài trời đã tối mịt, Junior Mint đang nằm lẩn lóc dưới sàn nhà và tay của Jeremiah vẫn đang ôm lấy tôi. Anh vẫn đang ngủ.

Tôi và Jeremiah bắt đầu hẹn hò ngay khi tôi vào năm cuối của trung học. Nếu nói là "hẹn hò" thì cũng không hoàn toàn chính xác. Chúng tôi chỉ đơn giản là ở bên nhau. Mọi thứ diễn ra rất tự nhiên và nhanh, như thể trước giờ vẫn luôn là như vậy. Một phút trước chúng tôi vẫn còn là bạn bè, rồi bỗng dưng chúng tôi hôn nhau, và việc tiếp theo tôi làm là đăng ký vào cùng một trường đại học với Jeremiah. Tôi đã nói với bản thân và mọi người (kể cả anh, và đặc biệt là mẹ) rằng đây là một ngôi trường tốt, chỉ cách nhà có vài tiếng ngồi xe, nên việc tôi lựa chọn theo học ở đây là điều dễ hiểu. Tất cả những điều đó là sự thật. Nhưng trên hết, tôi chỉ muốn được gần anh. Tôi muốn được ở bên anh tất cả các mùa trong năm, không chỉ mùa Hè không.

Và giờ chúng tôi đang ở đây, nằm bên nhau trên chiếc giường đôi, trong kí túc xá của trường. Anh đang là sinh viên năm thứ hai, còn tôi vừa kết thúc năm thứ nhất của mình vài tiếng trước. Thật không thể tin nổi chúng tôi đã cùng nhau đi được một chặng đường dài đến vậy. Jeremiah và tôi quen biết nhau qua các mùa Hè, vì thế việc giờ chúng tôi đến với nhau như thế này cũng chẳng có gì bất ngờ - nếu không muốn nói đó là điều khó tránh khỏi.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2:

Hội nam sinh lớp Jeremiah đang chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc cuối năm. Chỉ chưa đầy một tuần nữa thôi, tất cả chúng tôi sẽ về nhà nghỉ Hè và phải tới tận cuối tháng 8 mới quay lại trường Finch. Xưa nay tôi vẫn yêu mùa Hè nhất, vậy mà khi sắp được về nhà rồi thì trong bụng lại cứ bồn chồn như kiến bò. Tôi đã quá quen với việc hằng sáng hẹn Jeremiah ở căng-tin cùng ăn sáng và tối tối cùng anh đi đến nhà giặt để giặt đồ. Anh luôn phụ trách nhiệm vụ gấp áo phông cho tôi.

Mùa Hè năm nay, anh sẽ lại tới công ty của bố để thực tập, còn tôi sẽ đi chạy bàn ở một cửa hàng ăn quen của gia đình tên là Behrs, giống như năm ngoái. Kế hoạch của hai đứa là sẽ gặp nhau ở căn nhà mùa Hè ở Cousins, thường xuyên nhất có thể. Mùa Hè năm ngoái của anh và tôi đều không thể tới đó, dù chỉ là một lần, do quá bận đi làm. Tôi nhận làm thêm để kiếm tiền đóng học phí. Mùa Hè đầu tiên xa Cousins ấy đã khiến tôi có cảm giác vật vờ rất khó tả.

Bên ngoài có mấy con đom đóm đang bay lập lờ. Trời càng lúc càng tối và không quá nóng. Tôi đang đi giày cao gót, một quyết định cực kỳ sai lầm bởi đúng vào phút cuối tự dưng tôi lại hứng lên thích đi bộ chứ không đi xe buýt.

Đã lâu lắm rồi tôi mới đi bộ dọc quanh sân trường trong một tối đẹp trời như thế này.

Tôi rất muốn rủ Anika và Shay đi cùng như Anika đã có hẹn trước với hội khiêu vũ của cậu ấy. Còn Shay ngay khi vừa thi xong đã ra thẳng sân bay để về nhà ở Texas. Đương nhiên Taylor không đời nào chịu hy sinh buổi tiệc của Hội nữ sinh để tham gia buổi tiệc của Hội nam sinh rồi. Và thế là chỉ còn mình tôi với đôi chân đau đến mức không thể tin nổi.

Tôi đã nhắn tin cho Jeremiah báo rằng mình đang đi bộ tới nên cũng không cần phải quá gấp. Chốc chốc tôi lại phải dừng lại để chỉnh giày vì hai cái gót chân như muốn tứa máu. Nếu có lần sau tôi sẽ thử thách mình bằng việc đi cà pheo, chắc cũng không thể đau đớn và khó khăn bằng việc đi cái đôi giày này.

Đi được nửa đường bỗng tôi nhìn thấy anh đang ngồi đợi trên chiếc ghế quen thuộc của hai đứa. Vừa nhìn thấy tôi anh đứng bật dậy hơn hờ nói: "Ngạc nhiên không!"

"Anh không cần phải đón em đâu," - nói vậy thôi nhưng trong lòng tôi đang sướng âm ỷ vì anh đã tới. Tôi bước tới ngồi xuống ghế.

"Em trông xinh quá" - anh nói.

Ngay cả bây giờ, khi đã làm người yêu của nhau được hai năm, tôi vẫn thấy ngượng mỗi khi anh nói những câu như vậy. "Cảm ơn anh" - tôi lí nhí đáp, mặt đỏ bừng. Tối nay tôi mặc cái váy mùa Hè mượn được của Anika. Một chiếc váy hai dây màu trắng, điểm những bông hoa nhỏ li ti màu xanh.

"Váy của em làm anh nhớ tới bộ phim The Sound of Music, nhưng đẹp hơn ti lần."

"Cảm ơn anh" - tôi lặp lại. Tôi tự hỏi, không hiểu bộ váy này có khiến mình trông giống như nhân vật Fraulein Maria không nhỉ? Nếu vậy thì không ổn tẹo nào. Tôi lấy tay vuốt vuốt lại cái nếp váy.

Có mấy người đi ngang qua giờ tay vẫy chào Jeremiah nhưng tôi không nhận ra là ai, hơn nữa giờ tôi

chỉ muốn ngồi im một chỗ cho cái chân nó nghỉ thôi.

Sau khi họ đi khỏi, anh quay sang hỏi tôi: "Chúng ta đi thôi em?"

Tôi rên rỉ kêu: "Chân em đau muốn chết luôn ý. Em cắn thù giày cao gót."

Không nói không rằng, Jeremiah ngồi thụp xuống và nói: " Nhảy lên đi, tình yêu".

Vừa khúc khích cười, tôi vừa leo lên lưng anh đầy hạnh phúc. Tôi bật cười mỗi khi anh gọi tôi là "tình yêu" . Tôi không thể kìm mình được. Bởi tôi thấy kiểu gọi đó vừa buồn cười vừa thú vị.

Anh xóc tôi trên lưng và bắt đầu đi. Tôi vòng hai tay ôm lấy cổ anh. "Thứ hai bố em có tới không?" - Jeremiah hỏi lúc chúng tôi đi qua sân chính.

"Có. Anh có đến giúp một tay không?"

"Hả? Cái gì? Anh đang công em đi dọc sân trường thể này còn chưa đủ à? Lại còn phải giúp em chuyển đồ nữa?"

Tôi giờ tay đánh yêu vào đầu anh và anh nghiêng đầu né rất nhanh. "Có có, anh giúp, anh giúp."

Sau đó tôi còn nghịch ngợm thổi một quả mâm xôi vào cổ anh, làm anh ré lên như một đứa con gái. Tôi đã cười vang suốt cả quãng đường tới bữa tiệc.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3:

Tại bữa tiệc của Hội nam sinh của Jeremiah, các cánh cửa được mở rộng, mọi người đang tụ tập ở sân trước. Từng chùm bóng đèn Giáng sinh nhiều màu sắc được chằng đầy khắp nơi - từ hòm thư đến hàng rào trước cửa, thậm chí cả trên lối đi. Họ đã dựng lên ba hồ bơi mini của trẻ con cho mọi người thỏa sức nghịch và té nước. Đám con trai vừa chạy đuổi nhau vừa xịt bia vào mồm, vào mặt nhau. Một vài cô gái trên người giờ chỉ còn vền vện mỗi bộ bikini.

Tôi nhảy xuống khỏi lưng Jeremiah và cởi giày ra đi chân trần trên cỏ.

"Ồ cái trò này hay phết nhỉ" - Jeremiah gật gù khi thấy mấy cái hồ bơi mini trẻ con - "Em có mang theo đồ bơi không?"

Tôi lắc đầu.

"Em có muốn anh mượn ai cho em một bộ không?" - anh hỏi.

"Không, không cần đâu." - tôi vội xua tay từ chối.

Tôi quen hết mấy anh trong Hội nam sinh của Jeremiah vì thường tới đây chơi nhưng hội con gái thì không quen lắm. Đa số bọn họ là từ Zeta Phi, một hội nữ sinh kết nghĩa với Hội nam sinh của Jeremiah. Họ thường xuyên tổ chức tiệc tùng hoặc tham gia các hoạt động cùng nhau.

Hồi đầu Jeremiah cũng muốn tôi tham gia vào Zeta Phi nhưng tôi nói không. Tôi nói với anh lí do là vì tôi không thể chi trả được tiền hội phí và tiền thuê phòng trong căn nhà chung của Hội. Nhưng nguyên nhân chính vẫn là tôi muốn làm quen và kết bạn với nhiều người khác nữa, chứ không chỉ bó hẹp với mấy người trong Hội.

Tôi muốn được trải nghiệm cuộc sống đại học một cách trọn vẹn và tự do nhất, như cách mà mẹ vẫn thường nói. Theo lời Taylor thì hội Zeta Phi chỉ dành cho mấy đứa con gái lẳng lơ và thích tiệc tùng, trái ngược hoàn toàn với hội của cậu ấy - Hội những cô gái có đẳng cấp cao, tinh tế và biết yêu thương cộng đồng. Các cô gái thi nhau xô tới, ôm chào hỏi Jeremiah. Họ chào tôi và tôi chào lại, sau đó tôi đi lên phòng Jeremiah ở trên gác để cất túi.

Lúc từ trên gác đi xuống, tôi đã nhìn thấy chị ta. Lacie Barone, trong chiếc áo quây rất sexy, quần bò bó sát, và đôi giày da cao gót màu đỏ chót, đang nói chuyện với Jeremiah. Chị Lacie là hội trưởng của hội Zeta Phi, sinh viên năm ba - lớn hơn Jere một tuổi, và hơn tôi hai tuổi. Tóc chị ta màu nâu sẫm, cắt kiểu đầu bob, đáng người nhỏ nhắn. Nói tóm lại, theo tiêu chuẩn của mọi người thì Lacie là một "hot girl" chính hiệu.

Taylor thường xuyên nhắc nhở tôi cần phải cảnh giác với chị Lacie vì rõ ràng chị ta có nhiều âm mưu với Jeremiah. Tôi luôn bảo với Taylor là chuyện đó không hề làm tôi lo lắng và thực sự là vậy, tại sao tôi lại phải quan tâm? Dĩ nhiên đã là con gái thì ai mà chẳng thích Jeremiah. Anh chính là niềm mơ ước của mọi cô gái. Nhưng ngay đến một người xinh đẹp và quyến rũ như chị Lacie còn chẳng ảnh hưởng gì được đến chúng tôi nữa là. Jeremiah và tôi đã là một đôi từ nhiều năm nay. Tôi hiểu anh hơn bất cứ ai và cũng chẳng có ai hiểu tôi hơn anh.

Tôi biết Jere sẽ không bao giờ để mắt tới cô gái nào khác. Vừa thấy tôi, Jeremiah lập tức vẫy tay gọi tôi lại. Tôi tiến tới chỗ hai người họ đang đứng và gật đầu chào.

"Chào chị, Lacie."

"Chào em." - chị ta nói.

"Chị Lacie sẽ đi du học ở Paris mùa Thu tới." - Jeremiah vừa nói vừa kéo tôi sát về phía anh.

Sau đó anh quay sang nói với chị ta - "Bọn em đang đi du lịch bụi vòng quanh châu Âu mùa hè tới."

Nhấp một cụm bia, chị Lacie gật gù nói "Nghe hay đấy. Những nước nào?"

"Chắc chắn là phải qua Pháp rồi," - Jeremiah nói - "Belly nói tiếng Pháp rất tốt."

"Ồi không phải đâu ạ." - tôi ngượng ngùng chối - "Em chỉ học mấy năm trung học thôi."

"Ồi chị cũng dốt tiếng Pháp lắm. Chị chỉ muốn sang đó để được ăn thật nhiều pho-mát và sô-cô-la thôi."

Không ngờ một người có vóc dáng nhỏ nhắn, thấp như chị Lacie lại sở hữu một giọng nói khàn khàn, có phần hơi nam tính như thế. Tôi tự hỏi không biết chị ta có hút thuốc lá không nữa. Cái cách chị ấy mỉm cười khiến tôi bắt đầu băn khoăn với lời nhận xét của Taylor về chị Lacie. Chị ấy cũng dễ thương đấy chứ.

Một lát sau, lúc chị Lacie quay đi lấy thêm đồ uống, tôi thì thảo nói với Jeremiah: "Chị ấy dễ chịu nhỉ."

Jeremiah nhún vai: "Ừ chị ấy tính hay lắm. Em muốn anh lấy cho em cái gì uống không?"

"Vâng"

Anh đặt hai tay lên vai tôi và hướng tôi ra phía dãy ghế sô-pha ở góc phòng.

"Em cứ ngồi đây. Không phải làm gì hết. Anh sẽ quay lại ngay."

Tôi nhìn theo cái cách anh rẽ qua đám đông tiến tới bàn để nước uống, lòng đầy tự hào khi được gọi anh là của tôi.

Bạn trai của tôi, Jeremiah của tôi.

Chàng trai đầu tiên tôi từng ngủ thiếp đi bên cạnh. Chàng trai đầu tiên tôi chia sẻ về mọi bí mật của mình từ năm 8 tuổi. Chàng trai đầu tiên nửa đêm nửa hôm chạy đi mua thuốc Midol cho tôi khi tôi bị chuột rút nặng, chàng trai đầu tiên cần mẫn ngồi sơn móng chân cho tôi, kiên nhẫn giữ tóc cho tôi hôm tôi say bí tỉ và nôn thốc nôn tháo trước mặt đám bạn của anh, chàng trai đầu tiên viết lên tấm bảng trần treo trước cửa phòng tôi một lời tỏ tình không-thể-ngọt-ngào-hơn.

EM CHÍNH LÀ PHẦN SỮA TRONG MÓN SỮA LẮC CỦA ANH.mãi mãi. Yêu em.J

Anh là chàng trai đầu tiên tôi chia sẻ nụ hôn đầu đời. Anh là người bạn thân nhất của tôi. Và rất rất nhiều điều nữa tôi muốn nói về anh. Đây chính là định mệnh của chúng tôi. Anh chính là tôi vẫn luôn tìm kiếm. Một nửa còn lại của tôi.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4:

Chuyện xảy ra và tôi muộn hôm đó.

Tôi và anh đang nhảy cùng nhau. Hai tay tôi quàng quanh cổ Jeremiah, đung đưa theo tiếng nhạc đập đều. Cả căn phòng chật ních người nhưng khi anh nhìn tôi, tôi có cảm giác như xung quanh không còn ai khác. Chỉ có Jere và tôi.

Anh cúi xuống, đưa tay vuốt mấy sợi tóc ra sau tai cho tôi và thì thầm câu gì đó tôi nghe không rõ.

"Gì cơ ạ?" - tôi gần như phải gào lên.

Anh cũng gào lại: "Em đừng bao giờ cắt tóc nhé?"

"Phải cắt chứ! Không thì em sẽ xõa xụi như phù thủy."

Jeremiah vỗ vỗ vào tai và nói: "Anh không nghe thấy em nói gì hết!"

"Phù thủy!" - tôi lắc lắc đầu cho tóc xõa ra trước mặt, rồi làm động tác khuấy vạc và cười khùng khục như mấy mục phù thủy trong truyện cổ tích hay làm.

"Em có giống phù thủy thì anh cũng vẫn thích." - anh ghé sát tai tôi nói - "Hay là em chỉ tía một chút thôi?"

"Em hứa sẽ không cắt tóc ngắn nếu anh chịu hứa sẽ từ bỏ giấc mộng để râu quai nón của mình!"

Suốt từ lễ Tạ ơn tới giờ anh suốt ngày nói với tôi về việc để râu quai nón, chỉ vì một lời thách đố với đám bạn thời trung học xem ai sẽ để được râu quai nón dài nhất. Khi đó tôi đã nói ngay với anh là không được bởi nói sẽ làm tôi liên tưởng tới bố mình.

"Anh sẽ cân nhắc về chuyện đó, - anh cúi xuống hôn lên môi tôi.

Hơi thở anh nồng nặc mùi bia, và có lẽ tôi cũng vậy.

Kế đó, một anh trong Hội nam sinh của Jeremiah, tên là Tom - nhưng mọi người vẫn thường gọi anh ý là Redbird, vì lí do gì thì tôi cũng không rõ - vừa nhìn thấy hai đứa chúng tôi, lập tức bám bồ lao thẳng về phía Jeremiah, hai tay vẫn đang ôm khư khư chai bia. Trên người anh ta giờ chỉ còn độc một cái quần đùi trắng. "Tách nhau ra! Tách ra! Tách ra!" - anh ấy vừa chạy vừa gào ầm lên.

Hai người họ vật lộn trên nhọc nhau một hồi trên sàn nhảy và khi Jeremiah khổng chế anh Tom bằng một đòn khóa đầu thì cũng là lúc tôi lĩnh nguyên cả hai chai bia lên bộ váy đi mượn của Anika.

"Xin lỗi, xin lỗi" - anh Tom lảm bảm, giọng say khướt.

"Không sao ạ," - tôi lấy tay gạt gạt chỗ nước bia bắn trên váy.

Tôi tính vào toa-let để gột qua cái váy nhưng thấy vẫn còn một hàng dài đang xếp hàng trước cửa, vì thế quyết định chuyển hướng vào trong bếp. Anh Luke, một người anh em khác của Jeremiah đang chơi trò

uống rượu thì với nhóm bạn trong đó.

"Chào em, Isabel," - anh ngược mắt lên chào tôi.

"Em chào anh," - tôi gật đầu chào lại. Đột nhiên tôi phát hiện ra một cô nàng tóc đỏ đang nôn thốc nôn tháo vào cái bồn rửa bát, và thế là tôi ba chân bốn cẳng chuồn thẳng ra khỏi đó.

Không còn cách nào khác, tôi đành đi lên dùng phòng tắm trên gác. Dọc cầu thang và hành lang, các đôi đang đứng, ngồi la liệt ôm hôn nhau như ở chốn không người. Hình như tôi còn giẫm phải tay của một ai đó thì phải.

Len lỏi một hồi cuối cùng tôi cũng tới được cái phòng tắm. Khóa cửa toa-lét lại, tôi thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ mọi người tiệc tùng hết mình đến vậy, chắc tại vì vừa thi xong, lại là kết thúc năm học nên tâm lý ai cũng thoải mái hơn. Thật may là Anika không tới đây, chứ kiểu tiệc tùng như thế này không phải style của cậu ấy - và càng không phải của tôi.

Tôi vừa chà xát phòng vào những chỗ nước bia dây ra trên váy, vừa lầm rầm cầu mong chúng sẽ không để lại vết ố nào. Ai đó đang cố đẩy cửa vào, vì thế tôi đành phải gọi với ra: "Chờ một chút."

Tôi vẫn tiếp tục đứng gột váy bên trong, không để ý lắm tới tiếng con gái nói chuyện rì rầm bên ngoài, cho đến khi tôi nghe thấy chị Lacie. "Tối nay trông cậu ấy hot như thế?"

Một giọng con gái khác cất lên: "Lúc nào cậu ấy trông chẳng hot như thế."

"Công nhận." - chị Lacie mơ màng nói.

Người kia lại nói tiếp: "Minh thật ghen tị với cậu vì có được cậu ấy đấy."

Giọng đầy tự hào, chị Lacie trả lời: "Chuyện xảy ra ở Cabo, sẽ ở lại Cabo."

Đột nhiên tôi cảm thấy chóng mặt kinh khủng. Tôi đã phải dựa vào tường để giữ thăng bằng. Không thể nào người chị ta đang nói lại là Jeremiah. Không thể nào.

Ai đó đập rầm rầm vào cửa, làm tôi giật thót mình, choàng tỉnh.

Không nói không rằng tôi mở toang cửa ra. Khỏi nói chị Lacie đã hoảng hồn như thế nào khi nhìn thấy người đằng sau tấm cửa đó chính là tôi. Hai tay chị ta bụm lấy miệng, trong khi mấy cô nàng đứng bên cạnh miệng vẫn đang há hốc vì bất ngờ. Sự bàng hoàng trong ánh mắt chị ta đã nói lên tất cả. Tôi có cảm giác như vừa bị ai đó thui cho một quả trứng vào bụng, toàn thân đau đớn không lời nào tả xiết. Như một kẻ mộng du, tôi bước ra khỏi phòng tắm, đi thẳng về phía cuối hành lang.

Không thể tin được. Chuyện này không thể là thật. Không thể nào là Jere của tôi.

Tôi đi vào trong phòng anh, và khóa cửa lại. Tôi ngồi xuống giường, hai chân co lại trước ngực, cố gắng bình tĩnh tua lại một lượt những gì vừa xảy ra. Chuyện xảy ra ở Cabo, sẽ ở lại Cabo. Nét mặt chị Lacie và sự sững sờ của mấy cô bạn của chị ta khi nhìn thấy tôi. Tôi tua đi tua lại những hình ảnh đó trong đầu, giống như đang xem một bộ phim vậy. Hai người họ đã hồn nhiên đứng nói chuyện tối nay như không có chuyện gì xảy ra. Cái cách anh nhún vai khi tôi khen chị ta dễ thương...

Tôi cần phải biết sự thật. Tôi cần phải nghe từ chính miệng của Jeremiah.

Tôi đứng dậy rời khỏi phòng, xuống nhà tìm anh. Con choáng váng ban đầu giờ bắt đầu chuyển sang cơn thịnh nộ, không gì có thể dập tắt nổi. Tôi đi phăm phăm qua đám đông, thậm chí chẳng buồn dừng lại

xin lỗi khi giẫm phải chân của ai đó.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy anh đang đứng uống bia cùng đám bạn. "Em cần nói chuyện với anh." - tôi nói.

"Đợi anh một lát."

"Không. Ngay bây giờ."

Cả đám con trai quay sang nhìn anh: "Á à... có người phiền rồi". "Phen này Fisher xong phim."

Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

Jeremiah hẳn cũng nhận thấy có chuyện gì đó không ổn trong mắt tôi nên anh lập tức đi theo tôi lên gác và vào phòng anh. Tôi đóng sập cửa lại.

"Có chuyện gì thế em?" - anh lo lắng hỏi tôi.

"Có phải anh đã qua lại với chị Lacie Barone vào kỳ nghỉ Xuân vừa rồi không?" - Tôi gần như hét lên.

Mặt Jeremiah trắng bệch. "Gì cơ?"

"Có phải anh đã qua lại với chị ta không?"

"Belly..."

"Tôi biết mà." - tôi thì thào, nói không lên lời - "Tôi biết mà."

Mặc dù tôi không hề biết gì hết...cho tới lúc này...khi nhìn thấy phản ứng của anh bây giờ. Tôi đã không hề biết gì hết.

"Khoang đã...Khoang đã."

"Khoang đã?" - tôi hét lên - "Chúa ơi, Jere. Chúa ơi."

Tôi ngồi thụp xuống sàn. Hai chân tôi không còn đứng vững thêm một giây nào nữa.

Jeremiah vội quỳ xuống, định đỡ tôi đứng dậy nhưng lập tức bị tôi đẩy ra. "Đừng có động vào tôi!"

Anh ngồi phịch xuống bên cạnh tôi, đầu cúi gằm. "Belly, chuyện xảy ra khi chúng ta chia tay lần đó...Khi ấy chúng ta đã chia tay." Tôi nhìn anh chằm chằm.

Cái lần gọi là chia tay ấy của chúng tôi chỉ kéo dài có một tuần. Thậm chí cũng không thể gọi đó là chia tay được, ít ra là đối với tôi. Bởi vì tôi biết sớm muộn gì rồi chúng tôi cũng sẽ quay lại với nhau. Lần đó tôi đã khóc suốt cả tuần, trong khi anh ta đang vui vẻ ở Cabo, ôm hôn Lacie Barone.

"Anh thừa biết là chúng ta không chia tay thật mà! Anh thừa biết đó không phải là thật mà!"

"Làm sao anh biết được điều đó?" - anh đau khổ kêu lên.

"Đến tôi còn hiểu được, sao anh lại không biết?"

"Chị Lacie cứ bám theo anh suốt cả tuần. Chị ấy không chịu để cho anh yên. Anh thề với em, anh không hề có ý định gì với chị ta. Nhưng chuyện đó đã xảy ra." - giọng anh nhỏ dần.

Tôi thấy ghê tởm khi nghe thấy lời ấy thốt ra từ miệng anh. Tôi không muốn nghĩ về hai người họ nữa, càng không muốn hình dung ra chuyện đã xảy ra giữa hai người. "Anh im ngay!" - tôi quát lên - "Anh quá tởm."

"Đó là một sai lầm."

"Một sai lầm á? Anh gọi đó là sai lầm? Sai lầm là khi anh để quên đôi giày tắm của tôi ở trong bồn tắm và làm mốc thối hết cả lên, khiến tôi phải quăng nó vào sọt rác. Đó mới gọi là sai lầm, hiểu chưa, đồ khốn!"

Anh không nói gì. Anh chỉ ngồi im, đầu gục xuống, lặng lẽ hứng chịu tất cả cơn thịnh nộ của tôi.

"Tôi thậm chí không còn biết anh là ai nữa." - đột nhiên bụng tôi thấy chộn rộn, rất khó chịu - "Anh làm tôi buồn nôn quá."

Jeremiah đưa cho tôi cái thùng rác ở chân giường và tôi nôn thốc nôn tháo, vừa nôn vừa khóc. Anh định xoa lưng cho tôi nhưng lập tức bị tôi gạt phăng ra. "Đừng có động vào tôi" - tôi vừa lẩm bẩm vừa đưa tay lên lau miệng.

Rút cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này? Thật không thể tin nổi. Đây không phải là Jeremiah mà tôi biết. Jeremiah của tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi như thế. Càng không thể có chuyện anh để mất tôi bất kỳ cô gái nào khác. Jeremiah của tôi là người thành thật, bản lĩnh và luôn chỉ một lòng một dạ với mình tôi. Tôi quả thực không còn nhận ra người đang ngồi trước mặt mình là ai nữa.

"Anh xin lỗi," - anh nói - "Anh vô cùng xin lỗi em."

Jeremiah giờ cũng đang khóc. Đáng đời, tôi nghĩ thầm trong bụng. Jeremiah cũng cần phải bị tổn thương như cách anh đang gây ra cho tôi.

"Anh muốn nói thật hết với em, Belly ạ. Anh không muốn có bất kỳ bí mật nào với em nữa." - anh bật khóc rung rức, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Tôi lặng người, nín thở chờ đợi.

"Bọn anh đã qua đêm với nhau."

Trước khi tôi kịp định thần ra bản thân đang làm gì thì đã thấy tay mình vung thẳng vào mặt anh. Tôi vừa cho Jeremiah một cái tát như trời giáng. Tôi đã không hề suy nghĩ gì hết, tôi chỉ làm cái việc mà tôi muốn làm thôi. Dấu bàn tay trái của tôi hằn đỏ trên má phải của anh.

Chúng tôi nhìn nhau trân trối. Cả tôi và anh đều chưa hết bàng hoàng trước phản ứng vừa rồi của tôi. Từ bé tới giờ tôi chưa từng bạt tai ai như thế.

Xoa xoa một bên má, anh lí nhí nói tiếp: "Anh ngàn lần xin lỗi em."

Tôi càng lúc càng khóc to hơn. Tôi mới chỉ hình dung ra hai người họ ôm hôn nhau. Chứ chưa hề nghĩ tới chuyện họ đã ăn nằm với nhau. Tôi bỗng thấy mình ngu ngốc nhất trên đời!

Anh nói: "Chuyện đó không hề có ý nghĩa gì hết. Anh thề với em, không một chút nào luôn."

Anh định nắm lấy tay tôi nhưng tôi đã rút người lại. Vừa lau nước mắt trên má, tôi vừa nói: "Có thể với anh sex không hề có ý nghĩa gì hết. Nhưng với tôi thì có, và anh thừa biết điều đó. Anh đã phá hỏng hết mọi thứ. Tôi sẽ không bao giờ tin anh tin anh được nữa."

Anh cố tìm cách kéo tôi vào lòng nhưng lập tức bị tôi đẩy ra. Đây tuyệt vọng, anh tiếp tục phân trần: "Anh nói thật mà, chuyện giữa anh và chị Lacie không hề có ý nghĩa gì hết."

"Nhưng với tôi thì có. Và rõ ràng với chị ta cũng vậy."

"Anh không hề yêu chị ta!" - anh gào lên - "Anh chỉ yêu mình em thôi!"

Jeremiah lồm cồm bò ra chỗ tôi đang ngồi, vòng tay ôm lấy hai chân tôi. "Đừng đi" - anh khản khoản cầu xin - "Xin em đừng đi."

Tôi cố giẫy ra khỏi vòng tay của anh nhưng anh quá khỏe. Anh bám chặt lấy tôi như thể tôi là tấm ván, còn anh đang trôi lênh đênh ngoài đại dương.

"Anh vô cùng yêu em." - toàn thân anh run rẩy - "Anh luôn chỉ yêu mình em thôi, Belly ơi."

Tôi rất muốn tiếp tục gào thét, khóc lóc, chửi mắng anh. Tôi muốn thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nhìn thấy anh thế này tôi có cảm giác toàn thân như đang hóa đá. Trước giờ anh chưa hề khiến tôi thất vọng một lần nào. Vì thế việc làm lần này của anh khiến cho tôi càng khó chấp nhận hơn, bởi tôi không hề được chuẩn bị cho điều đó. Không thể tin được chỉ mới vài tiếng trước, anh còn công tôi đi dọc sân trường và tôi cảm thấy yêu anh hơn bao giờ hết.

"Chúng ta sẽ không thể quay lại như trước." - tôi nói. Và tôi cố tình nói câu đó cốt để làm tổn thương anh - "Tất cả mọi chuyện đến đây là chấm hết. Tất cả do anh sau buổi tối ngày hôm nay, anh hưởng hết đi!"

"Không, chúng ta có thể quay lại mà em. Anh biết chúng ta có thể." - Jeremiah khản khoản cầu xin tôi.

Tôi lắc đầu quày quảy. Nước mắt lại bắt đầu chảy, nhưng tôi không muốn khóc thêm một phút nào nữa, nhất là trước mặt anh. Tôi không muốn tỏ ra đau khổ. Tôi không muốn có bất kỳ một thứ cảm giác gì nữa. Tôi đưa tay lau nước mắt và đứng dậy. "Tôi đi đây."

Anh lập cập đứng dậy theo tôi, hai chân run rẩy đứng không vững. "Khoan đã!"

Tôi đẩy anh sang một bên, chộp lấy cái túi trên giường rồi chạy thẳng ra cửa. Tôi chạy một mạch ra bến xe buýt. Và tôi là người cuối cùng lên xe. Tôi thậm chí đã không ngoái đầu lại dù chỉ là một lần, để xem liệu Jeremiah có đuổi theo mình không.

Bạn cùng phòng của tôi, Jillian, đã về nhà từ sáng sớm vì thế tôi có thể nằm vùi trong chăn khóc một mình mà không bị ai làm phiền. Jeremiah liên tục gọi điện và nhắn tin cho tôi vì thế tôi quyết định tắt nguồn điện thoại. Nhưng trước khi lên giường đi ngủ, tôi đã bật máy trở lại để xem anh nhắn gì cho mình.

Anh cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Xin em hãy nói chuyện với anh.

Anh yêu em và sẽ mãi mãi yêu em.

Tôi lại càng khóc to hơn.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5:

Lí do chia tay hồi đầu tháng 4 của chúng tôi rất lằng nhách. Thịnh thoảng hai đứa cũng có những bất đồng nho nhỏ, nhưng khó mà gọi đó là cãi nhau được.

Ví dụ như cái lần Shay tổ chức tiệc ở nhà mẹ nuôi của cậu ấy ở ngoại ô. Cậu ấy đã mời rất nhiều người, và còn chủ động bảo tôi có thể rủ thêm Jeremiah. Chúng tôi sẽ ăn diện thật đẹp, cùng nhau khiêu vũ dưới bầu trời đầy sao suốt cả đêm, nếu thích. Theo lời Shay thì đây sẽ là một bữa tiệc có 1-0-2, không thể bỏ lỡ. Chỉ riêng việc được Shay mời tới dự tiệc cũng đủ khiến tôi sướng ngất ngây rồi. Vậy mà khi tôi hào hứng kể với Jeremiah về bữa tiệc thì anh lại nói bận đi chơi bóng đá với đám bạn và bảo tôi hãy đi một mình. Tôi phụng phịu hỏi: "Anh không bỏ một buổi được à? Dù sao đó cũng có phải trận bóng gì quan trọng đâu." Tôi biết, nói như thế với anh là không nên nhưng tôi chỉ nghĩ sao nói vậy thôi.

Và đó là lần cãi nhau đầu tiên của hai đứa bọn tôi. Nếu gọi đó là cãi nhau thì cũng hơi quá, bởi chẳng có ai to tiếng hay nhểch móc gì nhau. Nhưng anh ấy đã rất giận và tôi cũng vậy.

Jeremiah và tôi thường xuyên đi chơi với đám bạn của anh. Điều đó hoàn toàn dễ hiểu bởi anh đã chơi với họ từ lâu rồi, trong khi tôi vẫn đang trong quá trình tìm hiểu và kết bạn. Để làm quen với ai đó cần phải có thời gian, và trong lúc tôi mãi đi tới đi lui căn nhà của Hội nam sinh thì các bạn gái trong ký túc đã tự làm quen hết với nhau mà không có tôi rồi. Tôi có cảm giác nhưng mình đã phải từ bỏ một cái gì đó mà không hề nhận ra. Vì thế việc được Shay mời tới dự tiệc ở nhà mẹ nuôi cậu ấy có ý nghĩa rất lớn đối với tôi, và tôi muốn nó cũng có chút ý nghĩa nào đó với Jere.

Ngoài ra còn có một vài chuyện khác nữa khiến tôi cảm thấy khó chịu với Jeremiah - những điều tôi chưa từng biết về anh, những điều tôi không thể biết được nếu chỉ gặp anh vài tuần tại căn nhà mùa Hè mỗi năm. Ví dụ, tôi thấy anh rất đáng ghét mỗi khi tụ tập với hội bạn cùng nhà để hút cỏ, ăn bánh pizza thịt nguội với dứa, tua đi tua lại ca khúc "Gangsta's Paradise" của Coolio và cười sặc sụa với nhau hàng tiếng đồng hồ.

Tôi còn ghét cả căn bệnh dị ứng thời tiết của anh nữa. Trước đây tôi chẳng gặp anh vào mùa Xuân bao giờ nên không hề biết anh mắc căn bệnh oái oăm này.

Một lần, anh gọi điện cho tôi, miệng hắt xì hơi liên tục, mũi thì nghẹt nặng, giọng nói nghe rất thương: "Em qua đây chơi với anh đi." - vừa nói anh vừa xì mũi ầm ỹ - "Và nhớ mang cho anh xin thêm một ít giấy Kleenex nhá. Cả nước cam nữa."

Tôi phải cắn chặt môi dưới để kìm bản thân không buột miệng nói toẹt ra là: Anh chỉ bị dị ứng thôi, chứ có phải cúm gà đâu.

Trước đó một ngày tôi đã ghé qua chỗ anh rồi đấy chứ. Anh và anh bạn cùng phòng ngồi chơi điện tử trong khi tôi ngồi làm bài tập về nhà. Sau đó bọn tôi xem một bộ phim võ thuật và gọi món Ấn Độ để ăn trưa, mặc dù tôi không hề thích đồ Ấn Độ bởi lần nào ăn xong tôi cũng bị đầy bụng. Jeremiah nói lần nào bị dị ứng anh cũng chỉ ăn được mỗi đồ Ấn Độ thôi. Tôi hậm hực nuốt từng miếng bánh và cơm trong khi anh vẫn thản nhiên ngồi xem phim và ăn ngấu ăn nghiền món cà-ri-gà của mình. Đôi lúc tôi thấy anh vô tâm kinh khủng, khiến tôi tự hỏi không hiểu có phải anh cố tình hay không.

"Em cũng muốn qua anh lắm nhưng mai em có bài phải nộp rồi," - tôi cố nói bằng cái giọng áy náy nhất có thể - "Vì thế chắc em không qua được rồi. Xin lỗi anh nhé."

"Ồ thế thì để anh qua em vậy," - anh nói - "Anh sẽ uống thật nhiều thuốc dị ứng Benedryl và nằm ngủ, trong lúc em làm bài. Sau đó bọn mình lại gọi món Ăn ăn."

"Vâng" - giọng tôi đầy chua chát - "Cũng được." Ít ra thì tôi sẽ không phải đi xe buýt tới chỗ anh. Nhưng tôi sẽ phải chạy xuống phòng tắm phía cuối hành lang để lấy một cuộn giấy toa-lét, bởi vì Jillian sẽ rất không vui nếu biết Jeremiah lại tới và dùng hết hộp giấy ăn Kleenex của cậu ấy.

Khi ấy tôi không hề ngờ rằng tất cả những hậm hực trên chính là sự khởi đầu cho trận cãi nhau thực sự đầu tiên của hai chúng tôi, với những lời nhiếc móc, quát tháo, khóc lóc đủ cả - kiểu cãi nhau mà tôi đã từng hứa với bản thân là sẽ không bao giờ cho phép xảy ra. Mặc dù đã được chứng kiến Jillian, đám con gái cùng tầng, Taylor gây gổ với bạn trai rất nhiều lần nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra với mình. Tôi đã cho rằng Jeremiah và tôi quá hiểu nhau, quen biết nhau quá lâu để mà có những trận cãi vã kiểu như vậy.

Những trận cãi vã giống như một ngọn lửa vậy. Bạn nghĩ rằng mình có thể khống chế được nó, bạn nghĩ rằng mình có thể dập tắt nó được bất cứ lúc nào bạn muốn, nhưng trước tất cả khi bạn kịp nhận ra, nó đã kịp thiêu rụi tất cả mọi thứ. Không ai có thể có thể khống chế được nó! Bạn đã thật ngu ngốc khi nghĩ rằng bạn có thể.

Đùng một cái, vào phút cuối Jeremiah và đám bạn trong Hội nam sinh tự đứng hứng lên đòi đi nghỉ Xuân ở Cabo. Bọn họ đã tìm được một chương trình siêu khuyến mãi trên mạng.

Tôi đã lên hết kế hoạch để về nhà vào kỳ nghỉ Xuân năm nay. Mẹ và tôi sẽ lái xe vào thành phố và cùng nhau đi xem ba-lê. Anh Steven cũng nói là sẽ về. Vì thế tôi rất muốn về nhà. Thực lòng là vậy. Do đó tôi càng bực mình hơn khi thấy nét mặt hào hứng của Jeremiah lúc ngồi đặt vé cho chuyến đi Cabo. Đáng ra anh ấy phải nên về nhà mới phải. Sau khi anh Conrad chuyển tới California, nhà giờ chỉ còn mỗi mình chú Fisher. Trước đây Jeremiah còn nói là anh muốn về chơi với bố vài hôm, và có thể sẽ cùng bố đi viếng mộ mẹ. Hai đứa chúng tôi còn dự định sẽ cùng tới Cousinsc chơi vài hôm. Jeremiah thừa biết tôi yêu Cousin đến mức nào. Anh thừa biết nó có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Tôi đã sống và trưởng thành trong căn nhà mùa Hè ấy còn nhiều hơn là tại chính căn nhà của mình. Nay, cô Susannah không còn nữa, chúng tôi càng phải năng quay lại đó hơn.

Vậy mà giờ anh ấy quyết định đi Cabo chơi. Mà không có tôi,

"Anh nghĩ lại xem có nên đi Cabo không?" - tôi hỏi anh. Anh đang ngồi hí hoáy gõ máy tính ngoài bàn học.

Anh ngẩng mặt lên quay ra nhìn tôi, mặt đầy sùng sốt: "Cơ hội ngàn năm có một, làm sao có thể bỏ lỡ được em. Hơn nữa, đám anh em thân thiết của anh đều đi hết. Anh không thể không đi."

"Đành là thế, nhưng em tưởng anh nói là sẽ về nhà chơi với bố cơ mà."

"Mùa Hè anh sẽ về chơi với bố sau."

"Còn lâu mới tới mùa Hè." - tôi khoanh tay trước ngực.

Jeremiah nhú mày. "Chuyện này là sao thế?" Em đang lo lắng vì anh đi nghỉ Xuân mà không có em à?"

Tự dưng tôi thấy hai má mình đỏ ửng lên. "Không phải! Anh thích đi đâu thì đi, em không quan tâm. Em chỉ nghĩ là anh nên bớt chút thời gian về thăm bố thì hay hơn. Với cả bia mộ của mẹ anh cũng vừa mới được dựng, em tưởng anh muốn về xem."

"Ừ, anh cũng muốn lắm chứ nhưng anh có thể làm những việc đó sau khi kết thúc năm học. Em có thể đi cùng anh." - anh nhoe mắt nhìn tôi - "Em đang ghen đấy à?"

"Không hề!"

Anh nhe răng cười, càng được thể chọc tôi. "Em đang lo mấy cái trò té-nước-ướt-áo của tụi anh à?"

"Đã bảo không mà lại!" - tôi rất ghét khi lời nói của mình bị biến thành trò đùa như thế này. Đôi lúc Jeremiah không biết khi nào là thật, khi nào nên đùa - và điều đó chỉ càng khiến tôi điên hơn mà thôi.

"Nếu em lo lắng như thế thì đi với tụi anh đi. Sẽ vui lắm đấy!"

Anh không hề nói, nếu em cảm thấy lo, thì anh đảm bảo với em không việc gì phải lo cả. Đáng này anh ấy lại nói, Nếu em lo lắng như thế thì đi với tụi anh đi. Tôi biết, anh không hề có ý gì khi nói như vậy, nhưng tôi vẫn thấy khó chịu.

"Anh thừa biết chuyến đi này là quá xa xỉ đối với em mà. Hơn nữa, em cũng chẳng thích đi Cabo với anh và đám "anh em" của anh. Tự dưng có mình em là con gái, làm cho mọi người mất vui vì không thoải mái."

"Không lo đâu. Chị Alison, bạn gái của Josh, cũng đi cùng mà." - Jeremiah thân nhiên nói.

Vậy ra chị Alison cũng được mời, còn tôi thì không? Tôi ngồi bật giật khỏi giường. "Chị Alison sẽ đi cùng tụi anh á?"

"Không hẳn là như thế. Chị Alison sẽ đi cùng Hội nữ sinh của chị ấy. Họ cũng đặt mấy phòng cùng khu resort với tụi anh. Nhờ thế bọn anh mới tìm được giá rẻ như thế chứ. Nhưng điều đó không có nghĩa là hai nhóm sẽ đi chơi cùng nhau suốt cả ngày. Bọn anh sẽ chơi mấy trò của con trai như là thuê mấy cái xe đua và đua xe đường trường trong sa mạc, chơi trận giả..."

Tôi nhìn chằm chằm vào mặt anh. "Vậy là anh định sẽ đi đua xe với đám bạn trong sa mạc, bỏ mặc em với một đám con gái lạ lẫm hoắc hả?"

Anh đảo mắt một vòng đầy ngao ngán. "Em quen chị Alison mà. Lần nào tới đây chơi em chẳng gặp và nói chuyện với chị ấy."

"Sao cũng được. Em sẽ không đi Cabo đâu. Em về nhà với mẹ. Mẹ nhớ em lắm rồi." - tôi phải kiềm chế lắm mới không nói thêm câu: Và bố anh cũng nhớ anh lắm đấy.

Nhưng khi thấy Jeremiah nhún vai như muốn nói: Tùy em, muốn làm gì thì làm, thì tôi không nhận được nữa. "Và bố anh cũng nhớ anh lắm đấy."

"Ôi Chúa ơi! Belly, hãy nói thẳng ra chuyện này chẳng phải vì bố anh hay gì hết. Em chỉ là đang khó chịu vì anh đi nghỉ Xuân mà không có em thôi."

"Thế còn anh? Sao không nói thẳng ra là ngay từ đầu đã không hề có ý định muốn em đi cùng rồi?"

Anh ngập ngừng. "Thôi được, anh công nhận. Đúng là anh có nghĩ như thế thật. Anh muốn chuyến đi lần này chỉ toàn con trai thôi."

Tôi đứng phắt dậy khỏi giường. "Nhưng có vẻ như sẽ có nhiều con gái ở đó nữa. Chúc anh và Hội Zeta đi chơi vui."

Cổ Jeremiah bắt đầu đỏ bừng lên. "Nếu đến giờ mà em vẫn không tin anh thì anh chẳng biết phải nói gì với em nữa. Anh chưa bao giờ làm điều gì để em phải đặt câu hỏi về anh, Belly ạ. Còn nữa, anh không cần em cứ day đi day lại về chuyện không về nhà nghỉ xuân với bố của mình."

Tôi cúi xuống xỏ chân vào giày, vừa buộc dây giày vừa giận tới mức hai tay run lên bần bật. "Không thể tin nổi anh có thể ích kỷ đến thế này."

"Anh á? Giờ anh lại là thằng ích kỷ cơ đấy?" - anh lắc đầu, miệng mím chặt lại. Anh mở miệng định nói thêm câu gì đó nhưng rồi lại thôi.

"Đúng vậy, trong mối quan hệ này, người ích kỷ chính là anh chứ không phải là ai khác. Lúc nào cũng là anh, bạn bè của anh, hội anh em kết nghĩa ngu xuẩn của anh. À, em đã nói với anh là hội anh em kết nghĩa của anh toàn một đám ngơ ngác và đần độn như bò đội nón chưa nhỉ? Nếu chưa thì bây giờ em nói luôn rồi đấy."

Anh hạ giọng nói. "Họ ngu ngốc ở điểm nào?"

"Rất một đám con trai nhà giàu chỉ biết tiêu tiền của bố mẹ, học thì không học chỉ biết quay cóp, đến lớp thì lúc nào cũng say xỉn."

Mặt đầy tổn thương, anh nói: "Không phải tất cả bọn anh đều như thế."

"Em không nói anh."

"Có, em vừa nói đấy thôi. Sao nào, chỉ vì anh không phải là sinh viên y khoa nên trong mắt em anh cũng chỉ tầm thường như vậy thôi đúng không?"

"Đừng có đổ vấy cái mặc cảm tự ti của anh lên người em." - tôi buột miệng nói mà không buồn suy nghĩ. Điều mà tôi vẫn giấu trong lòng nhưng chưa một lần nói ra. Anh Conrad là sinh viên y khoa. Anh Conrad là sinh viên của trường ĐH Stanford danh tiếng, vừa đi học vừa đi làm thêm ở phòng thí nghiệm. Trong khi Jeremiah thường xuyên đùa cợt rằng mình đang theo học chuyên ngành rượu-bia-học.

Anh nghiêm mặt nhìn tôi hỏi: "Em nói thế là có ý gì? "Cái mặc cảm tự ti của anh"?"

"Quên chuyện đó đi," - tôi nói. Nhưng đã quá muộn, mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của tôi. Nếu có thể, tôi muốn rút lại hết những lời vừa rồi của mình.

"Nếu em nghĩ anh là một thằng ngu ngốc, ích kỷ và vô dụng đến như vậy thì sao em còn chọn anh làm gì?"

Trước khi tôi kịp trả lời, trước khi tôi kịp nói "Anh không hề ngu ngốc hay ích kỷ hay vô dụng", trước khi tôi kịp nói lời giảng hòa và chấm dứt cuộc cãi vã này, Jeremiah đã bực dọc thốt lên: "Thôi được, anh sẽ không làm phí thời gian của em nữa. Chúng ta hãy kết thúc ở đây đi."

Và tôi nói: "Được thôi."

Tôi cúi xuống và chộp lấy cái túi trên giường nhưng không bỏ đi ngay. Tôi vẫn đứng chờ anh ngăn tôi lại. Nhưng anh đã không làm như vậy.

Tôi đã khóc suốt quãng đường về nhà. Không thể tin nổi là bọn tôi đã chia tay. Tôi vẫn chưa hết sững

sờ vì những gì vừa xảy ra. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, nó vượt ra khỏi tầm kiểm soát của tôi từ lúc nào không hay. Tối đó, tôi đã hy vọng và chờ đợi một cú điện thoại từ Jeremiah. Hôm đó là thứ 6. Anh đi Cabo vào sáng chủ nhật, tuyệt nhiên không gọi điện hay nhắn tin cho tôi, dù chỉ một lần.

Kỳ nghỉ Xuân ấy tôi chỉ nằm ở nhà, ăn khoai tây chiên và khóc. Anh Steven nói: "Đừng khóc nữa. Nó không gọi về cho em là vì cuộc điện thoại từ Mê-hi-cô về đắt quá chứ sao. Đảm bảo giờ này tuần sau là hai đứa tụi bay sẽ lại quay về với nhau thôi."

Tôi đã tin lời anh Steven. Jeremiah chỉ là đang cần một chút không gian riêng cho bản thân. Nếu thế thì tôi sẽ chờ. Khi anh từ Cabo về, tôi sẽ tới chỗ anh, xin lỗi anh và sửa chữa lại mọi chuyện. Chúng tôi sẽ quay lại với nhau, vui vẻ và hạnh phúc, như chưa từng có trận cãi vã trước đó.

Anh Steven đã đoán đúng. Jeremiah và tôi quay lại với nhau một tuần sau đó. Tôi đã tới chỗ anh và xin lỗi. Anh cũng nói lời xin lỗi vs tôi. Tôi chưa từng hỏi anh xem có chuyện gì xảy ra ở Cabo không. Thậm chí tôi còn không hề mảy may nghĩ tới hay đặt câu hỏi về anh và thời gian ở Cabo. Bởi Jeremiah là chàng trai trước giờ chỉ một lòng một dạ yêu thương mình tôi, và tôi là cô gái luôn tin tưởng vào tình yêu đó. Vào chàng trai đó.

Jeremiah mua tặng tôi một chiếc vòng tay bằng vỏ ốc bé li ti màu trắng. Tôi đã vô cùng sung sướng. Bởi vì điều đó chứng tỏ ở Cabo anh có nghĩ tới tôi, và nhớ tôi nhiều như tôi nhớ anh. Và cũng giống như tôi, anh hiểu rằng mọi chuyện giữa hai đứa chưa hề kết thúc, hay nói đúng hơn là sẽ không bao giờ kết thúc. Suốt một tuần liền sau kỳ nghỉ Xuân anh chỉ quanh quẩn bên phòng tôi, chơi với tôi, chứ không phải vs mấy anh bạn trong Hội nam sinh của anh. Điều này khiến cô bạn cùng phòng của tôi, Jillian, gần như phát điên, nhưng tôi mặc kệ. Tôi cảm thấy gắn bó vs Jeremiah hơn bao giờ hết. Tôi nhớ anh cả khi anh đang lên lớp.

Nhưng giờ tôi đã biết được sự thật. Anh mua tặng tôi cái vòng tay rẻ tiền đó bởi anh cảm thấy có lỗi. Còn tôi, vì quá nóng lòng muốn hàn gắn vs anh nên đã không nhận ra.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6:

Mỗi khi nhắm mắt lại là tôi lại nhìn thấy hai người bọn họ, ở bên nhau, đang ôm hôn nhau trong bồn tắm nước nóng. Trên sàn nhảy. Một người sành điệu như Lacie Barone chắc chắn biết được rất nhiều chiêu thức như quyến rũ bọn con trai, chứ không ngu ngơ như tôi.

Tôi vẫn còn trong trắng, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Tôi chưa từng làm "chuyện ấy" vs bất kỳ ai, kể cả vs Jeremiah. Trước đây tôi vẫn luôn tin rằng lần đầu tiên của mình là vs anh Conrad. Nhưng điều đó không có nghĩa tới giờ tôi vẫn đang đợi anh ấy. Hoàn toàn không phải. Tôi chỉ là đang chờ đợi một thời điểm thích hợp nhất. Tôi muốn lần đầu tiên của mình phải thật đặc biệt, và vs người tôi yêu.

Tôi đã từng hình dung đêm đầu tiên của chúng tôi ở căn nhà mùa Hè: Đèn điện sẽ được tắt hết, chỉ còn lại ánh sáng lung linh của những ngọn nến (cho tôi đỡ xấu hổ) và Jeremiah sẽ đối xử vs tôi rất dịu dàng và ngọt ngào. Đạo gài đây càng lúc tôi càng cảm thấy sẵn sàng hơn. Tôi đã nghĩ, mùa Hè năm nay, khi hai chúng tôi tới nghỉ ở Cousins - điều đó sẽ xảy ra.

Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật ngây thơ. Tôi đã đinh ninh rằng anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi cho tới khi tôi cảm thấy sẵn sàng. Thực lòng, tôi đã tin như vậy.

Nhưng sau những gì vừa xảy ra, làm sao chúng tôi có thể quay lại vs nhau được nữa? Chỉ riêng cái ý nghĩ về hai người họ ở bên nhau thôi đã đủ khiến trái tim tôi như bị bóp nghẹt, không sao thở nổi rồi. Chứ chưa cần nói đến chuyện chị ta vừa xinh đẹp hơn, vừa từng trải hơn tôi rất nhiều. Với chị ta, Jeremiah đã trải qua những việc mà tôi và anh chưa từng trải qua, chị ta biết anh ở khía cạnh mà tôi chưa hề biết - và đó chính là điều khiến tôi cảm thấy bị phản bội lớn nhất.

Một tháng trước, vào ngày giỗ của mẹ anh, hai đứa chúng tôi nằm dài trên chiếc giường đôi của Jeremiah. Anh quay người sang nhìn tôi, đôi mắt anh trông giống hệt đôi mắt của cô Susannah. Tôi nhào người ra lấy tay che mắt anh lại.

"Thình thoảng nhìn anh em thấy buồn lắm" - tôi nói. Tôi thấy nhẹ lòng khi có thể nói ra điều đó vs Jeremiah và anh hiểu tại sao tôi lại nói như vậy.

"Em nhắm mắt lại đi" - anh âu yếm nói vs tôi.

Và tôi đã làm theo lời anh. Anh nhích lại sát bên tôi, gần đến nỗi tôi có thể ngửi thấy hơi thở mùa bạc hà của anh trên má. Càng lúc cái ước muốn được giữ chặt lấy anh, ở gần bên anh, càng thôi thúc trong tôi. "Anh có nghĩ chúng ta sẽ mãi mãi được như thế này không?" - tôi thủ thỉ hỏi anh.

"Tất nhiên rồi. Không thế này thì còn thế nào nữa?" - anh mỉm cười, hỏi lại.

Và chúng tôi cứ ôm nhau như thế mà ngủ cho tới sáng. Giống như hai đứa trẻ con. Hoàn toàn trong sáng.

Chúng tôi không bao giờ còn có thể quay trở lại quãng thời gian đó nữa. Mọi quan hệ trong sáng ấy đã bị vấy bẩn. Mọi thứ kể từ tháng Ba tới giờ đã bị vấy bẩn.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7:

Sáng hôm sau thức dậy, hai mắt tôi sưng húp, gần như không mở nổi. Tôi đã phải xối nước lạnh lên mặt, nhưng vẫn không hiệu quả. Đánh răng xong, tôi lại quay trở về giường. Thỉnh thoảng tôi bị choàng tỉnh bởi tiếng gọi nhau ý ới, tiếng kéo hành lý lạch cạch của mọi người, sau đó lại thiếp đi. Đáng ra giờ tôi đã phải gói ghém xong hành lý xong rồi mới đứng, nhưng tất cả những gì tôi muốn làm lúc này là ngủ. Tôi nằm ngủ nguyên cả ngày. Khi tôi tỉnh dậy, bên ngoài trời đã tối mịt, nhưng tôi cũng không hề có ý định đứng dậy bật đèn. Tôi cứ nằm như thế cho tới khi lại chìm dần vào giấc ngủ.

Phải đến chiều muộn ngày hôm sau tôi mới thực sự thức dậy. Hay nói đúng hơn là "ngồi dậy". Cuối cùng tôi cũng đã chịu ngồi dậy trên giường. Tôi khát khô cả cổ. Người tôi như héo khô vì bị mất nước, do khóc quá nhiều. Không còn cách nào khác, tôi đành rời khỏi giường, lết ra cái tủ lạnh mini, lấy tạm chai nước khoáng của Jillian và tu một hơi hết sạch.

Nhìn sang phía giường đối diện, thấy cái giường trống trơn của Jillian càng khiến tôi cảm thấy ngột ngạt, u uất hơn. Đêm qua, tôi muốn ở một mình thật, nhưng hôm nay nếu vẫn còn tiếp tục một mình và không nói chuyện vs ai, chắc tôi sẽ điên mất.

Tôi đi xuống cuối hành lang, tới phòng của Anika. Câu đầu tiên cậu ấy hỏi ngay khi nhìn thấy tôi là: "Cậu bị làm sao thế?"

Tôi ngồi xuống giường của cậu ấy, vớ lấy cái gối, ôm chặt vào lòng. Tôi đã muốn sang đây trút bầu tâm sự vs cậu ấy, xả cho hết những bức xúc, ầm ứ đang chất chứa trong lòng nhưng giờ tự dưng không sao mở miệng được. Tôi cảm thấy xấu hổ. Vì anh và thay cho anh. Tất cả các bạn tôi đều yêu quý Jeremiah. Trong mắt họ, anh là chàng trai hoàn hảo tới mức lý tưởng. Tôi hiểu rằng điều đó sẽ không còn nữa khi tôi kể cho Anika biết về sự thật này. Hình tượng "bạn trai hoàn hảo" lâu nay của Jeremiah sẽ vĩnh viễn sụp đổ trong lòng mọi người. Và vì một lí do đó, tôi vẫn muốn bảo vệ anh đến cùng.

"Có chuyện gì thế?"

Tôi đã nghĩ là không thể khóc thêm được nữa nhưng chẳng hiểu sao vẫn thấy nước mắt rơi lã chã. Tôi ngậm ngùi nói: "Jeremiah phản bội mình."

Anika ngồi phịch xuống giường. Ồi, Chúa ơi" - cậu ấy ré lên như thể vừa trượt vào một cái hố sâu không đáy - "Bao giờ? Với ai?"

"Với Lacie Barone, trong hội nữ sinh. Đợi nghỉ Xuân vừa rồi. Lúc bọn mình đang chia tay."

Anika gật đầu, ra chiều đã hiểu.

"Mình tức lắm. Anh ấy có thể lém phéng vs người khác và không kể gì vs mình suốt thời gian qua! Không nói gì cũng tệ ngang như nói dối thôi. Mình thấy bản thân thật ngu ngốc!"

Anika đưa cho tôi hộp giấy ăn. "Cậu cứ xả hết ra đi. Muốn nói gì cứ rút hết lên mình cũng được."

Tôi lấy khăn xì mũi. "Mình có cảm giác...mình không hề hiểu anh ấy như mình đã nghĩ. Mình có cảm giác sẽ không còn tin tưởng anh ấy được nữa."

"Giữ một bí mật như thế vs người mình yêu đúng là không thể chấp nhận được." - Anika nói.

"Câu nghĩ chuyện chuyện ấy so vs chuyện anh ấy lừa dối mình còn tồi tệ hơn sao?"

"Ừ. Tất nhiên, việc anh ấy lừa dối cậu là không đúng rồi. Nhưng thà rằng anh ấy cứ chủ động thú nhận vs cậu có khi lại dễ tha thứ hơn. Chính việc anh ấy giữ bí mật chuyện đó mới làm cho vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn."

Tôi im lặng không nói gì. Bản thân tôi cũng có một bí mật. Tôi chưa từng kể cho ai nghe, kể cả Anika và Taylor. Tôi vẫn luôn tự nhủ vs mình rằng lí do tôi không kể ra là bởi vì nó không quan trọng. Và tôi đã gạt nó ra khỏi đầu, không nghĩ về nó nữa.

Mấy năm vừa qua, thỉnh thoảng tôi vẫn thường lục lại những kỷ niệm ngày xưa giữa tôi và anh Conrad, ngắm nghía chúng, ngưỡng mộ chúng, như cách tôi vẫn làm vs bộ sưu tập vỏ ốc cũ của mình. Tôi thích cái cảm giác được mân mê từng con ốc, từng vỏ sò, để rồi hồi tưởng và sống lại cùng vs những kỷ niệm năm nào. Kể cả sau khi đã hẹn hò vs Jeremiah, đôi lúc trong lớp học, khi ngồi đợi xe buýt, hoặc vào những đêm khó ngủ, tôi lại nhớ về quãng thời gian đã qua. Lần đầu tiên khi tôi bơi thắng được anh. Lần đầu tiên khi anh dạy tôi khiêu vũ. Cái cách anh làm ướt tóc vào mỗi buổi sang sớm...

Tuy nhiên, vẫn có một kỷ ức tôi không bao giờ cho phép bản thân được chạm vào. Và tôi coi đó là một điều cấm kỵ.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8:

Đó là một ngày sau hôm Giáng sinh. Mẹ tôi đang đi Thổ Nhĩ Kỳ chơi một tuần, chuyển đi mà mẹ đã phải hoãn đi hoãn lại hai lần - một lần là khi bệnh ung thư của cô Susannah tái phát và một lần là sau khi cô Susannah qua đời. Bố tôi thì đến thăm nhà cô Linda, bạn gái mới của bố, ở Washington D.C. Anh Steven đi trượt tuyết vs hội bạn ở trường. Jeremiah và chú Fisher đi thăm họ hàng ở New York.

Còn tôi? Tôi nằm khoèo ở nhà xem bộ phim A Christmas Story trên TV tới lần thứ ba. Tôi mặc bộ pajama Giáng sinh mà cô Susannah đã mua tặng tôi từ mấy năm trước - đó là một bộ đồ vải flannel màu đỏ in hình cây tầm gửi rất vui nhộn, có điều cái quần quá dài so vs tôi làm tôi phải xắn lên mấy gấu mới vừa. Tôi vừa ăn tối xong - một chiếc pep-peroni pizza đông lạnh và nốt chỗ bánh quy còn lại trong tủ lạnh.

Tôi có cảm giác như nhóc tỳ Kevin trong bộ phim kinh điển Home Alone. Tám giờ tối chủ nhật, tôi đang nhảy múa như một con điên trong phòng khách theo ca khúc "Rockin' Around the Christmas Tree". Tự dưng bỗng thấy cảm cảnh cho chính mình. Điểm số học kỳ vừa rồi khá là í ẹ. Cả nhà đi chơi hết, bỏ lại mình tôi thui thui ở nhà, gặm pizza đông lạnh. Câu đầu tiên khi anh Steven nói vs tôi khi vừa về đến nhà là: "Ủầy, em đã ăn cái gì thế hả? Thuốc tăng trọng à?" Tôi thui cho anh một cái rỗ đau vào tay, mặc dù anh nói là đùa thôi nhưng tôi biết không hẳn là vậy. Chỉ trong vòng 4 tháng, tôi đã tăng tới 5 cân. Xem ra tôi sẽ phải từ bỏ ngay cái thói quen ăn cánh gà rán, mỳ tôm và pizza hiệu Domino vào lúc 4h sáng vs tụi con trai thôi! Nhưng không sao hết, đứa sinh viên năm nhất nào mà chẳng tăng cân vùn vụt trong năm đầu tiên vào đại học, vì thế tôi cũng chỉ là đang thuận theo tự nhiên mà thôi.

Tôi đi xuống phòng tắm dưới nhà, vỗ mạnh vào hai bên má, như cách nhóc Kevin đã làm trong cảnh đầu phim. "Không sao hết!" - tôi hét âm lên.

Tôi sẽ không để điều đó làm cho mình nản chí. Đột nhiên tôi nảy ra một ý tưởng. Tôi chạy thật nhanh lên lầu và ném đồ vào trong ba-lô - cuốn tiểu thuyết mẹ mới mua tặng tôi hôm giáng sinh, quần legging, vài đôi tất dày. Tại sao tôi lại phải ở nhà một mình trong khi tôi hoàn toàn có thể tự lái xe tới cái nơi yêu thích nhất của mình trên Trái Đất này.

15' sau, sau khi rửa xong đồng bát đĩa của bữa tối và tắt hết đèn đóm, tôi đã yên vị trong xe ô tô của anh Steven. Đi xe anh ý thích hơn xe tôi, hơn nữa tôi sẽ có mặt ở nhà trước khi mọi người về đến nơi. Mà nếu anh Steven phát hiện ra cũng chẳng sợ, cứ coi như đây là đòn trả đũa của tôi vs vụ anh ấy dám lấy cân nặng ra trêu chọc tôi.

Tôi cứ thẳng tiến Cousins mà lái, vừa lắc lư theo ca khúc "Please Come Here for Christmas" (tất nhiên là phiên bản rock của Bon Jovi rồi), vừa nhồm nhoàm ăn bánh quy bọc sô-cô-la (lại là một món quà khác từ mẹ). Tôi biết mình đã có một quyết định đúng đắn. Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ có mặt ở Cousins. Tôi sẽ nhóm lửa, pha một ly sô-cô-la nóng và nhấm nháp cùng vs món bánh quy của mẹ. Tôi sẽ được thức dậy ở bãi biển Cousins vào buổi sáng mùa Đông. Dù là mùa Đông hay mùa Hè, đối vs tôi, bãi biển Cousins luôn ẩn chứa một nét quyến rũ rất đặc biệt. Tôi quyết định sẽ không kể vs ai về chuyến đi này. Đây sẽ là một bí mật của riêng mình.

Loáng một cái tôi đã tới Cousins. Đường cao tốc mấy ngày nay vắng tanh vắng ngắt, một mình tôi thênh thang một đường, khiến tôi có cảm giác như đang bay chứ không phải đang lái lái xe nữa. Tôi đỗ xe vào trong sân, sau đó khoan khoái nhảy ra khỏi xe, giang tay hít một hơi thật sâu. Còn gì sung sướng hơn

khi được trở lại Cousins như thế này. Đã hơn một năm rồi tôi mới quay lại nơi đây.

Tôi tìm thấy bộ chìa khóa sơ cua ở nơi mọi người vẫn hay giấu - bên dưới tấm gỗ trước thềm nhà. Một cảm giác bồi hồi chợt ủa vào trong tôi, khi tôi bước qua bậc cửa và bật đèn lên.

Cả căn nhà lạnh ngắt như tờ, và hóa ra công việc nhóm lửa không hề dễ như tôi nghĩ. Tôi nhanh chóng từ bỏ ý định dùng lò sưởi, thay vào đó tôi đi vào trong bếp pha 1 ly sô-cô-la nóng trong lúc đợi máy sưởi điện ấm dần lên. Tôi vác một đồng chăn từ trong tủ ra, rải khắp sô-pha, và sau đó chui xuống dưới chăn ung dung nằm ăn bánh quy và uống sô-cô-la nóng. Tôi vừa xem phim hoạt hình How the Grinch Stole Christmas vừa thiếp đi lúc nào không hay trong điệu nhạc vui tươi "Welcome Christmas" của các cư dân Who của thánh phố Whoville.

Tôi bừng tỉnh bởi tiếng ai đó đang đâm thình thình vào cửa, kẻ đó là tiếng xoay ổ khóa xoành xoạch. Tôi sợ đến mức không cả dám thở mạnh, chỉ biết chui tọt vào trong chăn nín thở cầu nguyện. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ được lúc đó là, Ôi Chúa ơi, Ôi Chúa ơi, chuyện này giống y như trong phim Home Alone . Nếu là Kevin, cậu ấy sẽ làm gì? Nếu là Kevin, cậu ấy sẽ làm gì? Có lẽ Kevin sẽ đi giăng bẫy ngoài cửa chính...nhưng giờ cũng chẳng kịp.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng tên trộm kêu lên: "Steven cậu có đó không?"

Tôi lại nghĩ, Ôi Chúa ơi, tên trộm còn lại đã lọt vào trong nhà rồi, và tên hắn là Steven!

Tôi chui sâu hơn vào trong chăn, và rồi tôi chợt nghĩ, Kevin sẽ không trốn dưới chăn như thế này. Cậu ấy sẽ làm mọi cách để bảo vệ căn nhà của mình.

Tôi nhẹ nhàng rút thanh cờ lò dựng bên cạnh lò sưởi, chộp lấy cái di động và rón rén bước ra phía chính.

Tôi sợ đến nỗi không cả dám ghé mắt nhìn ra bên ngoài. Và lại tôi cũng không muốn để hắn nhìn thấy mình. Tôi ép sát người vào cửa, nín thở lắng nghe nhất cử nhất động của tên trộm, mấy đầu ngón tay tê dại đi vì sợ.

"Steven, mở cửa ra. Là mình đây."

Tìm tôi như ngừng đập. Tôi biết giọng nói đó. Không phải tiếng của tên trộm. Là tiếng của anh Conrad.

Tôi vội vàng mở toang cửa ra. Đúng là anh ấy thật. Tôi sững sờ đứng nhìn anh và anh cũng nhìn lại tôi không chớp mắt. Tôi không hề biết, cảm giác khi gặp lại anh sẽ như thế này. Trái tim bị bóp nghẹt, không sao thở nổi. Trong một giây, tôi bỗng quên đi hết mọi thứ đang hiện hữu xung quang, trong mắt tôi này giờ chỉ nhìn thấy có mình anh.

Anh đang mặc chiếc áo khoác mùa đông mùa sữa mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Cây kẹo mút trong miệng rơi xuống đất. "Ồ, gì đây?" - anh hỏi, mồm vẫn há hốc vì bất ngờ.

Khi tôi ôm chào hỏi anh, người anh thoang thoảng mùi bạc hà cay và mùi giáng sinh.

Má anh chạm má tôi lạnh ngắt. "Sao em lại cầm thanh cờ lò thế kia?"

Tôi lùi lại một bước. "Em tưởng anh là trộm!"

"À, ừ, ừ nhĩ."

Anh đi theo tôi vào trong phòng khách và ngồi xuống cái ghế đối diện vs sofa. Mặt anh vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì cuộc tái ngộ này. "Em đang làm gì ở đây thế?"

Tôi nhún vai, đặt thanh cời xuống cạnh bàn cà phê. Nỗi xúc động khi này nhanh chóng nhường chỗ cho cảm giác ngượng ngùng, xấu hổ.

"Em ở nhà có một mình nên tự dưng muốn đến đây chơi. Còn anh? Anh đang làm gì ở đây thế? Em không biết là anh về cơ đấy?"

Hiện tại anh Conrad đang sống ở California. Từ khi anh chuyển tới chỗ đó vào năm ngoái, tôi chưa hề gặp lại anh lần nào. Có vẻ như mấy hôm rồi anh chưa cạo râu, bởi tôi nhận thấy mấy sợi râu lún phún trên cằm anh. Trông anh lại còn hơi rậm nắng nữa. Mới đầu tôi cũng thấy hơi lạ, vì bây giờ đang là mùa đông nhưng rồi tôi chợt nhớ ra là trường anh ở California - nơi trời lúc nào cũng nắng chói chang.

"Vào đúng phút cuối tự dưng bố gửi cho anh cái vé máy bay. Trời tuyết rơi dày quá nên phải mãi máy bay mới hạ cánh được, vì thế anh tới đây muộn như thế này. Jere và bố anh vẫn đang ở New York nên anh đến thẳng đây luôn." - anh nhíu mày nhìn tôi.

"Sao ă?" - tôi giật mình hỏi lại, vội vàng giơ tay lên vuốt vuốt tóc sau gáy - này giờ đang rồi bù lên vì nằm ngủ. Tôi thậm chí còn lén đưa tay lau hai bên mép. Không lẽ tôi đã chảy dãi trong lúc ngủ?

"Mặt em dính đầy sô-cô-la kia."

Tôi vội giơ tay lên quệt lấy quệt để. "Không hề, đâu có đâu." - tôi chối - "Chắc là bụi đấy ă."

Anh nhướn lông mày nhìn về phía hộp bánh quy bọc sô-cô-la đã gần hết trên bàn, mỉm cười chọc tôi. "Hay là em đã vục cả mặt vào hộp bánh để tiết kiệm thời gian?"

"Anh thôi đi" - tôi bật cười, phẩy tay gạt đi.

Nguồn ánh sáng duy nhất trong căn phòng lúc này là từ cái TV đang bật. Được ở gần anh như thế này, thật giống như một giấc mơ, một sự sắp đặt trớ trêu của số phận. Tôi rùng mình, vội vàng lấy chăn choàng lên người.

"Em muốn anh nhóm lửa không?" - anh cời áo khoác ra, hỏi.

Ngay lập tức, tôi gật đầu: "Có có! Em loay hoay suốt mà không nhóm được lửa."

"Chẳng phải ai cũng biết làm đâu" - anh nói, vẫn là cái giọng kiêu ngạo thường ngày. Nhưng tôi đã quen anh đủ lâu để nhìn ra là anh chỉ đang làm bộ vậy thôi.

Cảm giác này thật thân thuộc. Giang sinh 2 năm về trước, chúng tôi cũng đã tới đây. Rất nhiều chuyện đã xảy ra kể từ đó tới nay. Giờ anh đã có cuộc sống mới của riêng anh và tôi cũng vậy. Vậy mà tôi có cảm tưởng như giữa chúng tôi chưa hề bị ngăn cách bởi thời gian hay khoảng cách nào hết. Mọi thứ vẫn giống như xưa, ở một góc độ nào đó.

Dường như anh cũng có chung ý nghĩ đó vs tôi, bởi tôi nghe thấy anh nói: "Mà thôi, muộn rồi, cũng không kịp nhóm lửa đâu. Chắc anh đi ngủ luôn đây." - Đột nhiên anh đứng bật dậy và đi thẳng lên lầu. Đi được nửa chừng, anh ngoái cổ lại hỏi tôi: "Em định ngủ dưới này hả?"

"Vâng" - tôi gật đầu - "Em sẽ lại chui vào cái kén này thôi."

Anh dừng lại, ngần ngừ một lát rồi nói: "Giang sinh vui về Belly. Anh rất vui khi gặp lại em."

"Em cũng vậy."

Sáng hôm sau, vừa thức dậy tôi bỗng có linh cảm là anh đã rời khỏi Cousins. Tôi cũng không biết tại sao nữa. Tôi chạy thật nhanh ra phía cầu thang để kiểm tra nhưng mới chạy được tới chỗ cửa kéo thì vấp luôn vào cái gấu quần dài, ngã ngửa ra đằng sau và đập đầu cái rầm xuống sàn.

Tôi nằm bất động trên sàn nhà, đầu tới ứa nước mắt. Cái đau này có gì đó không thật. Đột nhiên anh Conrad từ đầu dòm xuống nhìn tôi. "Em không sao chứ?" - anh hỏi, mồm nhồm nhoàm đầy ngử cốc. Anh giờ tay định kéo tôi dậy nhưng tôi phẩy tay không cần.

"Kệ em" - tôi lăm băm nói, lòng thâm hi vọng anh không nhìn thấy mấy giọt nước mắt kia.

"Em có bị đau không? Em cử động được không?"

"Em cứ tưởng là anh đi rồi."

"Đâu có. Vẫn ở đây nè." - anh quỳ xuống bên cạnh tôi - "Để anh thử đỡ em dậy nhé."

Tôi lắc đầu không muốn.

Anh Conrad nằm xuống bên cạnh tôi và chúng tôi cứ nằm như thế trên sàn gỗ, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà. "Nếu tính theo thang từ 1 đến 10 thì mức đau đón hiện giờ của em ở mức mấy? Có tới mức không đựng được dậy nổi không?"

"Nếu tính theo thang từ 1 đến 10... mức đau đón hiện giờ của em phải ở mức 11 là ít."

"Em đúng là đứa kém chịu đau" - anh nói, giọng có vẻ lo lắng.

"Không hề nhá" - tôi cố tỏ ra cho anh thấy là mình không sao, mặc dù toàn thân đang đau muốn chết.

"Thôi đi, cú ngã vừa rồi của em không phải đùa đâu. Nó giống y như mấy cú trượt vô chuối mà chúng ta vẫn thường thấy không phim hoạt hình ý."

Đột nhiên tôi không còn thấy đau nữa. "Này, ý anh là em giống như mấy nhân vật hoạt hình đấy hả?" - tôi ngược lên hỏi anh. Anh đang cố làm mặt lạnh lùng, nhưng hai cái khóe miệng liên tục nhếch lên của anh đã nói lên điều ngược lại. Cuối cùng, không nhịn thêm được nữa, hai đứa chúng tôi quay ra nhìn nhau và bật cười.

Tuy nhiên tôi vẫn không quên được chỗ đau: "A, đau quá!"

Anh ngồi dậy, nói: "Anh sẽ bế em lên và đặt em lên ghế sofa nhé."

"Không" - tôi yếu ớt phản đối - "Em nặng lắm, nặng điên lên đấy! Em nằm độ một phút nữa rồi sẽ tự đứng dậy được thôi. Anh cứ kệ em."

Mặt anh Conrad nhăn tít lại, chứng tỏ anh đang khó chịu vì mấy câu vừa rồi của tôi. "Có thể anh không khỏe được như Jere, nhưng anh vẫn nhắc nhở một cô gái, Belly ạ."

Tôi chớp chớp mắt. "Ý em không phải là như vậy. Em nặng hơn nhiều so vs tưởng tượng của anh đấy. Như bao sinh viên năm nhất khác. em cũng bị tăng cân vùn vụt." Hai má tôi đỏ ửng lên vì ngượng, trong một thoáng tôi quên bẵng đi cái lưng đau và việc anh vừa nhắc tới tên của Jere. Tôi cảm thấy ngượng kình kình.

Anh khẽ nói: "Anh thấy em vẫn thế mà." Kế đó, rất nhẹ nhàng, anh bế bồng tôi lên trên tay và đứng

đây. Tôi vòng một tay qua cổ anh, lỏn lỏn nói: "Em tăng 5 cân đấy."

"Đừng lo, anh bé được mà." - anh trấn an tôi.

Anh bế tôi ra chỗ ghế sofa và đặt tôi xuống. "Đề anh lấy cho em một ít thuốc giảm đau Advil. Chắc sẽ đỡ đau hơn một chút đấy."

Ngước mắt nhìn anh, đột nhiên đầu tôi nảy ra một ý nghĩ...

Ôi Chúa ơi. Em vẫn còn yêu anh.

Tôi cứ ngỡ rằng tình cảm của mình vs anh Conrad từ lâu đã được giấu kín ở một nơi an toàn, giống như đôi giày trượt patin cũ hay cái đồng hồ mạ vàng nhỏ xíu mà bố mua tặng cho tôi khi tôi bắt đầu học cách đếm giờ.

Nhưng xem ra việc bạn muốn chôn vùi một cái gì đó không có nghĩa là nó không tồn tại. Tình cảm ấy vẫn luôn đeo bám theo tôi bấy lâu nay. Trong suốt thời gian vừa qua. Tôi cần phải đối mặt vs sự thật này. Anh chính là một phần trong chuỗi ADN của tôi. Giống vs việc mái tóc tôi màu nâu, mặt tôi có tàn nhang, trái tim tôi sẽ luôn dành một chỗ cho anh Conrad - một phần nhỏ chứa đựng những giấc mơ thời thơ ấu của cô gái nhỏ Belly. Chỉ một góc nhỏ vậy thôi, còn lại tất cả tôi đều dành cho Jeremiah - tôi của hiện tại, và tôi của tương lai. Đó mới là điều quan trọng. Chứ không phải quá khứ.

Có lẽ mọi mối tình đầu đều như vậy. Chúng luôn chiếm một phần nhỏ trong trái tim của mỗi người, mãi mãi. Anh Conrad của những năm 12 tuổi, 13 tuổi, 14 tuổi, 15 tuổi, 16 tuổi và thậm chí là 17 tuổi. Cho tới cuối đời, tôi sẽ mãi nhớ về anh vs tình cảm đầy thương mến, giống như cách bạn gắn bó vs chú thú cưng đầu tiên bạn nuôi hay chiếc xe đầu tiên bạn cầm lái. Những cái đầu tiên đều quan trọng. Nhưng những cái cuối cùng đối vs tôi còn quan trọng hơn. Và Jeremiah sẽ là chàng trai cuối cùng và mãi mãi của tôi.

Anh Conrad và tôi ở cùng nhau cả ngày hôm đó nhưng không phải là ở bên nhau. Anh nhóm lửa và ngồi đọc sách trong bếp, trong khi tôi ngồi ngoài phòng khách xem bộ phim *It's a Wonderful Life*. Bữa trưa, tụi tôi ăn nốt chỗ bánh quy còn lại và nấu thêm một chút súp cà chua hộp. Sau đó anh ra ngoài bãi biển chạy bộ, còn tôi chuyển sang xem *Casablanca*. Tôi đang giơ tay áo quạt nước mắt thì thấy anh Conrad đẩy cửa bước vào. "Bộ phim này buồn quá." - tôi ghen ngào nói.

Cởi giày ra, anh nhún vai nói: "Tại sao? Anh thấy phim kết thúc có hậu đấy chứ. Cô ấy vs Laszlo sẽ tốt hơn."

Tôi sững sờ nhìn anh. "Anh xem phim *Casablanca* chưa thế?"

"Tất nhiên rồi chứ. Phim ấy kinh điển mà."

"Thế thì rõ ràng anh chưa xem kỹ rồi. Bởi vì Rick và Ilsa sinh ra là để cho nhau."

Anh Conrad cười khẩy. "Câu chuyện tình của bọn họ chẳng là gì so vs những gì Laszlo làm được cho tổ chức kháng chiến."

Tôi rút giấy ăn xì mũi một cái rõ to. "Một chàng trai trẻ nhưng anh mà có suy nghĩ như thế là máu lạnh quá đấy."

Anh đảo tròn hai mắt. "Một cô gái đáng-ra-phải-trưởng-thành-rồi như em mà có suy nghĩ như thế là quá cảm tính đấy." Anh qua đầu bỏ lên trên gác.

"Đồ robot!" - tôi gào lên - "Đồ không tim!"

Tôi nghe thấy tiếng anh cười phá lên, trước khi đóng cửa phòng tắm lại.

Sáng hôm sau, anh Conrad rời khỏi Cousins. Anh bỏ đi đúng như cách tôi đã dự đoán. Không một lời từ biệt, không một cái gì hết. Anh cứ thế mà đi thôi, như một bóng ma. Conrad, Bóng ma Giáng sinh của quá khứ.

Jeremiah gọi cho tôi khi tôi đang trên đường từ Cousins về nhà. Anh hỏi tôi đang làm gì và tôi chỉ nói là đang lái xe về nhà, chứ không nói từ đâu. Tại thời điểm đó, tôi cũng không biết tại sao mình lại nói dối. Chỉ biết rằng tôi không muốn để Jeremiah biết.

Tôi nghĩ anh Conrad đã nói đúng. Ilsa sinh ra là để dành cho Laszlo. Và đó là cái kết hợp lý nhất cho cuộc tình tay ba này. Rick không có ý nghĩa gì hết, ngoài việc là một phần nhỏ trong quá khứ của Ilsa - một mảnh quá khứ cô sẽ mãi mãi trân trọng, nhưng chỉ thế thôi. Bởi quá khứ chỉ là quá khứ.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9:

Sau khi từ phòng Anika về tôi mở điện thoại lên. Tin nhắn và email của Jeremiah không ngừng được gửi tới khiến hộp thư thoại của tôi đầy ứ không còn chỗ chứa. Tôi chui vào trong chăn đọc từng tin nhắn một, không bỏ sót một tin nào. Sau khi đọc lại hết thêm một lượt nữa tôi nhắn tin cho anh: Cho em thêm thời gian. Anh nhắn lại OK, và đó là tin nhắn cuối cùng tôi nhận được từ anh ngày hôm đó. Tôi vẫn liên tục kiểm tra điện thoại để xem có tin nhắn nào của anh không và khi thấy anh không gửi tin tiếp nữa thì tôi lại thấy thất vọng, mặc dù tôi biết mình không có quyền như vậy. Tôi muốn anh để tôi một mình nhưng đồng thời tôi vẫn muốn anh tiếp tục cố gắng sửa chữa mọi chuyện. Đến bản thân tôi còn không biết bản thân mình muốn gì thì làm sao anh có thể biết được?

Tôi ở lý trong phòng dọn dẹp đồ đạc. Mặc dù bụng tôi đói meo và thẻ cào-tin vẫn còn tiền nhưng tôi lại sợ sẽ đụng mặt vs chị Lacie ở sân trường. Hay tệ hơn nữa là Jeremiah. Cũng may là tôi có việc để làm và có thể bật tờ đài lên mà không sợ bị cô bạn cùng phòng Jillian cần nhờ.

Khi không còn nhin đói thêm được nữa, tôi gọi cho Taylor và kể hết mọi chuyện cho cậu ấy nghe. Cậu ấy hét to tới nỗi tôi phải giơ điện thoại ra thật xa, nếu không chắc điếc hết tai. Một lát sau đã thấy cô nàng đứng trước cửa phòng tôi vs 1 chiếc bánh bột ngô nhân đậu đen và cốc smoothie dâu tây-chuối trên tay. Cậu ấy liên tục lắc đầu nói: "Đồ Zeta lằng lơ!"

"Đâu phải chỉ mỗi mình chị ta, anh ấy cũng có lỗi mà." - tôi cắn một miếng bánh rõ to.

"Tất nhiên là mình biết chứ. Cậu cứ đợi đi. Để mình gặp là mình cào nát mặt anh ta ra, cho khỏi lém phéng được vs đứa con gái nào nữa." - Taylor giơ tay lên ngắm vuốt bộ móng tay, coi đó như vũ khí bí mật - "Ngày mai lúc nào đi salon làm móng, mình sẽ bảo chị Danielle mài cho thật sắc."

Tim tôi như ấm trở lại. Có những thứ chỉ đưa bạn thân nhất, gắn bó vs mình nhiều năm mới hiểu được và nói đúng những lời mình muốn nghe. Ngay lập tức, tôi cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. "Cũng không đến mức phải làm anh ấy bị thương đâu."

"Kệ mình." - Taylor giơ ngón tay út lên móc ngoéo vs tôi - "Cậu không sao chứ?"

Tôi gật đầu. "Đỡ hơn nhiều rồi. Vì có cậu ở đây." - tôi khoan khoái hút nốt chỗ nước ngọt còn lại.

"Cậu có nghĩ sẽ quay lại vs anh ấy không?" - Taylor hỏi.

Tôi hơi bất ngờ và phần nào thấy nhẹ nhõm khi không phải nghe cái điệu bộ mỉa mai thường ngày của Taylor. "Mình nên làm gì bây giờ?" - tôi hỏi.

"Cậu phải tự quyết định thôi."

"Mình biết...Nhưng nếu là là cậu thì cậu có quay lại vs anh ý không?"

"Bình thường thì không bao giờ. Nhưng nếu ai đó dám lừa dối mình trong thời gian hai đứa chia tay, thậm chí là chỉ nhìn cô gái nào khác thôi cũng đều không chấp nhận được. Loại người như thế có vứt vào sọt rác cũng chẳng tiếc." - Taylor nói - "Nhưng Jeremiah lại khác. Anh ấy và cậu đã có quá nhiều kỷ niệm vào nhau."

"Sao nãy cậu còn đòi cào nát mặt anh ấy cơ mà?"

"Tất nhiên! Hiện giờ mình vẫn đang ghét cay ghét đắng anh ta. Việc anh ta đã làm không thể chấp nhận được. Nhưng ai mà chẳng biết, đối vs cậu, Jeremiah mãi mãi không chỉ là một chàng trai bình thường nào đó. Cái đấy làm sao chối được."

Tôi không nói gì nhưng tôi biết cậu ấy nói đúng.

"Nếu cậu muốn mình vẫn có thể tụ tập đám chị em trong Hội của mình và kéo tới phá nát ô tô của anh ta ngay tối nay. Sao, cậu thấy thế này?" - Taylor hích vai tôi hỏi.

Cậu ấy đang cố chọc cho tôi cười. Và cậu ấy đã thành công. Tôi có cảm giác như lâu lắm rồi mới được sáng khoái như thế.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10:

Sau trận cãi nhau mùa Hè năm ấy, tôi vẫn cứ đinh ninh rằng Taylor và tôi sẽ nhanh chóng làm lành lại vs nhau, giống như bao lần khác và rằng cùng lắm chúng tôi cũng chỉ giận nhau độ một tuần là cùng. Bởi rốt cùng thì chúng tôi đã cãi nhau vì cái gì? Không sai, 2 đứa đã nói những lời tổn thương đến nhau - tôi gọi cậu ấy là đồ trẻ con, cậu ấy gọi tôi là đứa bạn tồi, nhưng đây đâu phải là lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau. Dù là bạn thân vs đâu đi chăng nữa thì cũng có lúc cãi nhau, đó là chuyện rất bình thường.

Khi tôi từ Cousins trở về, tôi cẩn thận cất đôi giày và quần áo của Taylor vào trong túi xách, định bụng sẽ mang qua trả cậu ấy ngay khi nhận được tín hiệu là cô nàng đã hạ hỏa. Lần nào hai đứa cãi nhau cũng là Taylor đưa ra tín hiệu trước, cậu ấy luôn là người chủ động làm lành vs tôi.

Tôi đợi mãi, đợi mãi nhưng chẳng thấy tín hiệu gì từ phía Taylor. Tôi đã qua nhà Marcy chơi vài lần, hy vọng rằng có thể tình cờ gặp Taylor ở đó và 2 đứa sẽ buộc phải nói chuyện vs nhau. Nhưng lần nào tôi tới nhà Marcy cũng đều không thấy bóng dáng Taylor đâu. Nhiều tuần trôi qua và mùa Hè cũng đã sắp hết.

Jeremiah liên tục nhắc đi nhắc lại cái câu mà anh đã nói vs tôi suốt tháng 7 và cả tháng 8: "Đừng lo, bọn em sẽ sớm làm lành lại thôi. Lần nào chẳng vậy."

"Anh không hiểu đâu, lần này khác hẳn vs những lần trước." - tôi hậm hực nói - "Cậu ấy thậm chí còn chẳng thèm nhìn mặt em."

"Chỉ vì một bữa tiệc mà làm gì giận dỗi ghê thế không biết." - anh nói, làm tôi càng nổi điên lên.

"Đã bảo không phải vì bữa tiệc mà."

"Anh hiểu, anh hiểu. Đợi anh một chút Bells." - tôi nghe thấy tiếng anh nói chuyện vs ai đó, một lát sau anh quay lại - "Người ta vừa mang cánh gà đến cho bọn anh. Anh ăn xong rồi gọi lại cho em nhé? Anh ăn nhanh thôi."

"Thôi, không cần đâu." - tôi nói.

"Em đừng giận nhé."

"Không đâu." - tôi nói vậy mà không phải vậy.

Làm sao anh ấy có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra giữa tôi và Taylor? Jeremiah là con trai mà. Anh ấy sẽ không bao giờ hiểu được. Anh ấy sẽ không hiểu được tại sao việc tôi và Taylor luôn ở bên cạnh trong năm cuối cùng của trung học lại quan trọng đến tôi như vậy.

Tại sao tôi không chủ động gọi cho cậu ấy ư? Một phần là do lòng tự trọng của tôi không cho phép nhưng một phần là vì chuyện khác. Suốt thời gian vừa qua, chính tôi là người tự tách mình ra khỏi mọi người, trong khi Taylor vẫn luôn nhẫn nại ở bên tôi. Chính tôi là người đẩy cậu ấy ra xa. Tôi đã nghĩ, có lẽ như thế lại hơn, bởi sớm muộn gì chúng tôi cũng phải nói lời tạm biệt vào mùa Thu năm sau. Cứ thế này biết đâu lại dễ dàng hơn cho tôi và Taylor. Có lẽ chúng tôi đã phụ thuộc vào nhau quá lâu, tôi đã dựa dẫm vào cậu ấy quá nhiều và giờ là lúc tôi phải đứng lên bằng đôi chân của mình. Tôi đã không ngừng tự nhủ vs bản thân như vậy.

Khi tôi tâm sự điều này vs Jeremiah vào buổi tối hôm sau, anh chỉ nói đúng một câu: "Em hãy gọi cho cậu ấy đi."

Tôi dám chắc anh chỉ nói vậy chỉ vì đã phát ngáy khi phải nghe đi nghe lại cái điệp khúc của tôi về Taylor. "Đề xem. Em còn phải nghĩ đã."

Cái tuần trước khi quay trở lại trường học, tuần mà mọi năm tôi sẽ trở về từ Cousins, tôi và Taylor thường cùng nhau đi mua sắm chuẩn bị cho năm học mới. Năm nào cũng vậy, từ hồi hai đứa mới đang học tiểu học. Taylor luôn biết phải mua loại quần jean nào để mặc. Chúng tôi sẽ tới tiệm Bath & Body Works và chọn mua những món đồ trong giỏ "Mua 3 tặng 1", sau đó về nhau chia đôi mọi thứ, từ chai sữa tắm, lọ sữa dưỡng thể đến cả cái bông kỳ người, đủ ddeese chúng tôi dùng tới giáng sinh.

Năm đó, không có Taylor, tôi đành đi vs mẹ. Mặc dù mẹ rất ghét cái trò mua sắm này. Hai mẹ con đang đứng xếp hàng chờ trả tiền cho cái quần jean thì thấy Taylor và mẹ cậu ấy bước vào, tay xách mấy túi đồ. "Chị Luce!" - mẹ tôi gọi ầm lên.

Cô Jewel, mẹ Taylor, lập tức hồ hởi vẫy tay và chạy lại chỗ hai mẹ con tôi đang đứng. Taylor trong chiếc quần soóc ngắn, mắt kính đen xi, cũng lững thững đi theo mẹ. Mẹ tôi ôm chầm lấy Taylor, cô Jewel cũng niềm nở ôm hôn chào hỏi tôi: "Lâu lắm rồi không gặp con."

Sau đó cô quay ra hồ hởi nói vs mẹ tôi: "Chị Laurel, không ngờ bọn trẻ mới ngày nào còn là hai cô bé còn giờ đã thành hai thiếu nữ rồi chị nhỉ. Tôi vẫn nhớ, hai đứa cứ dính chặt lấy như hình vs bóng, đến cả chuyện bắt cóc hay đi tắm cũng đòi phải làm cùng nhau cho bằng được."

"Có, tôi nhớ chứ" - mẹ mỉm cười gật đầu.

Tôi quay sang nhìn Taylor, cậu ấy cũng đang nhìn tôi. Bọn tôi chỉ đứng đó nhìn nhau, không ai nói vs ai câu nào, trong khi hai bà mẹ vẫn hồn nhiên buồn chuyện tía lia vs nhau.

Độ một phút sau, Taylor rút điện thoại ra nghịch. Tôi không muốn cơ hội này trôi qua một cách vô nghĩa như vậy. "Cậu có mua được thứ gì hay ho không?" - tôi chủ động mở lời.

Taylor gật đầu. Vì cậu ấy đang đeo kính râm to ụch nên tôi không thể đoán được cậu ấy đang nghĩ gì. Nhưng tôi đã quá hiểu Taylor. Cậu ấy rất thích khoe khoang về tài mặc cả của mình. Taylor ngập ngừng một lát rồi nói: "Mình vừa mua được một đôi boots siêu đẹp, giảm được tận 25%. Và mấy cái váy mùa Hè nữa nhưng mình có thể kết hợp vs quần liền tất và áo len để mặc vào mùa Đông."

Tôi gật đầu ra chiều thần phục. Đúng lúc đó đến lượt mẹ con tôi trả tiền, vì thế tôi đành vẫy tay chào tạm biệt mẹ con Taylor. "Gặp lại cậu ở trường sau nhé."

"Ừ, chào cậu." - Taylor quay lưng bỏ đi.

Tôi vội đưa cái quần jean cho mẹ và chạy theo chặn Taylor lại. Đây có thể là lần nói chuyện cuối cùng của bọn tôi, nếu tôi không chịu làm gì đó để cứu vãn tình hình. "Đợi đã" - tôi nói - "Cậu có muốn tới nhà mình chơi tối nay không? Mình vừa mua một cái chân váy mới nhưng đang phân vân không biết có nên giắt áo vào trong váy không hay là..."

Taylor bấu môi nhắm nghiền hồi lâu rồi nói: "OK. Có gì gọi cho mình."

Tối hôm đó, cậu ấy đã ghé qua nhà tôi chơi thật. Cậu ấy chỉ cho tôi nên mặc cái váy như thế nào cho đẹp - nên kết hợp vs kiểu giày nào, kiểu áo nào. Có điều mọi thứ giữa hai chúng tôi không còn giống như xưa, không phải ngay lập tức và có lẽ là không bao giờ. Taylor và tôi đang dần trưởng thành lên. Chúng tôi

đang tìm cách để tiếp tục ở bên nhau mà không can thiệp vào mọi chuyện của nhau.

Điều mỉa mai nhất chính là chuyện: Không hẹn mà gặp, cuối cùng chúng tôi lại theo học cùng một trường đại học. Trên đời có biết bao trường đại học vậy mà chúng tôi vẫn được nhận vào chung một trường. Nếu đây không phải là định mệnh thì là gì? Chúng tôi sinh ra là để làm bạn thân của nhau. Số phận đã an bài chúng tôi phải gắn bó vs nhau suốt cuộc đời này. Và tôi rất sẵn lòng đón nhận điều đó. Có thể chúng tôi còn dính vs nhau như hình vs bóng như ngày xưa - giờ cậu ấy đã có hội bạn riêng của cậu ấy, tôi có hội bạn riêng của tôi - nhưng khi cần, chúng tôi vẫn luôn có mặt và động viên lẫn nhau.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ngày hôm sau, không thể nhịn thêm được nữa, tôi đã gọi cho Jeremiah. Tôi nói với anh rằng tôi cần phải gặp anh, rằng anh ấy hãy đến chỗ tôi, và giọng tôi đã run rẩy khi thốt ra những lời ấy. Ngay cả qua điện thoại tôi cũng có thể cảm nhận được sự sung sướng và biết ơn của anh. Tôi đã cố gắng bào chữa cho việc mình nóng lòng gọi cho Jeremiah như vậy là vì tôi hiểu rằng nếu còn muốn tiếp tục ở bên nhau thì 2 đứa cần phải ngồi lại, mặt đối mặt, nói cho ra nhẽ mọi chuyện, một lần và mãi mãi. Nhưng sự thật là: Tôi gọi vì quá nhớ anh. Tôi, có lẽ cũng giống như anh, đang cố gắng quên đi những chuyện vừa xảy ra.

Nhớ anh nhiều là vậy nhưng khi ngày vừa mở cửa ra và nhìn thấy mặt anh, đột nhiên bao nỗi tổn thương và đau đớn anh đã gây cho tôi suốt 2 ngày qua bỗng ủa về, xâm chiếm khắp người tôi. Jeremiah dường như cũng nhận ra điều ấy. Mới đầu, trông anh còn tràn trề hi vọng nhưng khi nhìn thấy tôi như vậy, vẻ tuyệt vọng hiện rõ trên mặt anh. Khi anh cố kéo tôi vào lòng, tôi đã rất muốn ôm lấy anh nhưng bản thân không cho phép mình làm như vậy. Thay vì ôm anh, tôi lắc đầu và đẩy anh ra xa.

Chúng tôi ngồi trên giường, lưng tựa vào tường, chân vắt ở mép giường.

"Làm sao em biết được là anh sẽ không tái phạm? Làm sao có thể tin anh được đây?" - tôi hỏi anh.

Anh đứng bật dậy. Trong một tích tắc tôi đã nghĩ là anh sẽ bỏ đi, và suy nghĩ đó khiến cho tim tôi như muốn ngừng lại.

Nhưng không, anh quỳ một chân trước mặt tôi, nhẹ nhàng nói: "Em có thể lấy anh."

Mới đầu tôi còn tưởng mình nghe nhầm nhưng anh lại nhắc lại, lần này còn to và đồng dạng hơn: "Hãy lấy anh nhé!"

Anh thò tay vào túi quần và rút ra một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn bạc vs viên kim cương nhỏ xinh ở chính giữa. "Tạm thời hẵng là thế này đã, cho tới khi anh đủ tiền tự mua một chiếc nhẫn khác, bằng tiền của chính mình, chứ không phải của bố anh."

Toàn thân tôi như hóa đá, không còn chút cảm giác gì nữa. Anh vẫn tiếp tục nói nhưng tôi không nghe thấy một lời nào của anh. Tất cả những gì tôi làm được lúc ấy là nhìn trân trân vào chiếc nhẫn trên tay anh.

Anh hít một hơi dài và nói: "Anh yêu em nhiều lắm. Mấy ngày qua không được ở bên em, đối vs anh như là địa ngục. Anh vô cùng hối hận và đã làm em buồn. Việc anh đã làm quá kinh khủng, cầu xin em tha thứ cho anh. Anh biết, anh đã làm tổn thương cả hai, anh sẽ phải cố gắng rất nhiều để lấy lại niềm tin của em. Nhưng nếu em chấp nhận, anh sẽ làm tất cả mọi điều em muốn. Em đồng ý nhé, đồng ý cho anh một cơ hội nhé?"

"Em không biết nữa." - tôi lí nhí đáp.

"Anh sẽ làm hết sức để em thấy, anh thề vs em đấy. Chúng mình sẽ kiếm một căn hộ ở ngoài trường và cùng nhau sắm sửa, trang hoàng lại mọi thứ. Anh sẽ lo chuyện giặt giũ. Anh sẽ học cả nấu ăn chứ không chỉ nấu mỗi mì ăn liền và ngũ cốc đâu."

"Đồ ngũ cốc vào bát không phải là nấu ăn." - tôi tránh không nhìn thẳng vào mắt anh bởi cái viễn cảnh anh vừa vẽ ra trong đầu tôi thật quá đẹp. Mọi thứ như hiện ra trước mắt tôi. Một gia đình nhỏ. Hạnh phúc vào ngọt ngào. Hai chúng tôi, bắt đầu một cuộc sống mới trong căn hộ riêng của hai đứa.

Jeremiah nắm chặt lấy tay tôi nhưng ngay lập tức bị tôi giằng ra. "Em thấy không Belly? Đây là số mệnh của chúng ta. Của anh và em, không phải của ai khác."

Tôi nhắm chặt mắt lại, cố gắng không để cho tinh thần bị lung lay bởi lời cầu hôn và bức tranh tương lai đầy màu sắc mà anh vừa dệt lên trong đầu tôi. Sau đó tôi mở mắt nhìn anh và hỏi: "Có phải anh muốn xóa hết mọi chuyện bằng việc hỏi cưới em không?"

"Không, ý anh không phải như vậy. Chuyện xảy ra đêm hôm đó đã khiến anh nhận ra một điều. Anh không thể sống thiếu em. Em là người con gái duy nhất trong lòng anh. Và anh vẫn luôn biết điều đó. Cả cuộc đời này sẽ không có ai có thể khiến anh yêu như anh yêu em."

Anh lại nắm lấy tay tôi và lần này tôi đã không rút lại. Anh hỏi: "Em có còn yêu anh không?"

"Có."

"Thế thì xin em, hãy làm vợ anh nhé."

Tôi nói, nửa như cảnh cáo nửa như cầu xin: "Anh không bao giờ được làm em tổn thương như vậy nữa nhé."

"Anh hứa vs em." - anh vội vã gật đầu, và lần này tôi tin anh nói thật.

Anh nhìn tôi vs anh mắt vừa kiên định vừa tha thiết. Có lẽ không ai có thể hiểu rõ về khuôn mặt anh hơn tôi. Từng đường nét, từng góc cạnh của khuôn mặt anh. Từ vết bầm nhỏ trên mũi do lần anh lướt ván bị gãy đến vết sẹo mờ trên trán sau một lần vật lộn vs anh Conrad làm đổ cả chậu cây. Tôi đã ở đó và chứng kiến mọi việc. Thậm chí có khi tôi còn hiểu về khuôn mặt anh hơn cả khuôn mặt của chính mình. Khuôn mặt mà tôi đã từng ngồi ngắm hàng giờ không biết chán, đôi khi còn lướt nhẹ ngón tay lên má anh trong lúc anh ngủ. Có lẽ anh cũng đã làm như vậy vs tôi.

Tôi không muốn một ngày nào đó nhìn thấy có dấu vết lạ trên mặt anh mà không biết nó từ đâu. Tôi muốn được ở bên anh. Khuôn mặt này chính là khuôn mặt tôi yêu.

Không nói lời nào, tôi lặng lẽ rút bàn tay trái ra khỏi tay anh, và khuôn mặt Jeremiah biến sắc. Rồi tôi chia tay về phía anh, mắt anh sáng bừng lên đầy hạnh phúc. Giấy phúc đó thật khó diễn tả thành lời. Anh run run đeo chiếc nhẫn vào tay tôi.

Anh trịnh trọng hỏi lại tôi một lần nữa: "Isabel Conklin, làm vợ anh nhé?" Chưa bao giờ tôi thấy mặt Jeremiah nghiêm chỉnh như thế này.

"Vâng, em sẽ lấy anh." - tôi nhoen miệng cười thật tươi.

Anh sung sướng vòng tay nhắc bổng tôi lên. Chúng tôi cứ ôm chặt lấy nhau như thế một lúc lâu, giống như hai kẻ chết đuối vớ được cọc. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ được lúc này chính là: Nếu sóng gió lần này mà chúng tôi cũng có thể vượt qua thì từ nay không còn việc gì chúng tôi không thể vượt qua nữa. Anh ấy đã phạm sai lầm, nhưng tôi cũng vậy. Điều quan trọng là chúng tôi yêu nhau.

Chúng tôi thức trọn cả đêm hôm đó, cùng nhau lên kế hoạch cho tương lai của mình - hai đứa sẽ sống ở đâu, sẽ thông báo tin này cho phụ huynh như thế này. Mới chỉ thấy ngày trôi qua thôi mà tôi có cảm giác như cả thế kỉ đã trôi qua. Ngày hôm đó, mặc dù không nói ra thành lời, chúng tôi đã quyết định sẽ quên hết mọi chuyện, để cho quá khứ lùi vào dĩ vãng. Tương lai mới là thứ để chúng tôi hướng tới.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đêm hôm đó tôi đã mơ về anh Conrad. Trong giấc mơ tôi vẫn là tôi bây giờ, nhưng anh ấy thì trẻ hơn, chắc chỉ mười hay mười một tuổi là cùng. Thậm chí khi anh ấy vẫn còn đang mặc quần yếm. Hai anh em chơi ngoài sân tới tận khi trời tối, chỉ mỗi trò chạy lòng vòng trong sân mà không biết chán. Tôi nhắc anh: "Chắc cô Susannah đang lo lắng không biết anh đã đi đâu. Anh nên về nhà đi." Anh nói: "Anh không thể. Anh không biết đường. Em giúp anh nhé?" Mặt tôi ỉu xiu. Tôi chẳng biết phải đi như thế nào. Chúng tôi không còn ở trước nhà tôi nữa, trời thì tối thui. Chúng tôi đang ở trong rừng và hoàn toàn bị lạc.

Tôi choàng tỉnh dậy, má ướt đầm nước mắt. Jeremiah vẫn đang ngủ say bên cạnh tôi. Tôi ngồi dậy, ngoài trời vẫn tối thui, ánh sáng duy nhất trong phòng là từ cái đồng hồ báo thức ở đầu giường. Mới 4h57. Tôi lại nằm xuống.

Tôi giơ tay lau nước mắt, sau đó rút sát vào người Jeremiah, ngấm nhìn gương mặt ngọt ngào của anh, cảm nhận từng chuyển động lên xuống của lồng ngực anh. Anh đang ở đây, bên cạnh tôi, trên chiếc giường đôi của kí túc xá. Đây mới là sự thật.

Sáng hôm sau, tôi không nhớ ra được ngay về giấc mơ đêm qua. Nó vẫn quanh quẩn đâu đó trong tâm trí tôi nhưng ở một nơi mà tôi không thể chạm tới được. Nó đang phai nhạt đi, càng lúc càng nhanh, nhưng không phải tất cả. Tôi phải cố nhớ lại thật nhanh, xâu chuỗi và chấp nối những gì còn sót lại thật nhanh, để níu lấy giấc mơ đang dần trôi tuột đi.

Tôi định ngồi dậy nhưng Jeremiah đã kéo tôi nằm xuống lại bên anh. "Năm phút nữa thôi." - anh thì thầm. Anh như một chiếc thìa lớn còn tôi là cái thìa bé nằm thọt lỏm trong lòng anh. Tôi nhắm chặt mắt lại, cố ép bản thân phải nhớ lại trước khi mọi thứ tan biến mất hoàn toàn. Giống như những giây phút cuối cùng trước khi mặt trời lặn - từ từ, từ từ rồi lặn mất. Phải cố nhớ lại, nếu không giấc mơ ấy sẽ mãi mãi trôi xa.

Jeremiah định nói gì đấy về bữa sáng nhưng tôi bịt miệng anh lại và nói: "Suyt, một giây thôi."

Và tôi đã nhớ lại được tất cả. Anh Conrad trông thật ngộ nghĩnh trong bộ quần yếm bò. Hai chúng tôi đã vui đùa hàng giờ bên nhau. Tôi thở dài một hơi, lòng hoàn toàn nhẹ nhõm.

"Anh vừa nói gì cơ?" - tôi hỏi Jeremiah.

"Bữa sáng." - anh vừa nói vừa âu yếm hôn lên lòng bàn tay tôi.

Vừa rúc vào lòng anh, tôi vừa nũng nịu nói: "Năm phút nữa thôi."

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tôi muốn trực tiếp thông báo với tất cả mọi người, cùng một lúc, vào một thời điểm hoàn hảo nhất. Tuần tới hai nhà chúng tôi sẽ tụ tập ở Cousins. Hội từ thiện dành cho những phụ nữ bị ngược đãi - nơi cô Susannah từng tham gia và gây quỹ, đã trồng một vườn hoa để tưởng nhớ tới cô và họ sẽ tổ chức một buổi lễ kỉ niệm nho nhỏ vào thứ bảy tới. Tất cả mọi người: Tôi, Jere, mẹ tôi, bố anh ấy, anh Steven. Và anh Conrad.

Từ giáng sinh tới giờ tôi chưa hề gặp lại anh Conrad. Đáng ra anh ấy đã bay về dự sinh nhật lần thứ 50 của mẹ tôi nhưng lại lỗi hẹn vào phút chót. Bình luận về chuyện đó, Jeremiah chỉ lắc đầu nói đúng một câu: "Đúng là Conrad." Sau đó anh quay ra nhìn tôi tìm sự hưởng ứng nhưng tôi không nói gì cả.

Giữa mẹ tôi và anh Conrad luôn tồn tại một sợi dây liên kết khá đặc biệt. Có những việc chỉ có họ mới hiểu được vs nhau. Sau khi cô Susannah qua đời, hai người lại càng gần bó hơn, có lẽ bởi cả mẹ và anh Conrad đều có cách gặm nhấm nỗi đau giống nhau - một mình. Mẹ và anh thường gọi điện cho nhau, nói những chuyện mà tôi không tài nào hiểu được. Vậy nên lúc anh nói không thể đến dự sinh nhật mẹ được, tôi có thể thấy mẹ thất vọng đến thế nào, mặc dù mẹ không nói một lời. Tôi rất muốn nói vs mẹ rằng mẹ yêu anh ấy thì cứ yêu nhưng đừng bao giờ hi vọng được đáp lại. Anh Conrad không phải là kiểu người có thể trông cậy vào.

Tuy nhiên, anh ấy đã gửi tặng mẹ tôi một bó hoa cúc rất đẹp khiến mẹ cười toe toét. "Đúng loại mẹ thích!"

Không biết anh ấy sẽ phản ứng thế nào khi nghe chúng tôi báo tin này nhỉ? Tôi thậm chí không dám đoán nữa. Vs anh Conrad, không thể đoán trước được điều gì.

Tôi cũng khá lo lắng về phản ứng của mẹ, nhưng Jeremiah thì không. Hay nói đúng hơn là anh ấy hiếm khi tỏ ra lo lắng vì bất cứ chuyện gì. Anh trấn an tôi: "Một khi mọi người nhận ra rằng bọn mình nghiêm túc thì họ sẽ phải xuôi theo thôi bởi vì không ai có thể ngăn cản chúng ta được. Chúng ta đều lớn cả rồi."

Chúng tôi đang tay trong tay chuẩn bị rời khỏi căng-tin trường, đột nhiên Jeremiah thả tay tôi ra, nhảy phốc lên trên cái bàn giữa phòng, hét âm lên: "Êu, mọi người ơi, Belly Conklin đã nhận lời làm vợ mình!"

Cũng có vài người quay đầu lại nhìn chúng tôi sau đó lại cắm mặt đi tiếp.

"Anh xuống đây mau lên." - tôi vừa cười vừa kéo mũ trùm lên che mặt.

Anh nhảy xuống khỏi bàn và giang tay chạy vòng quanh. Kế đó, anh nhắc bồng tôi lên khỏi mặt đất, quay vài vòng và nói: "Cùng bay thôi em!"

"Anh hạnh phúc lắm à?" - tôi đảo tròn hai mắt, đập đập vào tay anh.

"Ừ." - anh sung sướng gật đầu, và hạ tôi xuống.

Tôi cũng cảm thấy hạnh phúc. Đây mới đúng là Jere mà tôi biết. Đây mới chính là cậu bé ở ngôi nhà trên bãi biển.

Việc tôi chấp nhận lời cầu hôn của anh, nguyện ước suốt đời ở bên anh khiến tôi hiểu ra rằng mặc dù

bao năm qua đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng anh vẫn luôn là cậu bé tôi quen ngày nào và tôi vẫn mãi là cô bé ngày xưa. Không ai có thể cướp đi những gì chúng tôi đang có. Không bao giờ.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tôi biết mình cần phải nói chuyện với Taylor và Anika trước khi bỏ đến đón tôi vào buổi sáng hôm sau. Tôi vốn định kể vs cả hai cùng một lúc nhưng rồi nhớ ra Taylor hẳn sẽ không vui nếu tôi đánh đồng cậu ấy - người bạn thân nhất, vs một người mới quen chưa đầy một năm như Anika. Tôi cần phải thông báo cho Taylor biết tin này đầu tiên. Tôi nợ cậu ấy điều đó.

Chắc chắn cậu ấy sẽ bảo chúng tôi bị điên. Quay lại vs nhau là một nhẽ, nhưng lấy nhau là một chuyện hoàn toàn khác. Không giống như các chị em trong hội nữ sinh của cậu ấy, Taylor đã thề là sẽ không lấy chồng trước năm 28 tuổi.

Tôi nhắc máy gọi điện cho Taylor và hẹn gặp cậu ấy ở quán cà phê Drip House - địa điểm tụ tập yêu thích của đám sinh viên chúng tôi. Tôi nói có tin cần thông báo. Cậu ấy đã cố moi tin qua điện thoại nhưng tôi nhất quyết không tiết lộ nửa lời. "Loại tin này phải thông báo tận mặt mới được."

Lúc tôi tới đã thấy Taylor đang ngồi đợi sẵn vs tách latte đá, không béo từ bao giờ rồi. Cậu ấy đang đeo kính Ray-Bans, và cầm cúi nhẩn tin cho ai đó. Vừa nhìn thấy tôi, Taylor lập tức bỏ điện thoại xuống.

Tôi ngồi xuống cái ghế đối diện, cẩn thận đặt hai tay lên đùi, tránh không để Taylor nhìn thấy cái nhẩn vội.

Cậu ấy tháo kính ra và nói: "Hôm nay nhìn cậu khá khảm hơn nhiều rồi đấy."

"Cám ơn cậu, Taylor, mình thấy khá hơn nhiều rồi."

"Thế sao rồi? Hai người quay lại vs nhau chưa? Hay là lần này chia tay thật rồi?" - Taylor lập tức tra hỏi tôi.

Tôi giơ bàn tay trái lên vẫy vẫy trước mặt Taylor. Mặt cậu ấy thộn ra mắt một lúc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra...cho tới khi nhìn thấy chiếc nhẩn trên ngón tay tôi.

Cậu ấy tròn mắt, gào ầm lên: "Cậu đùa đấy à. Cậu đính hôn rồi á?!" Một vài người quay lại nhìn chúng tôi đầy khó chịu. Tôi ngượng quá, cúi gầm mặt xuống bàn. Taylor vò lấy tay tôi nói tiếp: "Ôi Chúa ơi! Đưa cho mình xem nào!"

Tôi biết thừa là cậu ấy đang nghĩ viên kim cương này quá bé, nhưng tôi không để tâm.

"Ôi Chúa ơi!"-cô nàng vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào chiếc nhẩn.

"Mình biết."

"Nhưng mà Belly ơi...anh ấy đã lừa dối cậu mà."

"Bọn mình sẽ bắt đầu lại từ đầu. Mình thật sự rất yêu anh ấy, Taylor ạ."

"Đành rằng như vậy, nhưng cậu không thấy anh ấy chọn thời điểm này hơi có chút đáng ngờ à? Ý mình là...đột ngột quá." - Taylor trầm ngâm hỏi.

"Cậu nói đúng mà không đúng. Chính cậu đã nói rồi đấy thôi. Chúng ta đang nói về Jere, tình yêu của cuộc đời mình cơ mà."

Taylor nhìn tôi không chớp mắt, mồm há hốc hình chữ O. "Nhưng mà...nhưng mà chả nhẽ cậu không thể chờ đến lúc tốt nghiệp xong đại học đã à?"

"Bọn mình thấy chẳng việc phải chờ đợi hết, khi mà đằng nào cũng sẽ lấy nhau." - tôi nhấm một ngụm nước của Taylor - "Bọn mình sẽ kiếm một căn hộ. Cậu có thể giúp bọn mình chọn rèm cửa và mấy đồ lật vật trong nhà."

"Được thôi." - Taylor gật đầu - "Nhưng mà khoan đã, thế còn mẹ cậu thì sao? Cô Laurel chắc phải bắt ngờ lắm nhỉ?"

"Tuần tới, bọn mình sẽ báo tin này cho mẹ mình và bố anh ấy ở Cousins. Sau đấy mới nói vs bố mình."

Đột nhiên mặt Taylor tươi tỉnh hẳn lên. "Khoan, thế tức là chưa có ai biết à? Mới có mình mình biết à?"

Tôi gật đầu, trông cô nàng hài lòng ra mặt. Cậu ấy luôn thích được là người đầu tiên biết mọi điều bí mật, ra điều ta đây là người quan trọng.

"Đây sẽ là một thảm họa cho mà xem." - Taylor giật lại cốc nước tỉnh bơ phán - "Mình đồ rằng như thế nào cũng có đổ máu, ý mình là máu của cậu ý."

"Xi, cảm ơn cậu rất nhiều, Taylor."

"Mình chỉ đang nói sự thật thôi. Cô Laurel là một nữ chiến binh có hạng đấy. Thế nào cô ấy cũng sẽ nổi giận lôi đình khi biết tin này cho mà xem. Cô ấy không đời nào ủng hộ chuyện cưới xin này đâu. Cô ấy sẽ không khác gì Kẻ Hủy Diệt xử lý anh ấy tới nơi tới chốn. Và cả cậu nữa."

"Mẹ mình rất quý anh Jeremiah. Mẹ mình và cô Susannah vẫn thường nói vs nhau thế nào sau này mình cũng sẽ lấy một trong hai anh nhà cô. Đây chẳng phải là giấc mơ đã thành hiện thực sao. Mình dám cá là mẹ mình sẽ ủng hộ chuyện này." - tôi chỉ nói cứng thế thôi chứ trong lòng thừa hiểu điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Mặt Taylor trông cũng không mấy thuyết phục. "Cứ cho là thế đi. Thế cậu định bao giờ tổ chức?"

"Tháng 8 năm nay."

"Oái, sớm thế á? Làm sao chuẩn bị kịp?" - Taylor thẳng thốt nhìn tôi - "Thế còn phù dâu thì sao? Cậu có định có phù dâu không đấy?"

"Mình cũng chưa biết nữa...Jere và mình muốn làm đơn giản thôi và bọn mình sẽ tổ chức ở Cousins. Một bữa tiệc ấm cúng giữa các thành viên trong gia đình và bạn bè thân thiết. Chứ không làm gì rình rang."

"Không làm gì rình rang là sao? Cậu sắp kết hôn, vậy mà cậu định cứ đơn giản cho xong hả?"

"Ý mình không phải như thế. Chỉ là...mình thấy mấy chuyện đó không quan trọng. Vs mình, chỉ cần được ở bên Jeremiah là đủ lắm rồi."

"Mấy chuyện đó là chuyện gì?"

"Thì chuyện phù dâu rồi bánh cưới. Đại loại mấy thứ như thế."

"Nói dối!" - Taylor chỉ thẳng vào mặt tôi nói - "Cậu muốn có 5 phù dâu và một chiếc bánh cà-rốt bốn

tầng. Cậu muốn có một trái tim khổng lồ bằng băng vs chữ cái đầu tiên của hai người quấn xung quanh. Nhưng mà nói thật nhé, cái vụ tim khổng lồ ấy mình thấy hơi kinh."

"Taylor!"

Nhưng cô nàng đã giơ tay lên, chặn không cho tôi nói thêm lời nào nữa. "Cậu có muốn ban nhạc sống, bánh càng cua và một giàn bóng bay thả xuống ngay sau điệu nhảy đầu tiên của hai người. À mà cái bài cậu thích là bài gì ý nhỉ?"

"Bài "Stay" của Maurice Williams và nhóm The Zodiacs"- tôi trả lời ngay tắp lự - "Nhưng mà Taylor ơi, lúc đó mình mới 10 tuổi là cùng. "Thực sự tôi đã rất cảm động khi cậu ấy vẫn còn nhớ tất cả những điều ấy. Tất nhiên tôi cũng không hề quên một chi tiết nào về cái đám cưới trong mơ của Taylor. Chim bồ câu, giày tay ren, giày cao gót màu hồng đậm.

"Cậu xứng đáng có được những thứ cậu muốn, Belly ạ." - Taylor phụng phịu nói - "Cậu chỉ đám cưới có một lần thôi mà."

"Mình biết nhưng bọn mình làm gì có tiền, Vs cả mình cũng không còn quan tâm tới những thứ phù phiếm như thế nữa. Đấy chẳng qua chỉ là mấy trò mơ mộng thời trẻ con thôi." Nói thì nói là vậy nhưng trong thâm tâm tôi cũng đang nghĩ: Tôi không nhất thiết phải thực hiện tất cả những điều trên nhưng nếu vài cái chắc là được. Tôi hoàn toàn có thể có được một đám cưới thực sự, vừa đơn giản vừa ấm cúng. Tôi cũng muốn được mặc váy cưới và cùng vs bố nhảy điệu cha-và-con-gái, giống như bao cô dâu khác.

"Mình tưởng bố anh Jeremiah cũng khá giả mà. Chẳng nhẽ chú ý lại không đủ tiền tổ chức cho bọn cậu một đám cưới tử tế à?"

"Không đời nào mẹ mình chịu để cho chú ý trả tiền đâu. Vs cả như mình đã nói, bọn mình không cần tổ chức quá rình rang mà."

"Ok, tạm thời bỏ qua vụ trái tim bằng băng. Nhưng bóng bay thì rẻ, cái đó bọn mình làm được. Cả bánh cà-rốt nữa. Có khi cần làm một cái bánh hai tầng loại thông thường thôi cũng được. Còn nữa, không cần biết cậu muốn thế nào, nhưng nhất định cậu sẽ phải mặc váy cưới đấy."

"Nghe có vẻ ổn đấy." - tôi hồ hởi tán thành, tiện thể làm thêm một hớp nữa từ cốc latte đá của cậu ấy. Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi nhận được lời chúc phúc đầu tiên từ Taylor. Nó giống như việc cho phép bản thân mình được háo hức - điều mà tôi cũng không dám chắc mình có đang cần hay mong muốn hay không.

"Và cậu sẽ vẫn phải có một đoàn phù dâu. Hoặc chí ít cũng phải có một người."

"Mình chỉ cần một mình cậu là đủ."

Taylor sung sướng ra mặt. "Nhưng còn Anika thì sao? Cậu không muốn Anika làm phù dâu cho cậu à?"

"Ừm...cũng được," - nhưng khi thấy mặt cô nàng xịu hẳn xuống, tôi vội sửa lại - "Nhưng mình chỉ muốn mỗi cậu làm phù dâu thôi, được không?"

"Mình rất sẵn lòng." - hai mắt cậu ấy rơm rớm nước mắt.

Taylor Jewel là người bạn thân nhất đời của tôi. Giữa hai chúng tôi có thể có lúc này lúc khác nhưng điều quan trọng là đến cuối cùng vẫn không có gì có thể xen vào giữa tình bạn của Taylor và tôi.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Người tiếp theo là Anika, và tôi thấy khá căng thẳng khi thông báo tin này vs cậu ấy. Tôi rất coi trọng ý kiến của Anika. Tôi không muốn vì chuyện này mà cậu ấy sẽ nghĩ khác về tôi. Tất nhiên, không phải là tôi đang lo là cậu ấy sẽ giận khi biết tôi đã chọn Taylor làm phù dâu. Anika vốn không phải tí người dễ tâm tới những chuyện còn con nít như vậy.

Tôi và Anika vốn đã định mùa thu năm tới sẽ dọn sang khu kí túc đối diện ở cùng vs Shay và Lynn. Bọn tôi sẽ cùng nhau đi mua một bộ đĩa tách thật dễ thương để dùng chung, Anika sẽ mang tủ lạnh của cậu ấy sang, còn tôi sẽ "góp" TV của mình. Mọi thứ cơ bản đã đâu vào đấy.

Tối hôm ấy, tôi sang phòng Anika chơi, tranh thủ giúp cậu ấy thu dọn đồng sách vở cho vào thùng, trong khi cậu ấy đang loay hoay gỡ mấy cái poster trên tường xuống.

Đài phát thanh trường đang rên ri ca khúc "The Power of Good-bye" của Madonna. Có lẽ đó chính là điểm báo.

Tôi ngồi bệt trên sàn, cho nốt cuốn sách cuối cùng vào thùng. Lấy hết can đảm, tôi ngập ngừng mở lời: "Ani, có một chuyện mình cần phải nói vs cậu."

Cậu ấy vẫn đang mãi đánh vật vs tấm poster phim phía sau cửa. "Sao thế?"

"Mình thấy rất áy náy khi phải làm thế này vs cậu."

Anika quay phắt lại: "Làm cái gì cơ?"

"Mình sẽ không thể dọn đến ở cùng vs cậu kì tới nữa."

"Hả? Sao lại thế? Có chuyện gì xảy ra à?" - Anika hốt hoảng hỏi lại.

"Jeremiah vừa cầu hôn mình."

Anika sững sờ nhìn tôi. "Isabel Conklin! Cậu đang đùa mình đấy à???"

Tôi then thùng giơ bàn tay trái lên khoe cô bạn thân.

Anika huýt sáo. "Điên mất thôi."

"Mình biết."

Cậu ấy hết há mồm ra rồi ngậm mồm lại, phải mất một lúc mới thốt lên được cậu: "Cậu có biết mình đang làm gì không đấy?"

"Ừm...Mình nghĩ là có. Mình thực sự rất yêu anh ấy."

"Thế hai người sẽ sống ở đâu?"

"Bọn mình sẽ kiếm một căn hộ bên ngoài trường. Mình rất áy náy vì đã làm cậu thất vọng. Cậu có giận mình không?"

Anika lắc đầu nói: "Mình không giận cậu. Tất nhiên là cũng hơi tiếc vì không được sống cùng cậu,

nhưng mình sẽ tự xoay xở được, đừng lo. Để mình rủ Trina ở CLB khiêu vũ xem sao. Hoặc không thì Brandy, em họ của mình hình như cũng sắp chuyển trường tới đây rồi ý mà. Cộng thêm nó nữa là vừa đủ bốn người."

Vậy là việc tôi có tới hay không tới sống cùng các cậu ấy cũng sẽ không làm ảnh hưởng gì lắm tới kế hoạch chuyển nhà của mọi người, ơn Chúa. Thực lòng tôi cũng hơi tiếc tiếc khi hình dung ra cuộc sống chung vs ba cô bạn thân khá hợp cạ. Shay rất giỏi làm tóc còn Lyun làm bánh cupcake cực ngon. Chắc sẽ vui phải biết.

Anika ngồi phịch xuống giường. "Mình sẽ ổn thôi. Mình chỉ hơi ...bất ngờ."

"Đến mình còn bất ngờ nữa là cậu."

Không thấy cậu ấy nói thêm gì nữa, tôi dè dặt hỏi: "Cậu có nghĩ mình đang phạm một sai lầm nghiêm trọng không?"

Anika hỏi lại, giọng rất nghiêm túc: "Việc mình nghĩ như thế nào có ảnh hưởng gì không?"

"Có chứ."

"Nhưng đây đâu phải là chuyện của mình mà góp ý hả Iz."

"Nhưng cậu là bạn của mình. Mình rất coi trọng ý kiến của cậu. Mình không muốn vì chuyện này mà cậu sẽ nghĩ khác về mình."

"Cậu quá đề ý đến chuyện mọi người nghĩ gì về mình rồi đấy." - Anika nói, giọng chắc nịch nhưng vẫn rất nhẹ nhàng.

Nếu là ai khác nói câu này, ví dụ mẹ tôi, Taylor hay thậm chí là Jere, thì chắc hẳn tôi đã nhảy dựng lên bật lại rồi đấy. Nhưng vs Anika thì không. Tôi thực sự không đề tâm. Thậm chí tôi còn cảm thấy tự hào vì cậu ấy vẫn yêu quý tôi ngay cả khi nhìn thấu được mọi suy nghĩ của tôi. Tình bạn thời đại học nó khác vs tình bạn thời tiểu học, hay thời trung học chính là ở chỗ đó. Bạn chia sẻ thời gian vs mọi người mọi lúc mọi nơi, thậm chí là hằng ngày, hằng bữa. Chính vì thế không có gì gọi là bí mật cả. Mọi thứ về bạn đơn giản là bộc lộ ra hết cho thiên hạ thấy. Đặc biệt là trước những người sắc sảo, thẳng thắn, cởi mở, có gì nói nấy như Anika, không gì có thể qua được mắt cậu ấy.

Anika nói: "Ít nhất cậu sẽ không bao giờ phải đi giày tắm nữa."

Tôi đề thêm: "Hoặc gỡ tóc của ai đấy ra khỏi rãnh thoát nước, bởi vì tóc Jeremiah qua ngắn để có thể mắc kẹt."

"Cậu sẽ không phải lén giấu thứ ăn để ăn một mình," - Anika gật gù hưởng ứng. Joy, bạn cùng phòng vs Anika thường xuyên lấy trộm thức ăn của cậu ấy, vì thế Anika toàn phải giấu kẹo yến mạch vào ngăn tủ đựng đồ lót để ăn dần.

"Có khi mình cũng sẽ phải bắt chước cậu mất, Jere ăn nhiều lắm." - tôi vừa nói vừa vờ về chiếc nhẫn trên ngón tay áp út.

Tôi nán lại thêm một lúc nữa để giúp cậu ấy gỡ nốt mấy tấm poster, và moi đám thổ bông từ dưới gầm giường lên (chúng bám nhiều bụi đến mức tôi phải dùng tất làm găng tay). Vừa làm bọn tôi vừa tán gẫu về cơ hội thực tập tại một tờ tạp chí danh tiếng vào mùa hè tới của Anika. Không biết chừng tôi sẽ có cơ hội đến New York thăm cậu ấy một cuối tuần nào đó.

Sau đó tôi quay về phòng mình. Từ hồi vào đại học tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy kí túc xá yên tĩnh đến thế này, không có tiếng máy sấy tóc, không có tiếng chuông điện thoại oang oang ngoài sân, cũng chẳng có tiếng nổ bắp rang bơ bằng lò vi sóng trong phòng sinh hoạt chung. Rất nhiều người đã về nhà nghỉ hè. Ngày mai tới lượt tôi.

Cuộc đời sinh viên của tôi sắp thay đổi hoàn toàn.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi không hề có ý định dùng lại cái tên Isabel. Mọi chuyện đã diễn ra hết sức tự nhiên. Từ trước đến giờ mọi người vẫn luôn gọi tôi là Belly và tôi chẳng thể có ý kiến gì về điều này. Lần đầu tiên sau bao năm trời tôi chợt nhận ra rằng mình hoàn toàn có quyền quyết định vs cái tên của mình. Đây là khi chúng tôi - Jeremiah, mẹ tôi, bố tôi và tôi đứng trước cửa phòng ktx trong ngày đầu nhập học. Bố tôi và Jeremiah khệ nệ bê cái tivi, trong khi mẹ kéo va-li còn tôi phụ trách giỏ đựng đồ giặt, chứa các đồ lặt vặt dùng trong nhà tắm và mấy cái khung ảnh. Lung bố tôi ướt sũng, cái áo sơ-mi hồ cổ màu đỏ mận lấm tấm mồ hôi. Jeremiah cũng vậy bởi vì anh đang cố ghi điểm vs bố tôi suốt từ sáng tới giờ, bằng cách hoàn toàn giành bê những thứ nặng nhất. Tôi dám chắc là bố tôi cũng thấy việc đó có chút kì cục.

"Nhanh lên đi Belly" - bố hớn hênh gọi tôi.

"Giờ phải gọi là Isabel mới đúng." - mẹ lên tiếng.

Tôi vẫn còn nhớ như in giây phút khi đang lóng ngóng tìm chìa khóa, đột nhiên ngẩng lên và thấy chữ ISABEL lấp lánh đập vào mắt tôi ở trên cửa. Cả bảng tên của tôi và bạn cùng phòng đều được dính bằng hạt cườm lên những cái vỏ đĩa CD bỏ đi. Tên của Jillian Capel, bạn cùng phòng tôi được dính trên vỏ đĩa của Mariah Carey còn của tôi là Prince.

Đồ đạc của Jillian đã được dỡ ra gần hết, xếp gọn gàng ở bên trái phòng, gần phía cửa ra vào. Ga trải giường của cậu ấy trông vẫn còn mới toanh, in hình hoa vs hai màu xanh lam và da cam. Cậu ấy cũng đã treo cả poster, một cái là poster phim Trainspotting, cái còn lại là một ban nhạc tôi chưa từng nghe qua bao giờ, tên là Running Water.

Bố tôi ngồi xuống cái bàn trống còn lại - cái bàn của riêng tôi - rút khăn tay trong túi ra và lau mồ hôi trên trán. Trông bố có vẻ mệt. "Phòng này được đấy. Ánh sáng cũng đầy đủ."

Jeremiah đảo mắt một vòng quanh phòng rồi quay sang nói vs bố tôi: "Để cháu xuống xe bê nốt cái thùng to lên."

Nghe vậy bố tôi vội nhồm dậy: "Để chú giúp."

"Để cháu bê được rồi ạ." - Jeremiah vừa nói dứt lời đã chạy vù ra khỏi phòng.

Bố ngồi lại xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm. "Thế thì bố nghỉ một lát vậy."

Trong lúc đó mẹ tôi vẫn đang xem xét khắp phòng từ tủ quần áo đến ngăn kéo.

Tôi ngồi phịch xuống giường. Vậy ra đây là nơi tôi sẽ ở cả năm tới. Từ căn phòng kế bên, văng vẳng có tiếng ai đó đang chơi nhạc jazz, trong khi hai mẹ con cô bạn ở căn phòng phía cuối hành lang đang ra sức tranh luận xem nên đặt giỏ đồ giặt ở đâu. Tiếng đinh-dong chứng tỏ này giờ thang máy vẫn đóng mở không ngừng. Không sao, tôi vốn thích tiếng động. Cảm giác khi biết rằng sẽ có nhiều người sống xung quanh mình khiến tôi thấy rất thoải mái.

"Con có muốn mẹ giúp treo quần áo lên không?" - mẹ hỏi tôi.

"Không cần đâu mẹ ạ." - tôi từ chối. Tôi tự muốn làm mọi việc, như vậy sẽ có cảm giác như đang ở phòng của mình hơn.

"Thế để mẹ dọn giường cho con vậy nhé."

Giây phút chia tay cuối cùng cũng tới nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng. Tôi cứ nghĩ mình đã sẵn sàng nhưng hóa ra không phải. Bố đứng chống hai tay lên hông, dưới ánh đèn trông tóc bố bạc thấy rõ. "Thế nhỉ, chúng ta phải đi thôi, nếu không muốn tắc đường."

Mẹ khẽ nhăn mặt: "Tắc một tí thì có sao."

Nhìn hai người ở bên nhau như vậy cứ như chưa hề có cuộc li hôn nào, cứ như chúng tôi vẫn là một gia đình vậy. Tự nhiên tôi thấy biết ơn bố mẹ vô cùng, đâu phải cuộc hậu li hôn nào cũng được như thế này. Vì anh Steven và tôi, bố mẹ đã cố gắng để hòa hợp vs nhau và họ đã thật tâm làm điều đó. Ngoài tình yêu chung dành cho hai anh em chúng tôi, đâu sao giữa hai người vẫn còn nghĩa vợ chồng của hơn hai chục năm gắn bó. Đây chính là lí do tại sao họ vẫn có thể vui vẻ gặp nhau trong những ngày đặc biệt như thế này.

Tôi ôm chầm lấy bố và hơi bất ngờ khi thấy bố rome rớm nước mắt. Tôi chưa từng thấy bố khóc bao giờ. Mẹ cũng ôm tôi thật chặt, không muốn buông tôi ra. "Con nhớ phải thay giặt ga giường ít nhất hai lần mỗi tháng nhé." - mẹ dặn.

"Vâng."

"Còn nữa, sáng ra ngủ dậy phải gấp gọn chăn gối rồi mới làm gì thì làm nhé. Như thế trông cái phòng sẽ gọn gàng hơn."

"Vâng."

Mẹ ngoái đầu nhìn lại căn phòng một lần nữa. "Giá mà bố mẹ được gặp bạn cùng phòng của con thì tốt."

Jeremiah vẫn đang ngồi vắt vẻo trên bàn, mắt dán chặt vào điện thoại trong khi cả nhà tôi bịn rịn chia tay nhau.

Đột nhiên bố tôi quay ra hỏi: "Jeremiah, cháu có đi luôn bây giờ không?"

Jeremiah giật mình ngẩng đầu lên: "Dạ không ạ, cháu còn định đưa Belly đi ăn tối đã ạ."

Mẹ liếc tôi một cái, tôi thừa biết mẹ nghĩ gì. Trước đó mấy hôm mẹ đã lên lớp cho tôi một bài về việc phải gặp gỡ thêm nhiều người khác, chứ không phải lúc nào cũng kè kè bên cạnh Jere được. Mẹ bảo, con gái mà cứ suốt ngày dính chặt lấy bạn trai của mình thì chán mớ đời, chẳng khác gì đóng sập cửa lại không trải nghiệm cuộc sống sinh viên. Tôi đã hứa vs mẹ là sẽ không giống như mấy đứa con gái khác.

"Nhớ đừng về muộn quá nhé." - bố dặn đi dặn lại Jere.

Hai má tôi đỏ bừng lên và lần này đến lượt mẹ quay ra lườm bố, khiến cho tôi càng ngại hơn. Trông khi Jeremiah vẫn vô tư cười nói như không: "À, vâng, tất nhiên rồi ạ."

Tối muộn hôm đó sau khi đi ăn vs Jere về, tôi đã gặp Jillian, cô bạn cùng phòng, lần đầu tiên. Chúng tôi gặp nhau trong thang máy, sau khi Jeremiah thả tôi xuống trước cửa ktx. Tôi nhận ra cậu ấy ngay lập tức vì trước đó đã kịp ngó qua mấy bức ảnh dán trên tủ. Tóc cậu ấy màu nâu, xoăn tít và đáng người thì nhỏ hơn nhiều so vs trong ảnh.

Tôi đứng thộn ra mất một lúc, cố nghĩ xem nên nói gì cho phải. Thang máy dừng lại ở tầng sáu, mọi người lần lượt đi ra, còn lại mình tôi và Jillian. Tôi háng giọng: "Xin lỗi, cậu có phải là Jillian Capel

không?"

"Ừ." - giọng cậu ấy có vẻ hơi hoảng.

"Tớ là Isabel Conklin. Bạn cùng phòng vs cậu."

Tôi phân vân không biết nên ôm hôn hay là bắt tay cậu ấy nữa. Nhưng cuối cùng tôi đã chẳng làm gì hết bởi cậu ấy cứ đứng chằm chằm nhìn tôi, đầy nghi hoặc.

"À, xin chào, cậu có khỏe không?" - rồi cậu ấy nói tiếp luôn mà không đợi tôi trả lời - "Minh vừa đi ăn tối vs bố mẹ mình về." Sau này tôi mới biết Jillian có thói quen hỏi câu "Cậu khỏe không?" vs tất cả mọi người, nó giống như một câu của miệng hơn là một sự quan tâm.

"Minh khỏe, mình cũng vừa đi ăn tối về." - tôi thật thà trả lời.

Chúng tôi cùng bước ra khỏi thang máy. Đột nhiên tôi thấy hào hứng lên hẳn, lòng thầm nghĩ "Uầy, đây chính là bạn cùng phòng của mình. Người mình sẽ sống cùng cả năm tới." Từ hồi nhận được thư thông báo xếp phòng, tôi đã rất tò mò muốn biết 'Jillian Capel đến từ Washiton, DC, không hút thuốc' là người như thế nào. Tôi đã hình dung ra cảnh hai đứa cùng nỗ lực bấp bênh trong căn phòng nhỏ, năm buồn chuyện suốt đêm, chia sẻ mọi bí mật vs nhau, thậm chí là dùng chung giày dép.

Vừa về đến phòng, Jillian ngồi phịch xuống giường và hỏi luôn : "Cậu có bạn trai chưa?"

"Rồi, anh ấy cũng học trường mình." - tôi chống tay ngả người xuống giường, háo hức vào đề ngay - "Tên anh ấy là Jeremiah. Anh ấy học năm thứ hai."

Tôi chồm tới vớ lấy cái khung ảnh của hai đứa trên bàn, chụp từ hồi lễ tốt nghiệp. Trong ảnh, Jeremiah đeo cà vạt trông rất đẹp trai. Tôi rụt rè chìa cho Jillian xem.

"Anh ấy trông dễ thương thật đấy."

"Cám ơn cậu. Thế cậu có bạn trai chưa?"

Cậu ấy gật đầu - "Ở nhà cơ."

"Thế à?" - tôi chẳng biết phải hỏi gì thêm cậu ấy nữa - "Anh ấy tên là gì?"

"Simon."

Thấy cậu ấy không nói gì thêm tôi đành hỏi tiếp: "À này, thế mọi người có bao giờ gọi cậu là Jill không? Hay là Jilly? Jillian?"

"Jillian. Cậu thường ngủ sớm hay muộn?"

"Muộn. Cậu thì sao?"

"Sớm. Nhưng không sao, chuyện đó có thể thu xếp được. Minh dậy sớm lắm. Cậu thì sao?"

"Ừm... tất nhiên thỉnh thoảng cũng có." - tôi ghét nhất là dậy sớm, ghét nhất trần đời luôn.

"Cậu có thích vừa học bài vừa bật nhạc không?"

"Không."

Jillian mừng ra mặt. "Ôi may quá. Mình ghét nhất là có tiếng ồn khi đang học bài. Mình thích phải thật yên tĩnh."

Tôi gật đầu. Toàn bộ chỗ khung ảnh của cậu ấy được đặt chuẩn tới từng centimet, vừa vào phòng một cái việc đầu tiên cậu ấy làm là treo ngay áo khoác lên giá. Trong khi tôi trước giờ vẫn dọn giường nếu có ai phòng, không hiểu cái thói luộm thuộm của tôi có làm cậu ấy bức mình không nữa. Hi vọng là không.

Tôi đang định tán ngẫu tiếp thì thấy cậu ấy bật máy tính lên. Có vẻ như buổi trò chuyện đêm nay của chúng tôi chỉ dừng đến đây thôi. Giờ bố mẹ đã về còn Jeremiah thì đang trên đường quay lại kí túc xá nam, chỉ còn lại một mình tôi. Tôi chẳng biết phải làm gì vs bản thân nữa. Đồ đạc thì đã dỡ xong hết rồi. Tôi định là hai đứa sẽ cùng nhau đi khám phá hành lang, gõ gõ hàng xóm xung quanh, như Jillian hình như đã đang hí hoáy chất chít vs ai đó rồi thì phải, chắc là anh bạn trai ở nhà.

Tôi rút điện thoại ra nhắn tin cho Jeremiah. Anh quay lại đây được không?

Tôi biết anh ấy sẽ quay lại.

Tối hôm sau, chị Kita, phụ trách kí túc, tổ chức cho mọi người trong tòa nhà cùng giao lưu và làm quen vs nhau. Chị yêu cầu mỗi người chúng tôi một đồ vật có thể nói rõ nhất về tính cách hay con người của mình. Tôi đã mang theo một cặp kính bơi. Người mang thú bông, người mang khung ảnh, có người thậm chí còn mang theo cả quyển sách ảnh của mình. Jillian đã vác nguyên cái máy tính xách tay theo.

Chúng tôi ngồi quây lại thành vòng tròn, Joy ngồi đối diện vs tôi, trong tay là chiếc cup vô địch bóng đá. Kể ra cũng ấn tượng thật. Tôi rất muốn được kết bạn vs cậu ấy. Tôi đã nảy ra ý định đó ngay từ tối hôm trước, sau khi nói chuyện vs cậu ấy trong nhà tắm, Joy hơi thấp, tóc cắt đầu bob màu đỏ và có đôi mắt rất sáng, cậu ấy không trang điểm. Ở Joy toát ra vẻ khỏe khoắn và tự tin thường thấy ở những cô gái chơi các môn thể thao đối kháng.

"Mình tên Joy. Đội của mình vừa vô địch toàn bang. Nếu trong số các cậu có ai thích chơi bóng thì cứ gọi mình, bọn mình sẽ tổ chức một giải toàn kí túc."

Tới lượt tôi, tôi nói: "Mình là Isabel. Mình rất thích bơi lội." Tôi thấy Joy nhướn miệng cười toe toét vs tôi.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng mọi thứ sẽ đều dễ dàng ở trường đại học, từ việc kết bạn tới việc nhanh chóng nhập vào một hội nào đó. Thật không ngờ nó lại khó thế này.

Trong trí tưởng tượng của tôi, đại học đồng nghĩa vs các buổi tiệc tùng, các cuộc giao lưu và những lần trốn kí túc đi ăn đêm. Ngày các hai ở trường đại học, tôi vẫn chưa làm được bất cứ điều gì đại loại như thế. Jillian và tôi đã cùng đi ả dưới căng-tin của trường nhưng cũng dừng lại ở đó. Thời gian còn lại cậu ý chủ yếu dành để buôn điện thoại vs bạn trai hoặc ngồi ôm máy tính. Tôi chẳng hề thấy cậu ấy đã động gì đến việc đi bar hay tiệc tùng vs hội con trai nào cả. Tôi có cảm giác Jillian không hề hứng thú mấy việc như thế.

Hiển nhiên là sở thích của cậu ấy ngược hẳn vs tôi và Taylor rồi. Tôi đã kịp chạy qua kí túc thăm Taylor một lần, cậu ấy và bạn cùng phòng hợp nhau kinh khủng. Bạn trai của cô bạn cùng phòng kia cũng ở trong hội nam sinh nhưng sống bên ngoài kí túc. Taylor hứa là sẽ gọi tôi đi cùng nếu cuối tuần có vụ việc tiệc tùng nào hay ho nhưng tới giờ vẫn chưa thấy cậu ấy gọi. Trường đại học đối vs Taylor chẳng qua cũng chỉ như một con cá được chuyển từ cái bể này sang cái bể khác to và đẹp hơn thôi, nhưng vs tôi thì không. Tôi nói trước vs Jeremiah là trong thời gian tới sẽ rất bận làm quen vs bạn mới và kết thân vs cô bạn cùng phòng vì thế từ giờ đến cuối tuần sẽ không có thời gian gặp anh ấy. Và tôi không có ý định đi ngược lại lời

của mình. Tôi không thể giống như mấy đứa con gái khác, suốt ngày kè kè dính lấy bạn trai được.

Tối thứ năm của tuần đầu tiên, một nhóm con gái tụ tập ăn uống ở phòng của Joy, từ bên phòng mình mà tôi vẫn nghe thấy rõ mồn một tiếng bọn họ cười nói phía cuối hành lang. Tôi đã điền kín lịch học và các kế hoạch của mình vào cuốn sổ tay. Jillian thì đang đi đọc sách ở thư viện. Tính tới hôm nay bọn tôi mới chỉ lên lớp có một buổi, chẳng hiểu cậu ấy lấy gì mà học thế không biết. Nhưng kể ra nếu cậu ấy rủ tôi đi cùng thì vẫn hay hơn. Jeremiah hỏi tôi có muốn anh đến đón đi chơi không nhưng tôi đã bảo không bởi tôi vẫn nuôi hi vọng ai đó sẽ qua rủ mình đi chơi. Thành thử giờ trong phòng chỉ còn mỗi mình tôi và cuốn sổ tay.

Đột nhiên Joy ló đầu vào phòng tôi, vốn vẫn để mở từ nãy đến giờ cho giống các phòng khác, và gọi: "Isabel sang chơi vs bọn mình đi."

"Ừ!" - tôi mừng hóm, ngồi bật dậy như cái lò xo. Không biết chừng đây sẽ là hội bạn mới của tôi.

Trong phòng có Joy, Anika - bạn cùng phòng của cậu ấy, Molly - cô bạn ở cuối hành lang và Shay - cô bạn có quyển sách ảnh của riêng mình. Các cậu ấy đang ngồi bệt giữa phòng, trước mặt là chai Gatorade, mỗi tội hình như trông không giống Gatorade thật cho lắm. Tôi đoán là rượu Tequila vì thấy nó có màu vàng, hơi nâu nâu. Lâu lắm rồi tôi không đụng tới một giọt Tequila nào, kể từ lần say rượu ở Cousins hồi Hè năm ngoái.

"Lại đây ngồi đi." - Joy đập đập tay, gọi tôi lại ngồi bên cạnh cậu ấy - "Bọn mình đang chơi trò Minh-Chưa-Từng. Cậu đã chơi bao giờ chưa?"

"Minh chưa." - Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh cậu ấy.

"Đại loại là khi nào tới lượt cậu, cậu phải nói một câu kiểu như "Minh chưa từng..." - Anika nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp - "quan hệ tình cảm vs ai có liên hệ máu mủ vs mình."

Cả lũ phá lên cười âm ỹ. Molly tiếp theo lời Anika: "Và nếu cậu đã từng làm việc đó thì cậu phải uống một ngụm."

Joy dướn người về phía trước và nói: "Minh sẽ bắt đầu. Minh chưa từng... quay cốp trong khi thi cử."

Shay vs chai rượu và nhấp một ngụm. "Gì chứ? Tại mình bận đi diễn quá không có thời gian ôn bài." Cậu ấy thật thà giải thích, làm mọi người cười ồ lên.

Tiếp đến là Molly. "Minh chưa từng làm "chuyện đấy" vs ai ở nơi công cộng!"

Lần này tới lượt Joy cầm chai rượu lên, không quên giải thích rất ngắn gọn: "Lần đó xảy ra ở trong công viên, nhưng khi ấy trời cũng tối rồi, nên mình cá là chẳng có ai nhìn thấy bọn mình đâu."

Shay liền hỏi: "Nhà vệ sinh ở cửa hàng ăn có tính không?"

Tôi thấy mặt mình nóng bừng lên. Tôi sợ đến lượt mình không biết sẽ ra sao. Tôi chưa từng làm nhiều việc lắm, những việc Minh-Chưa-Từng của tôi chắc nói cả đêm cũng không hết mất.

"Minh chưa từng qua lại vs anh Chad ở trên tầng bốn!" - Molly vừa nói vừa bò ra cười ngật ngèo.

Joy phi thẳng cái gối vào mặt cậu ấy. "Không chơi thế! Chính mình kể cho cậu nghe bí mật đó mà."

Mọi người lập tức hòa vào chọc Joy: "Uống đi! Uống đi!"

Joy dành nhấp một ngụm rượu, vừa lau mồm vừa nói "Tới lượt cậu đấy Isabel."

Tự dưng mồm tôi khô khốc. "Mình chưa từng..." - Làm "chuyện đó", tôi thẳm nghĩ trong bụng - nhưng cuối cùng tôi đã kết thúc bằng một câu không thể vô duyên hơn. "Mình chưa từng...chơi trò này bao giờ."

Tôi có thể thấy rõ nỗi thất vọng trong mắt Joy khi nghe câu đó của tôi. Chắc lúc đầu cậu ấy cũng đã nghĩ bọn tôi có thể thành bạn thân nhưng giờ hẳn cậu ấy sẽ phải suy nghĩ lại.

Anika cười tủm tỉm cho lịch sự rồi cả hội lần lượt uống trước khi Joy bắt đầu vòng thứ 2. "Mình chưa từng khỏa thân đi tắm biển, nhưng ở bể bơi thì có."

Chưa, việc đấy tôi cũng chưa làm bao giờ. Hồi mười lăm tuổi tôi mới chỉ suýt làm như vậy vs Cam Cameron thôi, nhưng suýt thì đâu có tính.

Rốt cuộc thì tôi cũng đã phải uống một ngụm sau khi Molly nói: "Mình chưa từng hẹn hò vs hai người trong cùng một nhà."

"Cậu hẹn hò vs cả hai anh em à?" - Joy hỏi tôi, hớn hở ra mặt - "Hay là anh trai và em gái?"

Tôi ho nhẹ một cái rồi trả lời: "Hai anh em."

"Sinh đôi à?" - tới lượt Shay hỏi.

"Cùng một lúc á?" - Molly cũng tò mò muốn biết.

"Không, không phải cùng một lúc. Chỉ là anh em ruột bình thường thôi. Hai người cách nhau một tuổi."

"Cậu hơi bị chơi đấy." - Joy gật gù nhìn tôi đầy thán phục.

Và cuộc chơi lại tiếp tục, càng lúc càng hào hứng hơn. Lúc Shay nói cậu ấy chưa từng ăn cắp bao giờ và Joy phải uống một ngụm, tôi vô tình nhìn thấy phản ứng của Anika và tôi đã phải cố mím môi để khỏi bật cười. Cậu ấy nhìn tôi và cả hai trao đổi qua lại bằng mắt, đầy ẩn ý.

Sau lần ấy tôi vẫn thường gặp Joy, lúc thì ở nhà tắm, lúc thì ở phòng học, chúng tôi cũng trò chuyện đủ kiểu nhưng chưa bao giờ thân thiết hơn. Jillian và tôi cũng vậy, không thể thành bạn thân của nhau nhưng cậu ấy dù sao cũng là một người bạn cùng phòng khá tốt.

Trong đám con gái, cuối cùng Anika lại thành người bạn thân nhất của tôi. Mặc dù hai đứa bằng tuổi nhau nhưng cậu ấy luôn chăm sóc tôi như một đứa em gái, và thật kì lạ. tôi cũng thấy thoải mái khi làm em gái cậu ấy, chắc bởi vì Anika quá đỉnh. Trên người cậu ấy luôn thoang thoảng mùi hương của một loại cỏ dại mọc trên cát. Sau này tôi mới biết thì ra đấy là mùi một loại dầu bóng cậu ấy thường dùng để bôi lên tóc. Anika hầu như không bao giờ buồn chuyện, cậu ấy cũng không ăn thịt, và còn là một vũ công. Tất cả mọi điều về cậu ấy đều khiến tôi ngưỡng mộ vô cùng.

Thật đáng tiếc tôi sẽ chẳng bao giờ còn có cơ hội được ở cùng phòng vs cậu ấy nữa. Từ nay về sau tôi sẽ chỉ có một người bạn cùng phòng duy nhất - đó là Jeremiah, chồng tương lai của tôi.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ngày hôm sau tôi dậy rất sớm. Tắm táp xong, tôi quăng luôn đôi giày tắm vào sọt rác, sau đó sửa soạn lần cuối cùng trước khi khóa cửa ra về. Đề phòng ai nhìn thấy, tôi tháo nhẫn ra, bỏ vào trong ví, và kéo khóa lại. Thường thì bố tôi cũng không hay để ý tới mấy thứ vòng vèo phụ kiện của tôi nên chắc sẽ chẳng nhìn ra đâu, nhưng cứ cẩn thận vẫn hơn.

Bố có mặt ở cửa kí túc lúc mười giờ để giúp tôi dọn đồ. Jeremiah cũng đến giúp. Tôi thậm chí còn không phải gọi điện đánh thức anh ấy như dự định vì từ lúc chín rưỡi đã thấy anh có mặt trước cửa phòng, trên tay là cốc cà phê và bánh donut đặc biệt dành riêng cho bố tôi rồi.

Tôi đứng trước cửa phòng mấy đứa con gái, ôm chào tạm biệt, và chúc mọi người một kì nghỉ Hè vui vẻ. Lorrie nói: "Hẹn gặp lại cậu vào tháng tám nhé." Trong khi Jules rồi rít dạn: "Năm sau bọn mình phải đi chơi nhiều hơn nhé." Người cuối cùng tôi chạy qua chào là Anika và lần này tôi đã không cảm được nước mắt. Cậu ấy ôm chầm lấy tôi và dỗ dành: "Vui lên nào. Mình sẽ gặp lại cậu hôm đám cưới. Bảo vs Taylor là mình sẽ mail cho cậu ấy bản vẽ vụ váy cho phụ dâu nhé." Tôi bật cười khi nghe tới câu cuối cùng của Anika. Taylor chắc chắn sẽ không thích thể chút nào.

Sau khi chất hết đồ lên xe, bố đưa hai đứa tụi tôi đi ăn trưa ở một nhà hàng bít-tết. Chỗ đấy tuy không quá hoành tráng nhưng cũng đẹp, họ chia thành từng ô ghế da kiểu dành cho gia đình khá ấm cúng, trên mỗi bàn đều có đồ ăn nhẹ.

Bố ngồi xuống và bảo chúng tôi: "Các con thích ăn gì cứ gọi nhé."

Jeremiah và tôi ngồi đối diện vs bố. Tôi liếc nhìn thực đơn và chọn thần bò New York bởi vì món đó rẻ nhất. Bố tôi tuy cũng không nghèo nhưng cũng chẳng giàu có gì cho cam.

Lúc chị phục vụ đến ghi thực đơn, Jeremiah không ngần ngại gọi ngay: "Cho tôi sườn bò chín vừa độ," trong khi bố tôi gọi món cá hồi, còn tôi chỉ dám gọi thần bò New York.

Sườn bò là món đắt nhất trong thực đơn, tới ba mươi tám đô-la một suất. Tôi nhìn anh ấy và nghĩ thầm trong bụng: Chắc anh còn chả buồn nhìn sang phần giá. Trước giờ Jeremiah chưa từng phải quan tâm tới giá cả hay bất cứ thứ gì bởi đã có bố anh tham toán mọi hóa đơn. Chắc chắn mọi chuyện sẽ phải khác sau khi chúng tôi lấy nhau. Sẽ không còn cái kiểu tốn một đồng tiền cho mấy thứ xa xỉ như đôi giày hàng khủng như Air Jordans hay là thịt bít-tết. Thế hè này cháu có dự định gì chưa hả Jeremiah?" - bố tôi hỏi.

Jeremiah hết nhìn tôi lại nhìn sang bố, rồi lại nhìn về phía tôi. Tôi khẽ lắc đầu ra hiệu cho anh biết. Tự dưng tôi thấy không thoải mái khi tưởng tượng ra cảnh anh đột nhiên báo tin và xin bố chúc phúc cho hai đứa. Bố không thể biết chuyện này trước mẹ được.

"Cháu sẽ lại tới thực tập ở công ty của bố cháu ạ."

"Thế lại hay. Cháu đỡ phải lo sẽ bị nhàn rồi."

"Vâng ạ."

Kế đó bố quay sang hỏi tôi: "Thế còn con Belly? Con có định đi phục vụ bàn tiếp không?"

Tôi dốc hết lon soda vào cốc. "Có chứ ạ. Tuần tới con sẽ gặp cô quản lý. Bao giờ mùa Hè họ cũng cần

người nên chắc sẽ ổn thôi ạ."

Chỉ còn vài tháng là đám cưới rồi, tôi sẽ phải cố gắng mà cày, gấp đồ gấp ba ý chứ.

Lúc họ đưa hóa đơn đến, thoát đầu bố chỉ liếc một cái nhưng sau đó đã phải mượn lại để nhìn kĩ hơn. Tôi đã hi vọng là Jeremiah sẽ không để ý, nhưng khi thấy mặt anh ấy tỉnh bơ, chẳng để ý gì thì tôi lại ước giá mà anh ấy chịu quan sát một chút.

Lần nào ngồi sau chiếc xe tải con của bố, ngắm nhìn khuôn mặt bố, cùng bố nghe CD của Bil Evans, tôi cũng cảm thấy thật gần gũi và quen thuộc. Những lúc lái xe vs bố là khoảng thời gian tĩnh lặng hiếm hoi của bố con tôi, hai bố con có thể không nói gì hết hoặc có thể nói mọi chuyện.

Nãy giờ không khí trên xe khá yên tĩnh.

Bố vừa lái xe vừa lẩm bẩm theo tiếng nhạc. Đột nhiên tôi gọi: "Bố ơi!"

"Gì con?"

Tôi rất muốn kể cho bố nghe. Tôi muốn chia sẻ hết một chuyện vs bố, ngay lúc này đây, khi đang ngồi sau xe bố như cô bé con ngày nào. Chỉ có hai bố con mà thôi. Tôi đã muốn nói - Bố ơi, con sắp lấy chồng.

Nhưng rốt cục tôi lại nói: "Không có gì ạ."

Tôi không thể nói được. Tôi không thể nói vs bố trước khi mẹ biết được. Như thế thật không phải vs mẹ.

Thế là bố lại tiếp tục lẩm bẩm hát theo bài hát trên đài.

Bố ơi, cho con thêm một chút thời gian nữa nhé!

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tôi cứ nghĩ sẽ phải mất một thời gian để thích nghi lại sau một thời gian dài xa nhà đi học đại học, nhưng không, ngay khi tôi vừa đặt chân vào nhà, mọi thói quen cũ lập tức ủa về vs tôi. Chỉ mới về chưa được vài ngày tôi đã kịp thu dọn và sắp xếp lại hết đồ đạc, ngày ngày dậy ăn sáng cùng mẹ và cãi nhau một trận nảy lửa va anh Steven vì tình trạng phòng tắm chung của hai đứa. Thật không thể chấp nhận được. Tôi vốn cũng chẳng phải là đứa gọn gàng, ngăn nắp gì cho cam nhưng anh Steven phải gọi là tổ sư của bữa bộn. Hình như đây là gen di truyền của cả nhà thì phải. Tôi cũng đã đi làm lại ở tiệm Behrs, và nhận nhiều ca nhất có thể, thậm chí là hai ca một ngày.

Đêm trước hôm cả nhà đến Cousins dự lễ kỉ niệm khu vườn của cô Susannah, Jere và tôi đã nói chuyện điện thoại cả đêm. Hai đứa nói rất nhiều về đám cưới, tôi còn kể cho anh nghe về các ý tưởng của Taylor. Anh ủng hộ hết mọi thứ, trừ vụ bánh cà-rốt.

"Anh thích bánh socola cơ. Trang trí bằng quả mâm xôi nữa."

"Mình có thể làm một tầng cà-rốt, một tầng socola. Em thấy bảo người ta làm thế được." - tôi đành thỏa hiệp vs anh.

Tôi kẹp điện thoại vào một bên tai, ngồi bệt xuống sàn nhà tắm đếm tiền tip vừa nhận của ca tối. Trên người tôi vẫn còn đang mặc nguyên bộ đồng phục đi làm, mặc dù đằng trước đã lấm lem hết cả nhưng tôi bận quá nên chẳng để ý, mới chỉ nói lòng đây một chút cho thoải mái.

"Em bảo bánh socola - mâm xôi - cà rốt á?"

"Cà lớp kem pho mát cho em nữa chứ." - tôi bổ sung thêm.

Mùi vị nghe có vẻ phức tạp nhỉ, nhưng thôi cũng được, mình cứ làm thử xem."

Tôi vừa ngẩng xấp tiền một đô, năm đô và mười đô vừa cười toe toét. Từ hôm về nhà đến giờ Jeremiah xem quá nhiều Kênh Âm Thực rồi thì phải.

"Đầu tiên chúng mình phải kiểm đủ tiền để trả tiền bánh đã. Em đang cố nhận nhiều ca nhất có thể rồi, giờ em đã tiết kiệm được một khoảng một trăm hai mươi đô la rồi. Taylor bảo bánh cưới đắt lắm. Có khi em phải nhờ mẹ cậu ấy nướng bánh giúp mất thôi. Cô Jewel nướng bánh cực siêu. Nhưng nếu thế thì bọn mình không được đòi hỏi cầu kì quá đâu."

Nãy giờ Jeremiah vẫn im lặng không nói gì, phải mãi mới thấy anh lên tiếng: "Anh đang nghĩ, không biết có nên để em tiếp tục làm ở Behrs nữa không đây."

"Anh đang nói cái gì đấy? Chúng mình đang cần tiền mà."

"Đành là thế, nhưng anh vẫn có tiền mẹ để lại mà. Chúng mình có thể dùng số tiền đấy để tổ chức đám cưới. Anh không thích thấy em phải làm việc vất vả như thế."

"Nhưng anh cũng đang đi làm còn gì!"

"Anh chỉ đi thực tập thôi. Thực tập thì có cái khỉ gì đâu. Anh chẳng vất vả bằng một nửa em vì cái đám cưới này. Anh chỉ loanh quanh ở văn phòng trong khi em thì nai lưng ra làm tăng ca ở Behrs. Anh

thấy không phải tẹo nào."

"Nếu anh định nói là vì em là con gái còn anh là con trai thì..."

"Ý anh không phải như thế. Anh chỉ thấy là sao phải để em như vậy trong khi anh có đủ tiền để trang trải chứ?"

"Em tưởng chúng mình sẽ tự mình tổ chức mọi thứ cơ mà."

"Anh đã tìm hiểu thử trên mạng rồi, xem ra đám cưới tốn kém hơn chúng mình tưởng nhiều. Kể cả nếu mình muốn đơn giản nhất có thể, thì mình vẫn phải trả tiền đồ ăn, thức uống và hoa. Chúng mình chỉ cưới có một lần thôi mà Belly."

"Anh nói cũng phải."

"Chắc chắn mẹ anh cũng sẽ muốn giúp chúng mình chút đỉnh, đúng không nào?"

"Chắc thế..." Nếu còn sống, chắc chắn cô Susannah sẽ không đòi nào chỉ giúp chút đỉnh thôi đâu. Chắc chắn cô sẽ muốn góp tay góp sức vào tất cả mọi việc - từ việc đi chọn váy cưới, tới chuyện chọn hoa và đồ ăn, thức uống - hẳn cô sẽ muốn tự tay chuẩn bị mọi thứ thật tỉ mỉ và cẩn thận. Tôi luôn hình dung trong ngày cưới của mình, cô sẽ ngồi bên cạnh mẹ tôi, đầu đội một chiếc mũ điệu đà, nét mặt rạng ngời hạnh phúc. Vs tôi, đó sẽ là bức tranh hoàn hảo và trọn vẹn nhất.

"Thế thì cứ để mẹ anh giúp chúng mình đi. Vs cả em sẽ còn phải bận rộn chuẩn bị cho đám cưới cùng vs Taylor nữa mà. Anh sẽ cố gắng giúp, nhưng mà em biết đấy, anh vẫn phải đi làm từ chín giờ tới năm giờ chiều. Nếu phải đi thử đồ ăn hay chờ người mang hoa đến, mà thường họ chỉ làm mấy việc đó vào ban ngày thôi, thì anh sẽ không thể có mặt được."

Tôi rất xúc động khi thấy anh còn nghĩ được cả tới những việc tỉ mỉ ấy. Đây là một trong những điểm đáng yêu của Jeremiah, luôn lo xa, lo lắng cho sức khỏe của tôi. Căn bản này giờ tôi cũng đang kêu ca vì cái chân bị sưng cơ.

Tôi nói: "Chờ nói vs bố mẹ xong rồi chúng mình sẽ bàn tiếp anh nhé."

"Em có còn lo lắng không?"

Tôi đang có càng không phải nghĩ về vụ này càng tốt. Ngày ngày đi làm ở tiệm Behrs, tôi dồn hết sức phục vụ bánh, rót đồ uống và cắt pho-mát. Nhiều khi làm tăng ca hóa ra lại hay vì như thế tôi sẽ khỏi phải ở nhà và tránh được ánh mắt dò xét của mẹ. Từ hôm về nhà tới giờ tôi không dám đeo nhẫn, tối nào về nhà tôi cũng lên vào phòng tháo nhẫn ra.

"Em vẫn đang lo chết đi được đây này. Nhưng cũng thấy thoải mái vì cuối cùng cũng sắp được nói hết ra rồi. Em ghét nhất là phải giấu mẹ."

"Anh hiểu."

Tôi nhìn lên đồng hồ. Đã 12 rưỡi đêm. "Sáng mai phải dậy sớm để còn đi, chắc em phải đi ngủ thôi." - tôi ngáp ngừng một lúc trước khi hỏi tiếp - "Mai anh đi chung xe vs bố à? Còn anh Conrad thì sao?"

"Anh cũng chưa biết. Anh cũng chưa nói chuyện vs anh ấy. Chắc mai anh ấy sẽ bay về. Để xem lần này anh ấy có xuất hiện không."

Tôi cũng không biết nên cảm thấy thất vọng hay thờ phào nhẹ nhõm nữa. Chắc là cả hai. "Em không

chắc là anh ý sẽ đến đâu."

"Vs anh Conrad, chẳng nói trước được điều gì đâu. Anh ý có thể đến mà cũng có thể không. Mà này, em nhớ đừng quên mang nhẫn đính hôn đấy nhé."

"Vâng, em không quên đâu."

Rồi chúng tôi chúc nhau ngủ ngon và gác máy. Nhưng phải mãi sau đấy tôi mới ngủ được. Tôi nghĩ chắc là do tôi đã lo lắng quá. Lo lắng vì anh sẽ đến và cả vì anh có thể sẽ không đến.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tôi dậy trước cả khi đồng hồ đổ chuông, tôi tranh thủ đi tắm và thay bộ váy mới trước khi anh Steven thức giấc. Tôi cũng là người đầu tiên ngồi lên xe.

Hôm nay tôi mặc cái váy lụa chiffon màu xanh nhạt vs phần thân trên bó sát, còn chân vé xòe bông bênh, trông rất nữ tính. Tôi đã tĩa được bộ váy này từ hồi tháng hai cơ nhưng lúc đấy trời quá lạnh để mặc, còn không thì phải đi tất da chân, mà như thế thì hết cả đẹp. Vì bộ váy này mà lần đầu tiên trong đời tôi đã phải dùng đến tấm thẻ chi-dùng-khi-khẩn-cấp bổ cung cấp cho từ hồi trung học. Từ bấy đến giờ nó vẫn được giấu kín trong tủ quần áo, nằm nguyên trong túi giấy.

Khi nhìn thấy tôi mẹ đã mỉm cười, khen lấy khen để: "Ồi trông xinh thế. Cô Beck thế nào cũng sẽ thích cái váy này lắm cho mà xem."

Anh Steven thì bảo: "Trông cũng được." Tôi chỉ nhún vai nhìn cả hai người, nhưng trong lòng thì sợ hãi âm ỉ.

Mẹ lái xe còn tôi ngồi bên cạnh, nhường cho anh Steven nằm ngủ ở băng sau. Hôm nay anh ý mặc một chiếc áo sơ-mi hở cổ và quần ka-ki. Mẹ tôi hôm nay trông cũng rất xinh trong bộ vest mà xanh lam và giày đế bệt màu kem.

"Chắc chắn hôm nay Conrad phải đến chứ con nhĩ?" - mẹ quay sang hỏi tôi.

"Mẹ mới là người hay nói chuyện vs anh ấy chứ không phải con." - tôi vừa nói vừa gác chân lên phía trước, đôi giày cao gót nằm chổng chơ dưới sàn.

Mẹ vừa đưa mắt nhìn gương chiếu hậu vừa nói: "Mấy tuần rồi mẹ cũng không nói chuyện vs Conrad, nhưng mẹ tin chắc là nói sẽ đến. Nó sẽ không bỏ lỡ một buổi lễ quan trọng như vậy đâu."

Thấy tôi không phản ứng gì, mẹ liếc sang hỏi tôi: "Con không nghĩ thế à?"

"Rất tiếc, nhưng nếu là mẹ thì con sẽ không đặt quá nhiều hi vọng vào chuyện đó đâu." Tôi cũng không hiểu sao mà mình lại không hòa theo mẹ đi cho xong. Có cái gì đấy như cứ ngăn tôi lại.

Trong khi bản thân tôi cũng tin là anh ấy sẽ đến. Nếu không phải thế liệu sáng nay tôi có đặc biệt chải tóc cẩn thận và lâu hơn mọi ngày không? Liệu trong lúc tắm tôi có cẩn thận đến mức cạo lông chân không chỉ một mà tới hai lần không? Liệu tôi có phải diện nguyên bộ váy mới tinh mà tôi đã nâng niu nhiều tháng nay không nữa mặc và hành hạ bản thân mình bằng đôi giày cao gót cao ngất ngưỡng thế này không, nếu không phải vì tôi tin rằng anh ấy sẽ đến?

Tất nhiên là không. Bởi vì tận sâu thẳm trong trái tim mình, tôi đã tin vào điều đó. Tôi biết chắc chắn là như vậy.

"Em có nghe tin gì từ Conrad không Laurel?" - chú Fisher hỏi mẹ tôi lúc chúng tôi dừng lại ở bãi đậu xe của hội cứu trợ phụ nữ. Mọi người đang tiến dần vào trong tòa nhà sẽ diễn ra lễ tưởng niệm. Hai gia đình chúng tôi mới chỉ có chú Fisher, Jere, anh Steven, mẹ và tôi. Chú ấy đã kiểm tra hai lần rồi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng anh Conrad.

Mẹ tôi lắc đầu: "Em cũng không nghe thấy cháu nó nói gì. Tháng trước nó vẫn còn bào là sẽ đến mà."

"Nếu anh ấy đến muộn thì mình cứ để dành cho anh ấy một chỗ là được rồi." - tôi lên tiếng.

"Con phải vào trước đây." - Jeremiah nói. Anh ấy sẽ là người thay mặt cô Susannah lên nhận kỉ niệm chương.

Chúng tôi đứng đợi anh Conrad thêm một lúc nữa, sau đó chú Fisher nói: "Có lẽ cả nhà cũng nên vào thôi." Nhìn chú có vẻ không được vui, đến râu cũng không buồn cạo.

"Vâng, chúng ta đi thôi. Belly hay là con ở đây chờ thêm một lúc nữa nhé?" - mẹ quay sang bảo tôi.

"Vâng. Mọi người cứ vào trước đi. Con sẽ đợi."

Thế là ba người họ lần lượt đi vào trong, còn lại mình tôi ngồi bên vệ đường chờ anh Conrad. Chân tôi này giờ đau không khác gì bị tra tấn. Tôi cố chờ anh thêm mười phút nữa và khi vẫn chẳng thấy bóng dáng anh Conrad đâu thì tôi quyết định đứng dậy. Rốt cuộc anh ấy đã không đến.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Conrad

Tôi nhìn thấy em trước khi em nhìn thấy tôi. Em ngồi ở trên hàng ghế đầu, bên cạnh bố tôi, cô Laurel và Steven. Tóc em hất hết ra phía sau buộc gọn sang một bên. Tôi chưa từng thấy em để kiểu tóc như thế này trước đây. Em mặc 1 chiếc váy màu tím nhạt. Trông em có vẻ già dặn hơn. Trong thoáng chốc tôi đã sợ rằng em đã trưởng thành, đã đổi khác, không còn là cô bé tôi quen ngày xưa nữa. Nhưng ngay khi em đứng dậy vỗ tay cùng mọi người, ngay khi tôi nhìn thấy cái băng dán trên đầu gối em, thì tôi nhận ra em vẫn là em. Là Belly của ngày xưa. Em cứ mãi mê nghịch mấy cái cặp tóc khiến một cái găng như tuột cả ra.

Chuyến bay của tôi bị chậm, vì thế cho dù tôi đã cố giữ tốc độ 80km/h suốt cả chặng đường về Cousins nhưng vẫn không kịp. Lúc tôi bước vào thì Jeremiah đã bắt đầu bài phát biểu của mình. Bên cạnh bố tôi vẫn còn một ghế trống nhưng tôi quyết định đứng lại ở phía sau. Tôi thấy cô Laurel ngồi nép mình phía trên, chốc chốc lại đảo mắt nhìn một vòng quanh phòng như đang tìm ai đó. Cô đã không nhìn thấy tôi.

Một đại diện của hội cứu trợ phụ nữ bước lên sân khấu và nói lời cảm ơn vs những người đã tới tham dự ngày hôm nay. Cô ấy nói rất nhiều về người mẹ tuyệt vời của tôi, về những cống hiến không ngừng nghỉ của bà cho hội, về số tiền lớn mẹ đã giúp gây quỹ cho hội và cả công sức mẹ tôi đã bỏ ra để kêu gọi cả cộng đồng. Cô ấy nói mẹ tôi chính là món quà quý giá của thượng đế ban tặng. Điều mỉa mai là tôi vẫn luôn biết mẹ khá gần bó vs hội phụ nữ, nhưng không hề biết mẹ đã cống hiến nhiều đến vậy. Tôi thấy hồ thẹn ghê gớm khi chợt nhớ lại có một sáng thứ bảy mẹ nhờ tôi đến giúp phát bữa sáng từ thiện cho hội nhưng tôi đã từ chối và lấy lý do có việc phải làm.

Rồi Jeremiah đứng dậy tiến về phía bục phát biểu và nói: "Cảm ơn cô Mona. Hôm nay là một ngày có ý nghĩa đặc biệt đối vs gia đình tôi, đặc biệt vs mẹ tôi. Hội cứu trợ phụ nữ đã trở thành một phần hết sức quan trọng đối vs bà. Ngay cả khi không có mặt ở Cousins này, bà vẫn luôn nghĩ về mọi người. Bản thân mẹ tôi cũng là một người rất yêu hoa. Bà thường nói không thể sống thiếu hoa, vì vậy mẹ tôi có lẽ sẽ rất vui khi được nhìn thấy vườn hoa này."

Bài phát biểu của Jere ngắn gọn mà súc tích, hẳn mẹ tôi sẽ rất hạnh diện nếu nhìn thấy cảnh này. Đáng lẽ tôi phải đứng trên đấy cùng vs Jere, có lẽ như vậy mẹ sẽ vui hơn rất nhiều.

Tôi nhìn thấy Jere bước xuống khỏi bục và ngồi xuống cái ghế bên cạnh Belly. Tôi thấy ngón tay họ đan vào nhau. Ruột gan tôi đột nhiên co thắt lại, tôi vội đứng nấp ra sau vành mũ của người phụ nữ ngồi phía trước.

Đây là một sai lầm. Tôi đã sai lầm khi quyết định quay trở lại đây.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Phần đọc diễn văn đã kết thúc, mọi người lần lượt đứng dậy đi ra ngoài thưởng thức vườn hoa.

Jeremiah ghé tai hỏi nhỏ tôi: "Em thích dùng hoa gì trong đám cưới?"

Tôi mỉm cười, nhún vai đáp: "Cứ loại nào trông đẹp đẹp, yêu yêu một tí là được." Tôi thì biết gì về hoa cơ chứ? Nói gì đến việc chuẩn bị cho đám cưới. Từ trước đến giờ tôi mới chỉ đi dự đám cưới có hai lần: Một lần là được phân công cắm hoa trong đám cưới của chị Beth, chị họ tôi và một lần là của nhà hàng xóm. Nhưng tôi rất hào hứng vs "trò chơi" lần này. Cứ như đang giả vờ mà lại là thật.

Và rồi tôi nhìn thấy anh. Người trong bộ vest màu ghi, đang đứng ở ngay phía sau kia chính là anh Conrad. Tôi khựng lại, chỉ biết giương mắt nhìn anh trần trối, thấy vậy anh liền giơ tay vẫy chào tôi. Tôi cũng giơ tay lên, nhưng không vẫy. Hay nói chính xác hơn là tôi đã không thể cử động được mới đúng.

Bên cạnh tôi, Jeremiah hắng giọng một cái, khiến tôi giật thót cả mình. Trong một thoáng, dường như tôi đã quên bằng đi mắt người đang đứng cạnh mình là ai. Tôi đã quên bằng đi tất cả mọi thứ.

Đột nhiên, chú Fisher lướt ngang qua chúng tôi, tiến rất nhanh về phía anh, và hai bố con ôm chầm lấy nhau. Mẹ tôi cũng giang rộng tay ôm anh Conrad vào lòng, kể đó là anh Steven. Và cả Jeremiah.

Tôi là người cuối cùng bước về phía mọi người. "Chào anh." - đó là câu duy nhất tôi nghĩ ra được khi ấy để nói vs anh. Và không biết phải làm gì vs đôi tay thừa thãi của mình, tôi đành buông thõng dọc hai bên hông.

Anh cũng gật đầu: "Chào em". Rồi anh giang rộng hai tay và nhìn tôi vs ánh mắt đầy khiêu khích. Ngập ngừng, tôi từ từ tiến vào vòng tay anh. Anh khẽ nhấc bổng người tôi lên, ôm lấy tôi thật chặt. Tôi la toáng lên, vội vàng thò tay giữ váy. Mọi người thấy vậy liền cười ồ lên. Ngay khi anh Conrad đặt tôi xuống, tôi lập tức chạy đến bên cạnh Jere. Nãy giờ anh không hề cười.

"Chắc Conrad vui quá vì được gặp lại cô em gái bé bỏng đây mà." - chú Fisher hớn hờ nhận xét. Không biết chú ấy có biết là tôi và anh Conrad đã từng hẹn hò vs nhau hay không nữa. Chắc là không. Chúng tôi mới chỉ hẹn hò được khoảng sáu tháng, chả là gì so vs quãng thời gian tôi và Jeremiah ở bên nhau.

"Dạo này thế nào, em giá?" - anh Conrad hỏi tôi, vs cái nhìn nửa mỉa mai nửa châm chọc. Tôi biết cái nhìn đấy; tôi đã được nhìn thấy nó quá nhiều rồi.

"Tốt ạ." - tôi vừa nói vừa quay sang nhìn Jeremiah - "Bọn em vẫn tốt ạ."

Jeremiah không hề nhìn tôi. Thay vào đó, anh chỉ rút điện thoại ra khỏi túi và nói: "Con sắp chết đói tới nơi rồi." Tự nhiên tôi thấy tim đập nhanh hơn bình thường. Anh đang giận gì tôi sao?

"Trước khi đi có lẽ chúng tôi nên làm vài kiệu anh với khu vườn cái nhì." - Mẹ đề nghị.

Chú Fisher vỗ tay hưởng ứng. Chú quàng hai tay qua vai Jeremiah và anh Conrad, hồ hởi nói: "Đầu tiên bố muốn chụp một tấm với hai anh chàng "đánh cá" của bố cái đã", khiến cả nhà cười ồ lên - lần này cả Jeremiah cũng cười. Chú Fisher rất thích chơi chữ, và đặc biệt tự hào vì đã phát minh ra từ "Các chàng trai nhà Fisher" (Fisher men). Hồi trước, lần nào ba bố con đi câu cá về là chú cũng lại hét toáng lên: "Nhà

"đánh cá" đã về rồi đây!"

Chúng tôi thay phiên nhau chụp hình bên vườn hoa hồng của cô Susannah. Đầu tiên là một tấm chỉ có ba bố con Jeremiah, chú Fisher và anh Conrad, sau đó lần lượt tới anh Steven, tôi, và mẹ, cũng nhảy vào nhập hội. Lúc nghe Jere nói "Con muốn chụp một tấm chỉ có con và Belly" tôi mới thấy nhẹ cả người. Ngay giờ tôi vẫn đang nơm nớp lo là anh đang giận gì mình. Chúng tôi đứng tạo dáng trước vườn hồng, và ngay khi mẹ chuẩn bị bấm máy Jeremiah đã quay sang hôn "chụt" một cái lên má tôi.

"Đẹp lắm. Chụp thêm một tấm toàn trẻ con nào." - Mẹ giục.

Bốn anh em - Jeremiah, anh Conrad, tôi và anh Steven - đứng sát lại bên nhau. Anh Conrad choàng tay qua vai Jeremiah và tôi, mọi thứ bỗng nhiên lại giống như xưa. Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đám trẻ con mùa Hè bọn tôi lại đang quây quần bên nhau.

Tôi đi cùng xe vs Jeremiah đến nhà hàng, mẹ tôi và anh Steven lái một xe, còn chú Fisher và anh Conrad ai lái xe người đấy.

"Hay là bọn mình đừng nói vs mọi người hôm nay vội. Có khi cứ đợi thêm một thời gian nữa đã rồi hẵng tuyên bố anh ạ." - tôi dè dặt lên tiếng.

Jeremiah vắn nhỏ nhạc xuống. "Ý em là sao?"

"Em cũng không biết nữa. Tự dưng em nghĩ có lẽ ngày hôm nay chỉ nên dành cho mẹ Susannah và gia đình. Chuyện của bọn mình nên để hôm khác hẵng nói."

"Anh không muốn đợi thêm nữa. Việc anh và em lẩy nhau không phải là chuyện gia đình thì là gì? Chẳng qua giờ hai gia đình chúng ta gộp lại thành một thôi." - nói rồi anh nắm lấy tay tôi, giờ lên - "Anh muốn được nhìn thấy em đeo nhẫn, ngay bây giờ, một cách đường đường chính chính."

"Thì em vẫn đường đường chính chính đấy thôi."

"Thế thì chúng ta cứ làm như đã định thôi."

"Vâng."

Khi chúng tôi tấp vào bãi đỗ xe của nhà, Jeremiah dặn tôi: "Em đừng để ý nếu ông ấy nói gì nhé."

"Ai cơ ạ?"

"Bố anh. Em biết ông là người thế nào mà. Nhớ đừng để bụng đấy nhé!"

Tôi gật đầu.

Chúng tôi tay trong tay bước vào trong nhà hàng. Mọi người đều đã có mặt đông đủ và đang ngồi quanh cái bàn tròn.

Tôi ngồi xuống ghế, bên trái là Jeremiah, bên phải là anh Steven. Tôi với lấy giỏ bánh mỳ và lấy một khoanh. Tôi phết đầy bơ lên bánh, trước khi cho gọn miếng bánh vào mồm nhai.

Anh Steven nhìn tôi lắc đầu, thì thầm câu Đồ heo!

Tôi nhìn anh một cái sắc lẹm. "Tại em chưa ăn sáng."

Chú Fisher nói: "Chú gọi rất nhiều món khai vị đấy."

Tôi sung sướng cười toe toét, mồm vẫn nhồm nhoàm đầy đồ ăn đầy đồ ăn: "Cảm ơn chú Fisher!"

Chú nhìn tôi mỉm cười. "Belly, đều là người lớn cả rồi, chú nghĩ từ nay cháu nên gọi chú là Adam, chứ đừng gọi chú Fisher mãi thế."

Phía dưới bàn, Jeremiah đưa tay sang bóp nhẹ đùi tôi một cái, làm tôi suýt nữa thì phì cười. Tự dưng tôi chợt nghĩ: Không biết cưới xong tôi có phải gọi chú Fisher là "Bố" không nữa? Tôi phải bàn bạc lại vs Jeremiah về vụ này mới được.

"Cháu sẽ cố gắng ạ..." - và khi thấy chú Fisher đang hấp háy mắt chờ đợi và tôi vội chèn thêm câu - "thưa chú Adam."

Anh Steven quay sang hỏi anh Conrad: "Sao cậu chẳng bao giờ bước chân ra khỏi California thế hả?"

"Mình chẳng phải đang ở đây còn gì."

"Nhưng hôm nay là lần đầu tiên mình gặp cậu ở Cousins kể từ hồi cậu chuyển tới Cali đấy." - anh Steven huých vào vai anh Conrad một cái rồi hạ giọng hỏi - "Khai thật đi, cậu có em nào ở đằng ấy rồi đúng không?"

"Không. Chẳng có em nào hết." - anh Conrad lắc đầu đáp.

Cuối cùng họ cũng mang rượu sâm-panh đến. Sau khi rót đầy ly cho tất cả, chú Fisher cầm đĩa gỗ leng keng vào thành ly. "Tôi xin có vài lời muốn nói."

Mẹ tôi quay sang nhìn chú. Trước giờ chú Fisher vốn rất giỏi mấy khoản tuyên bố lý do kiểu này.

"Tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người đã tới đây hôm nay, vì Susannah. Hôm nay là một ngày rất đặc biệt và tôi rất vui khi tôi thấy cả nhà chúng ta được cùng nhau chung vui như thế này." - nói rồi chú Fisher nâng ly của mình lên - "Hãy uống vì Suz."

Mẹ tôi cũng gật đầu nói: "Vì Beck."

Mọi người lần lượt cụng ly vs nhau và uống cạn. Trước khi tôi kịp đặt ly của mình xuống, Jeremiah liếc sang nhìn tôi như muốn nói: Chuẩn bị sẵn sàng đi em!

Bụng tôi quặn thắt lại vì lo lắng. Tôi nhấp thêm một ngụm sâm-panh nữa rồi gật đầu.

Jeremiah hắng giọng một cái rồi trình trọng tuyên bố: "Con cũng có việc muốn nói ạ."

Tranh thủ lúc mọi con mắt đang đổ dồn về phía Jeremiah, nóng lòng chờ xem anh muốn nói điều gì, tôi vội lén nhìn về phía anh Conrad. Anh đang quàng tay lên cái thành ghế phía sau của anh Steven, hình như hai người đó đang cười đùa vụ gì đấy. Nét mặt anh lúc này trông thật thư thái và thoải mái.

Tôi đã định ngăn Jeremiah lại bằng cách lấy tay bịt miệng anh không cho nói. Nhưng rồi lại sợ nếu làm vậy sẽ phá hỏng mất bầu không khí đang vui của mọi người.

"Con xin cảnh báo trước: Đây là một tin cực cực vui." - Jeremiah hấp háy mắt, tùm tùm cười vs từng người một. Tôi cúi gằm mặt xuống bàn, không dám ngẩng lên nhìn ai. Mẹ tôi vốn chúa ghét mấy kiểu rào trước đón sau như thế này - "Con đã cầu hôn vs Belly và em ấy đã đồng ý! Bọn con sẽ làm đám cưới vào tháng Tám tới."

Cả căn phòng đột nhiên tĩnh lặng đến lạ lùng, như thể mọi âm thanh và tiếng động bỗng ngưng đọng lại.

đi đâu mất. Thời gian cũng như đang ngừng lại. Tôi lén nhìn về phía đầu bàn bên kia, nơi mẹ đang ngồi cùng vs chú Fisher. Mặt mẹ sững sờ. Anh Steven, đang uống nước, cũng sặc luôn. Anh ấy vừa ho vừa hoảng hốt kêu lên: "Cái khi gì thế?" Còn anh Conrad, mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

Người ta bắt đầu mang món khai vị ra, gồm có mực ống, cocktail tôm và sò huyết. Vừa dọn lại bàn để xếp đồ lên, anh chàng nhân viên phục vụ vừa hỏi: "Quý khách đã sẵn sàng gọi món đầu tiên chưa ạ?"

Khẽ liếc nhìn sang phía mẹ tôi, chú Fisher nói: "Tôi nghĩ chúng tôi cần thêm vài phút nữa đã."

Nhìn mẹ có vẻ vẫn chưa hết bàng hoàng. Mẹ cứ mở miệng ra rồi ngậm lại. Phải mất một lúc sau mẹ mới thốt lên được câu: "Con có thai à?"

Tôi có thể cảm nhận được bao nhiêu cái mạch máu trong người đều đang đổ dồn hết lên hai bên má. Bên cạnh tôi, Jeremiah cũng sững người khi nghe câu đó.

"Không thể tin nổi! Đã bao nhiêu lần mẹ nói vs con về cách phòng tránh thai rồi hả Isabel?" - mẹ gầm lên.

Thật không còn biết trốn đâu cho hết xấu hổ nữa! Tôi nhìn chú Fisher mặt cũng đang đỏ bừng bừng, rồi nhìn sang anh chàng nhân viên đang rót nước cho bàn bên cạnh. Thề là cậu ấy đã học lớp tâm lý học cùng vs tôi. "Mẹ ơi, con không có thai." - Tôi hốt hoảng xua tay.

Jeremiah cũng vội vàng nhảy vào thanh minh cho tôi: "Cô Laurel cháu thề vs cô là không phải như vậy."

Mẹ tôi thậm chí không thèm liếc mắt nhìn anh ấy lấy một lần. Nãy giờ hai mắt mẹ chỉ đang chăm chăm nhìn tôi. "Thế thì rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này? Con nói đi, thế này là thế nào?"

Tự dưng miệng tôi khô cứng lại. Tôi chợt nhớ ra căn nguyên vì sao dẫn đến lời cầu hôn của Jeremiah nhưng rồi tự tôi dập tắt suy nghĩ đó luôn. Những chuyện đó không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là chúng tôi yêu nhau. "Mẹ ơi, bọn con chỉ muốn được nhanh chóng kết hôn vs nhau, thế thôi."

"Nhưng con còn quá trẻ. Cả hai đứa đều còn quá trẻ."

Jeremiah hắng giọng, từ tốn nói: "Cô Laurel, chúng cháu yêu nhau vào thực sự được ở bên nhau."

Ngay lập tức, mẹ tôi nạt lại: "Hai đứa chẳng phải đang ở bên nhau đấy thôi." Sau đó mẹ nhíu mày nhìn chú Fisher hỏi: "Anh có biết chuyện này không?"

"Bình tĩnh nào Laurel. Chắc bọn trẻ đang đùa thôi. Các con đang đùa đúng không?"

Jere và tôi quay sang nhìn nhau. "Dạ không ạ, bọn con nói thật đấy ạ. Không phải đang đùa đâu."

Mẹ tôi ngửa cổ nốc một hơi hết sạch ly sâm panh. "Sẽ không có cưới hỏi gì hết, ít nhất là lúc này. Chúa ơi, các con vẫn còn đang đi học cơ mà. Chuyện này quá là nhảm."

Giờ đến lượt chú Fisher cũng hắng giọng lên tiếng. "Chờ hai đứa tốt nghiệp xong đã rồi chúng ta sẽ nói lại chuyện này, được không?"

"Phải vài năm sau khi tốt nghiệp ý chứ." - Mẹ tôi phản đối.

"Đúng, đúng."

"Nhưng bố ơi..." - Jeremiah chưa kịp kết thúc câu thì anh phục bàn khi nãy bước tới sau lưng chú

Fisher và rụt rè hỏi. "Xin hỏi quý khách có thắc mắc gì về thực đơn không ạ? Hay là hôm nay quý khách chỉ dùng đến món khai vị thôi ạ?"

"Chúng tôi sẽ thanh toán luôn." - Mẹ cướp lời chú Fisher.

"Trên bàn, thức ăn vẫn còn nguyên, chưa một ai đụng tới, cũng không một ai nói lời nào. Tôi đã đoán trước rồi chuyện sẽ thành ra thế này mà! Tôi và Jere vừa phạm phải một sai lầm lớn. Đáng nhẽ chúng tôi không nên thông báo vs mọi người trong hoàn cảnh như thế này. Chúng tôi đã đi sai một bước và giờ tất cả mọi người đang đứng về một phe, chống lại bọn tôi. Hai đứa thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị phương án B cho tình huống này.

Tôi thò tay mở ví, bí mật lấy chiếc nhẫn ra và đeo vào tay. Đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra vào lúc này. Tôi cố tình đứng dậy, với tay lấy chai nước ở giữa bàn. Nhìn thế chiếc nhẫn trên tay tôi, Jeremiah đưa tay bóp nhẹ đầu gối tôi đầy khích lệ. Tôi dám chắc mẹ tôi cũng nhìn thấy, nhưng bà chỉ chớp mắt một cách rồi quay đầu nhìn sang hướng khác.

Chú Fisher nhanh chóng thanh toán và lần này không thấy mẹ tôi có ý kiến gì. Mọi người đồng loạt đứng lên, nhưng anh Steven đã kịp gói mấy con tôm vào giấy ăn mang về. Chúng tôi cùng rời khỏi nhà hàng, tôi đi sau lưng mẹ còn Jeremiah theo sau chú Fisher. Từ phía sau, tôi còn nghe tiếng anh Steven thì thào hỏi Conrad: "Điên rồi, đúng là điên hết rồi. Mà cậu có biết trước vụ này không thế?"

Tôi nghe tiếng anh Conrad trả lời là "không". Tại bãi đỗ xe, sau khi ôm chào tạm biệt mẹ tôi xong, anh lẳng lặng lên xe và lái xe đi thẳng. Anh đã không quay đầu nhìn lại, dù chỉ là một lần.

Tôi quay sang lí nhí hỏi mẹ: "Mẹ cho con mượn chìa khóa xe một chút."

"Để làm gì?"

"Con phải lấy cái túi xách trong cốp xe. Con đi chung với anh Jeremiah mà, mẹ quên à?"

Tôi có thể thấy rõ mẹ đang cố nén cơn giận như thế nào. "Không được. Con về nhà với anh và mẹ."

"Nhưng mẹ ơi..."

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì mẹ đã thấy chìa khóa cho anh Steven và mở cửa ngồi lên ghế trước, sau đó đóng sầm cửa lại.

Tôi quay ra cầu cứu Jeremiah một cách vô vọng. Chú Fisher cũng đã ngồi lên xe còn Jeremiah thì vẫn đáng cố nán lại. Lúc này tôi không mong gì hơn là được đi cùng xe với anh ấy. Chỉ nghĩ đến việc phải ngồi chung xe với mẹ lúc này thôi đã đủ khiến tôi sợ đến rùng mình rồi.

Phen này thì đúng là tôi gặp rắc rối to rồi.

"Lên xe đi Belly. Đừng có làm to chuyện hơn nữa." - Anh Steven nghiêm giọng cảnh cáo.

"Đúng đấy em đi đi." - Jeremiah gật đầu nói với tôi.

Tôi chạy đến bên anh và ôm chầm lấy anh. "Tối anh sẽ gọi cho em" - Anh thì thầm vào tai tôi.

"Nếu em vẫn còn sống mà nghe điện thoại của anh." - tôi thì thầm lại.

Tôi quay lại xe, mở cửa chui vào băng ghế sau.

Anh Steven nổ máy, gói đồ ăn được đặt chiếm chệ trên đùi. Qua gương chiếu hậu, tôi bắt gặp ánh mắt

mẹ đang nhìn tôi đầy phần nộ. "Isabel, con sẽ trả lại cái nhẫn đấy." - mẹ nói, giọng chắc như đinh đóng cột.

Nếu tôi mà lùi bước lúc này thì tất cả sẽ trở nên vô nghĩa. Tôi cần phải mạnh mẽ lên mới được.

"Sẽ không có chuyện con trả lại nhẫn đâu." - tôi đồng dặc tuyên bố.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Suốt cả tuần sau đó tôi và mẹ không hề nói với nhau một câu nào. Tôi thì tránh mẹ, còn mẹ thì lờ tôi đi. Hầu hết thời gian tôi đi làm ở tiệm Behrs, miễn sao có thể ra khỏi nhà. Cả bữa trưa và bữa tối tôi đều ăn luôn ở đây. Sau khi tan ca thì tôi đến nhà Taylor chơi, rồi về nhà thì buồn điện thoại với Jeremiah. Lần nào anh cũng nài nỉ tôi thử cố nói chuyện với mẹ một lần nữa xem sao. Tôi biết, giờ điều anh sợ nhất chính là bị mẹ tôi ghét, nhưng tôi đã trấn an anh là không phải lo vì người duy nhất mẹ đang giận là tôi.

Tối đó, sau khi từ cửa hàng về, tôi đi ngang qua cửa phòng mẹ để về phòng của mình. Tôi đã đứng khựng lại khi nghe thấy tiếng mẹ khóc nức nở trong phòng. Đột nhiên tim tôi đau thắt lại. Đứng bên ngoài cửa, nghe tiếng mẹ sụt sịt như thế này khiến tôi bỗng dưng muốn từ bỏ tất cả. Giây phút ấy tôi nguyện làm tất cả mọi điều, nói bất cứ lời nào mẹ muốn, miễn sao có thể làm cho mẹ đừng khóc nữa. Mẹ đã thắng! Mẹ đã khiến tôi phải xuôi lòng. Tôi đặt tay lên nắm cửa, trong đầu đã sẵn sàng để nói với mẹ rằng: Thôi được, con sẽ không kết hôn nữa.

Nhưng rồi tôi thấy căn phòng tự dưng im bật. Mẹ đã tự thôi không khóc nữa. Tôi nán lại cố chờ thêm một lúc. Khi thấy không còn tiếng động gì nữa tôi mới bỏ tay khỏi nắm cửa và trở về phòng. Trong bóng tối, tôi lặng lẽ thay quần áo rồi chui vào giường, và khóc.

Sáng sớm hôm sau mùi hương cà phê Turkish thơm lừng của bố đã làm tôi tỉnh giấc. Trong lúc còn đang nửa tỉnh nửa mơ, tôi thấy mình như đang quay lại cái thời 10 tuổi, khi ấy bố vẫn đang sống chung với mẹ con tôi và nỗi bận tâm duy nhất lúc bấy giờ của tôi là bài tập về nhà môn Toán. Tôi định nhắm mắt ngủ tiếp nhưng chợt choàng tỉnh.

Chỉ có một lí do duy nhất khiến bố có mặt ở đây lúc này. Hẳn là mẹ đã báo tin đó cho bố biết. Tôi vốn định tự mình nói với bố, để có cơ hội giải thích cặn kẽ, nhưng xem ra mẹ đã nhanh chân hơn tôi. Tôi giận mẹ nhưng đồng thời cũng cảm thấy mừng, Mẹ đã phải đi nói với bố thế này chứng tỏ mẹ đã chịu nhìn nhận vấn đề này một cách nghiêm túc.

Sau khi tắm xong, tôi đi xuống nhà. Cả nhà đang ngồi uống cà phê trong phòng khách. Bố tôi vẫn mặc bộ quần áo quen thuộc thường ngày, quần jeans với áo phông cộc tay một màu và tất nhiên không thể thiếu cái thắt lưng.

"Chào buổi sáng cả nhà!" - tôi nói.

Đặt tách cà phê xuống bàn, mẹ chậm rãi nói. "Con ngồi xuống đi."

Tôi ngồi xuống ghế, cố gắng dùng lực gỡ mái tóc còn ướt nguyên của mình.

Bố hắng giọng một cái rồi lên tiếng. "Mẹ con đã kể cho bố mọi chuyện."

"Vâng con định nói với bố từ đầu nhưng mẹ lại nói trước" - tôi liếc sang mẹ, giọng đầy trách móc. Nhưng như mọi lần, mẹ chẳng buồn nhìn lại tôi lấy một lần.

"Bố cũng không ủng hộ chuyện đó một tí nào cả, Belly ạ. Bố nghĩ con còn quá trẻ để kết hôn. Bố mẹ đã bàn với nhau rồi, nếu năm tới con và Jeremiah muốn kiếm một căn hộ sống chung với nhau thì bố mẹ sẽ đồng ý. Bố mẹ sẽ vẫn cho con tiền ở như trước nhưng nếu tiền thuê nhà mà đắt hơn tiền ở kí túc thì các con sẽ tự lo phần chênh lệch."

Tôi cũng hơi bất ngờ khi thấy mọi chuyện lại rẽ theo chiều hướng này. Một sự thỏa hiệp! Tôi dám chắc đây là ý tưởng của bố, nhưng đáng tiếc, tôi không thể đồng ý được.

"Bố ơi, con làm vậy đâu phải vì muốn sống chung với anh Jeremiah. Đây không phải là lí do khiến bọn con muốn kết hôn với nhau."

"Nếu không phải thế thì tại sao hai đứa cứ nặng nề đòi cưới?" - mẹ gắt hỏi

"Vì bọn con yêu nhau. Bọn con đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới quyết định đấy chứ. Con nói thật đấy mẹ ạ"

Mẹ chỉ vào bàn tay trái của tôi. "Thế ai trả tiền cho cái nhẫn này? Theo mẹ biết thì Jeremiah chưa có việc làm cơ mà."

Tôi giấu vội cái tay xuống dưới bàn, lí nhí đáp: "Anh ấy dùng thẻ tín dụng của anh ấy để mua ạ."

"Và cái thẻ đấy là do chú Adam thanh toán. Nếu không phải là tiền của bản thân tự kiếm ra để mua thì rõ ràng cái nhẫn đó cũng chẳng phải của Jeremiah."

"Cũng không đắt lắm đâu ạ," - tôi chẳng biết cái nhẫn này bao nhiêu tiền, nhưng trông viên kim cương nhỏ xíu như thế, tôi nghĩ chắc cũng chẳng đắt.

Mẹ thờ dãi hết nhìn bố rồi lại nhìn tôi. "Con có thể không tin khi mẹ nói thế này, nhưng lúc bố mẹ làm đám cưới, bố mẹ đã thực sự yêu nhau. Phải nói là yêu nhau vô cùng. Bố mẹ quyết định tiến tới hôn nhân với bao dự định tốt đẹp nhưng rồi tất cả những điều ấy vẫn không thể giữ bố mẹ lại được bên nhau."

Tôi biết chứ, tình yêu mà bố mẹ dành cho nhau, cho anh Steven và tôi, cho cái gia đình này, tất cả đều không đủ để cứu vãn cuộc hôn nhân của họ. Tôi đã quá hiểu điều đó.

"Mẹ có hối hận không?" - tôi hỏi mẹ.

"Belly, mọi chuyện không phải chỉ đơn giản như thế."

Tôi ngắt ngang lời mẹ. "Ý con là mẹ có hối hận vì gia đình này không? Mẹ có hối hận vì đã có con và anh Steven không?"

Mẹ thờ dãi, lắc đầu nói: "Không."

"Thế còn bố?"

"Belly, tất nhiên là không rồi. Mẹ con không phải nói ý đó."

"Jeremiah và con không giống như bố mẹ. Bọn con đã quen biết nhau từ bé." - tôi quay sang tìm cách thuyết phục bố - "Bố còn nhớ cô Martha, em họ bố không? Cô ý cũng lấy chồng lúc con rất trẻ, nhưng bố xem, cô và chú Bert vẫn sống hạnh phúc bên nhau hơn 13 năm nay đấy thôi. Con tin là con và anh Jeremiah cũng sẽ làm được như vậy, bọn con nhất định sẽ hạnh phúc mà. Bọn con chỉ mong nhận được lời chúc phúc của bố mẹ. Bố mẹ cho phép tụi con đi mà."

Bố đưa tay lên mân mê bộ râu quai nón và tôi hiểu rằng, như mọi lần, bố đang xuôi theo ý mẹ. Không cần nhìn cũng có thể đoán được, chỉ vài giây nữa thôi, bố sẽ quay sang nhìn mẹ cầu cứu. Và mẹ sẽ lại là người đưa ra quyết định cuối cùng. Ngày xưa cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Bố con tôi nín thở nhìn mẹ, chờ đợi. Ở nhà tôi, mẹ chính là thẩm phán. Trước nay luôn là vậy. Mẹ nhắm mắt lại, giọng rất bình tĩnh nhưng đầy uy quyền: "Riêng chuyện này thì mẹ không thể ủng hộ con

được, Isabel ạ. Nếu con vẫn nằng nặc, quyết tâm tổ chức đám cưới, mẹ sẽ không đến dự đâu."

Tôi sững người nhìn mẹ. Mặc dù cũng đã đoán được trước câu trả lời của mẹ...Nhưng tôi vẫn không khỏi choáng váng khi thấy mẹ phản ứng như vậy. Trong tôi vẫn luôn nhen nhóm một chút hi vọng rằng mẹ sẽ đổi ý.

"Kìa mẹ..." - giọng tôi lạc hẳn đi.

Bố buồn bã nhìn tôi nói: "Belly, chúng ta hãy cùng suy nghĩ thêm về chuyện này đã, được không con? Con phải hiểu là tin này quá bất ngờ đối với bố mẹ."

Tôi vờ như không nghe thấy bố nói gì và chỉ chăm chăm quay sang cầu xin mẹ: "Mẹ ơi, ý mẹ không phải thế đúng không?"

Mẹ lắc đầu: "Không, mẹ nói thật đấy."

"Nhưng mẹ ơi, mẹ không thể vắng mặt trong ngày cưới của con được. Như thế còn ra cái gì nữa." - tôi cố nói bằng cái giọng bình tĩnh nhất có thể, mặc dù trong lòng đang lo lắng tới phát điên.

"Việc hai đứa trẻ ranh vặt mũi chưa sạch dùng dùng đôi lấy nhau mới là không ra gì. Mẹ thật không biết phải nói sao thì con mới chịu nghe lời mẹ đây. Mẹ phải làm gì với con bây giờ hả Isabel?"

"Mẹ không thể bắt con thay đổi quyết định được đâu."

Mẹ nhào hẳn người về phía tôi, hai mắt nhìn thẳng vào tôi. "Đừng làm thế mà con."

"Con đã quyết định rồi. Con sẽ lấy anh Jeremiah. Nếu mẹ không thể mừng cho con và anh ấy thì có lẽ - có lẽ mẹ cũng không nên đến dự đám cưới của bọn con thật." Tôi vững vàng đứng dậy bỏ lên trên gác.

"Khoan đã Belly!" - bố gọi với theo.

Tôi dừng lại và nghe thấy tiếng mẹ nói với bố: "Cứ kệ cho nó đi."

Vừa lên phòng tôi lập tức gọi cho Jeremiah và câu đầu tiên anh nói với tôi là "Em có muốn anh tới nói chuyện với mẹ không?"

"Vô ích thôi anh ơi. Em nói cho biết, một khi mẹ em đã quyết định cái gì rồi thì có gì lay chuyển được. Em biết thừa tính mẹ em mà. Mẹ sẽ không đổi ý đâu, ít nhất là ngay lúc này."

Anh ấy im lặng một lúc rồi hỏi: "Vậy thì em muốn sao?"

"Em cũng chẳng biết nữa." - tôi òa khóc.

"Em có muốn hoãn đám cưới lại không?"

"Không!"

"Thế bọn mình nên làm gì bây giờ?"

Tôi vừa lau nước mắt vừa trả lời: "Em nghĩ bọn mình cứ tiến hành như kế hoạch thôi. Bắt tay vào chuẩn bị cho đám cưới."

Sau khi nói chuyện với Jeremiah xong, tôi đã nghĩ thông suốt được mọi chuyện. Tôi chỉ cần tách biệt lí trí và tình cảm ra là thấy được vấn đề. Giờ mẹ chỉ có mỗi một lá bài có thể uy hiếp tôi: Đó là từ chối đến

dự đám cưới của tôi. Nhưng tôi biết là mẹ chỉ đang lừa phỉnh để dọa tôi thôi. Chắc chắn là như thế. Cho dù mẹ có giận hay thất vọng đến thế nào đi chăng nữa thì mẹ cũng không thể bỏ lỡ đám cưới của cô con gái duy nhất của mình được. Tôi thật không dám tin là mẹ sẽ nỡ làm vậy với tôi.

Chính vì thế việc duy nhất tôi cần làm bây giờ là tập trung chuẩn bị cho đám cưới, đúng như kế hoạch. Dù có hay không có mẹ bên cạnh, đám cưới này cũng sẽ vẫn diễn ra.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tối hôm đó, tôi đang gấp quần áo trong phòng thì nghe thấy tiếng anh Steven gõ cửa. Và cũng như mọi lần, anh ấy chẳng thèm chờ tôi nói "mời vào" mà cứ mở cửa xộc thẳng luôn, chỉ sau khi vừa gõ có vài giây. Anh khép cửa lại, sau đó đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn tôi chăm chăm.

"Giữ nữa đây?" - tôi hỏi. Mặc dù tôi biết thừa là anh định hỏi gì.

"Thế là...em với Jere nghiêm túc vụ này thật đấy à?"

Tôi xếp đồng áo phong lại thành một chồng. "Vâng."

Anh Steven bước tới, ngồi xuống cái ghế cạnh giường tôi, ngẩn người ra mất một phút. Kế đó, anh nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi: "Em có biết như thế người ta gọi là thần kinh không hả? Chúng ta có phải đang sống dưới chân đồi ở miền Tây Virginia đâu? Chẳng có lí gì mà em lại phải đâm đầu đi lấy chồng sớm như thế cả."

Tôi bật lại: "Anh thì biết gì về miền Tây Virginia mà phán cứ như thánh sống? Anh đã đến đây bao giờ đâu."

"Cũng chẳng liên quan đến việc anh đang nói với ai."

"Thế rốt cuộc thì anh định nói cái gì nào?"

"Vấn đề là hai đứa em còn quá trẻ."

"Mẹ cử anh lên đây thuyết phục em đấy à?"

"Không. Vì anh lo cho em nên mới nói." - tôi biết thừa là anh ấy đang nói dối.

Tôi trừng mắt nhìn anh.

"OK, đúng là mẹ bảo anh thật, được chưa?" - anh lập tức thừa nhận - "Nhưng dù mẹ có không bảo thì anh cũng đã định lên rồi."

"Anh sẽ không làm em đổi ý được đâu."

"Nghe này, không ai hiểu hai đứa bằng anh đâu. Anh cũng rất quý Jere, anh luôn coi nó như em trai của mình vậy. Nhưng em mới là em gái ruột của anh. Vì thế dĩ nhiên là anh phải đặt em lên hàng đầu. Nhưng cái vụ cưới xin lần này, nói thật em đừng giận, anh thấy nó quá ngu xuẩn. Nếu hai đứa yêu nhau như thế, chờ thêm vài năm nữa thì có chết ai. Mới có thể mà đã không chờ được thì càng chứng tỏ hai đứa không nên lấy nhau."

Nghe anh nói thế tôi vừa thấy xúc động vừa thấy khó chịu. Anh Steven trước giờ chưa bao giờ nói mấy câu đại loại như "Dĩ nhiên anh phải đặt em lên hàng đầu rồi." Nhưng ngay câu sau đấy, anh ấy đã gọi tôi là ngu xuẩn - nhưng như thế mới giống ông anh Steven thường ngày của tôi, chẳng bao giờ nói được câu nào tử tế với em gái.

"Em cũng chẳng hi vọng anh sẽ hiểu cho bọn em đâu." - tôi cứ gấp đi gấp lại một cái áo - "Anh

Jeremiah muốn anh và anh Conrad làm phù rể cho anh ý đấy."

Mặt anh Steven lập tức sáng bừng lên: "Thế á?"

"Vâng."

Trông anh ý mừng ra mặt, nhưng khi thấy tôi đang nhìn, anh lập tức làm mặt nghiêm và nói: "Anh nghĩ mẹ chẳng cho anh đến dự đám cưới đâu."

"Ồi giời, anh đã hai mươi một tuổi rồi đấy Steven ạ. Anh có thể tự quyết định cho bản thân mà."

Mặt anh nhăn tít lại. Tôi có thể thấy rõ là anh đang hơi tự ái vì những lời vừa rồi của tôi. "Nhưng anh vẫn không nghĩ đây là một quyết định sáng suốt đâu."

"Rồi, biết thế. Nhưng mà em sẽ vẫn làm đấy."

"Rồi, xong, chắc mẹ sẽ giết anh mất. Nhiệm vụ của anh lên đây là để khuyên em đừng vội vã kết hôn làm gì, thế mà giờ anh lại còn bị rủ rê tham dự đám cưới mới chết chứ."

Tôi cố nín cười.

"Anh phải rủ Conrad bàn vụ tổ chức tiệc độc thân cho Jere mới được." - Anh Steven hí hửng nói.

Tôi nhanh chóng gạt đi. "Anh Jere không thích mấy thứ đấy đâu."

Anh Steven lập tức ưỡn ngực ra điều dạy khôn cho tôi: "Riêng vụ này thì em không được có ý kiến Belly ạ. Em là con gái, mà đây là chuyện của đàn ông bọn anh."

"Chuyện của đàn ông bọn anh á?"

Anh vừa đi ra khỏi phòng tôi vừa khoái chí tùm tùm cười.

MÙA HÈ THIÊN ĐƯỜNG TẬP 3

Jenny Han
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mặc dù đã nói với anh Steven có vẻ dứt khoát lắm, nhưng thực lòng tôi vẫn đang mòn mỏi chờ mẹ. Chờ mẹ hồi tâm chuyển ý. Chờ mẹ chịu thua. Chẳng nào mẹ còn chưa đồng ý thì tôi cũng chẳng còn tâm trí nào mà chuẩn bị cho hôn lễ cả. Nhưng thời gian cứ trôi qua vèo vèo, mà mẹ thì vẫn tiếp tục từ chối thảo luận về vấn đề này. Tôi hiểu rằng mình không thể chờ thêm được nữa.

Cũng may tôi vẫn còn có Taylor.

Cậu ấy vác đến cho tôi cả một cuộn sổ màu trắng to dùng với hàng lỗ tranh ảnh được cắt ra từ các cuốn tạp chí mùa cưới, và một danh sách dài các thứ cần chuẩn bị trước ngày cưới. "Minh đã sưu tầm định để dành sau này cho đám cưới của mình, nhưng bọn mình cứ lấy dùng cho cậu trước cũng được."

Trước đó tôi mới chỉ lấy tạm một tờ giấy ghi nhớ màu vàng của mẹ, bên trên viết hai chữ "ĐÁM CUỐI", bên dưới gạch đầu dòng những việc cần chuẩn bị. So với bộ sưu tập của Taylor thì danh sách của tôi đúng là tũn mủn kinh khủng.

Hai đứa ngồi trên giường, xung quanh bày la liệt giấy tờ và các loại tạp chí cô dâu. Taylor có vẻ tâm huyết với công việc này.

"Việc trước tiên phải làm là tìm cho cậu một chiếc váy thật đẹp. Tháng Tám đang đến gần lắm rồi ỹ."

"Minh có thấy gấp lắm đâu."

"Đừng đùa. Gấp lắm rồi đấy. Hai tháng để chuẩn bị cả một đám cưới chẳng là gì đâu. Nếu nói theo ngôn ngữ đám cưới thì nó gấp chẳng khác nào bảo cậu tổ chức ngay ngày mai đâu."

"Mà mình nghĩ rồi, đám cưới sẽ rất đơn giản nên váy cưới chắc cũng chỉ nên đơn giản thôi."

Taylor nhăn mặt. "Đơn giản tới mức nào?"

"Nói chung là càng đơn giản càng tốt. Không có mấy kiểu bông bênh hay diêm dúa gì đâu đấy."

"Ừ, mình hình dung ra rồi. Sẽ theo kiểu đám-cưới-bên-bãi-biển của Cindy Crawford, hay Carolyn Bessette thôi."

"Ừ, nghe được đấy." - tôi cũng chẳng biết váy cưới của mấy người đấy trông ra làm sao, thậm chí Carolyn Bessette là ai tôi còn không biết. Chắc phải chờ đến khi có váy rồi tôi mới cảm nhận được, chứ giờ thấy vẫn cứ mơ hồ thế nào ý.

"Thế còn giày?"

Tôi trở mắt nhìn Taylor. "Đừng hy vọng mình sẽ đi giày cao gót trên biển nhá. Đến đi trên đất phẳng mình còn không đi nổi nữa là."

Taylor lơ đi như không nghe thấy tôi nói gì. "Còn váy cho phù dâu của mình thì sao?"

Tôi gạt mấy quyển tạp chí xuống thảm sau đó nằm vật ra giường. Tôi giơ thẳng hai chân gác lên tường. "Minh nghĩ dùng vải sa-tanh màu vàng đậm có vẻ đẹp đấy." - tôi dùng đĩnh nói. Trên đời, Taylor

ghét nhất là màu vàng đậm.

"Sa-tanh màu vàng đậm ý hả?" - Taylor gật gật đầu nhắc lại lời tôi, cổ giấu vè kính hải đang hiện rõ trên mặt. Tôi dám chắc cậu ấy đang phải đấu tranh tư tưởng kinh khủng để chiều theo ý tôi bì xưa nay "Cô dâu luôn đúng" - "Màu đấy có vẻ hợp với nước da của Anika. Minh hợp với màu tươi trẻ hơn, nhưng không sao, mình sẽ phơi nắng từ bây giờ, chắc vẫn kịp."

Tôi phá lên cười ngặt nghẽo. "Minh đùa đấy. Cậu thích mặc gì thì mặc."

"Ồi giờ đất ơi!" - Taylor thở phào nhẹ nhõm, vỗ cái đét vào đùi tôi - "Cậu trẻ con quá đi mất! Ai mà tin được là cậu sắp lấy chồng cơ chứ!"

"Đến mình còn chẳng dám tin nữa là."

"Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì đám cưới cũng là điều hợp lý thôi. Cậu và Jere quen nhau cả tí năm nay rồi còn gì. Sớm muộn gì cũng cưới, thôi thì cứ cưới quách đi cho xong. Xong sớm nghỉ sớm."

"Cả tí năm là bao lâu nhĩ?"

"Là mãi mãi." - nói rồi cậu ấy mơ màng viết lên trên không khí tên viết tắt của hai chúng tôi - "B.C + J.F mãi mãi."

"Mãi mãi." - tôi sung sướng nhắc lại lời của Taylor. Tôi sẽ làm được. Tôi và Jere, mãi mãi.